Kadın-Erkek Beyni Nasıl Çalışır?
Erkekler Yedi Renk, Kadınlar Rengarenk

KADIN KALBİ ERKEK AKLI

SEVDA TÜRKÜSEV

Erkekler kadınlardan bir melek olmasını bekler;
Oysa cenneti vaat etmediğiniz bir kadından melek çıkmaz.

akis

KADIN KALBİ ERKEK AKLI

SEVDA TÜRKÜSEV

akis kitap

© 2020 Akis Kitap
© Bu kitabın her türlü hakları
Fikir ve Sanat Eserleri Yasası gereğince
AKİS Kitap'a aittir.

KADIN KALBİ
ERKEK AKLI
Sevda Türküsev

T.C. Kültür ve Turizm Bakanlığı
Sertifika No: 28994

Yayın Yönetmeni: Filiz Serdar
Editör: Dilara Üzmez
Yayın Danışmanı: Bilal Özbay
Kapak ve iç Tasarımı: Endülüjans

ISBN: 978-605-129-139-0
1. Baskı: Mart 2020

MATBAA
ŞENYILDIZ MAT. SAN.TİC.LTD.ŞTİ
Sertifika No:11964
Gümüşsuyu Cad.
Işık Sanayi sitesi No:19 C Blok 102
Topkapı - İstanbul

Bu Kitap; daha önce "Kadınlar Kulübü" olarak yayınlanan kitabın yenilenmiş baskısıdır.

Akis Kitap
Halkalı Merkez Mah. Tuna Cad. Sarıgül sok. No:5/2 Küçükçekmece-İstanbul

internet: www.akiskitap.com
bilgi: akis@akiskitap.com
Sipariş: akismedya34@gmail.com

KADIN KALBİ
ERKEK AKLI

Sevda Türküsev

akis kitap

SEVDA TÜRKÜSEV

10 Haziran İstanbul doğumlu olup aslen Saraybosna muhacirleri olan Boşnak bir ailenin üçüncü kızıdır. 18 Yaşında tekstil sektöründe tasarımcı olarak iş hayatına başlamış ve sonra sırasıyla; üretim, planlama, pazarlama ve diğer bölümlerde görev alarak ilerleme kaydetmiş, Türkiye'nin önemli firmalarında ve yurt dışında genel müdürlük yapmıştır. Kariyerini en iyi şekilde şekillendirerek gerek iş gerekse sosyal yaşantıda kendini kabul ettirmiştir. Yazar bu başarı hikayesinde hayatındaki en önemli üç kişinin babası Hüseyin Türküsev, annesi Şerife Türküsev ve oğlu Tayyar olduğunu söylemektedir.

Bugün geldiği yerde elde ettiği başarının en önemli temeli ailesinden aldığı nasihatler, kültür, inanç, değerler ve çok kitap okumak olduğunu özellikle vurgulamaktadır.

Yazar hala kendini ufak bir kız çocuğu olarak nitelendirmekte olup, ona göre; mücadeleye devam etmek, pozitif bir bakış açısına sahip olmak, hayata gülümsemek ve başarmak için içindeki çocuğu asla öldürmemek gerekir.

"İnsan içindeki çocuğu öldürdüğü zaman ölür," içindeki çocuk seni yaşama bağlar, ayakta tutar. İşte bu yüzden, "Aman sakın ha içindeki çocuğu öldürme ve hayata tutun," sözleri onun hayat felsefesi olmuştur.

Özel sektörde edindiği başarı, tecrübe ve araştırmalarını ve ayrıca 2004 yılında yazarlığı da kariyerine ekleyerek başarı yolculuğuna devam etmiştir. Aynı zamanda gazete ve dergilerde köşe yazarlığı yapmış olan yazar, eğitim ve söyleşilere devam etmektedir.

Kurumsal ve bireysel eğitim, danışmanlık, farkındalık, iş hayatında ve özel hayatta başarı, kişisel gelişim, bağımlılıklar, duygu kontrolü ile kişisel başarı gibi konularda konferans ve eğitimler vermektedir.

Birçok sosyal sorumluluk projesinde yer almakta olan yazar kitap okumanın önemini her seferinde vurgulayarak kadınlarımızın okuma alışkanlığı için, "Kadınım Okuyorum" projesi ile birçok kadınımıza ulaşmış olmanın önemini vurgulamaktadır.

Sevda Türküsev; daha yirmi beş yaşındayken beş yaşındaki oğluyla başladığı bu başarı hikayesinde, kendi hayatından verdiği örneklerle acıların içinden elde edilen mutluluğun kalıcılığını insanlarla paylaşmanın en kalıcı başarı olduğunu söylemektedir. Yazar, "kimseyle uğraşamam, çünkü daha yapacak çok şeyim, gezecek çok yerim var," diyerek yoluna devem etmektedir.

İLETİŞİM

sevdaturkusev@gmail.com

Twitter: @sevdaturkusev

İnstagram: sevdaturkusevofficial

İÇİNDEKİLER

Ön Söz 11
Kadın Ve Erkek Hakkında Kısaca 19
Kadınlar Mı Daha Zeki Erkekler Mi? 22
Neden Kadınlar Erkeklerden Daha Fazla Konuşur! 23
Kadın 25
Kadın Olmak, Tarihin Bize Armağan Ettiği Toplumsal Bir Yaradır 49
Erkek Ve Kadın Arasındaki Yaradılış Farkı Ve Sonrası 63
Kadın Ve Erkeğin Kendi Hayatlarındaki Rolleri 79
Ne Demiştik? 86
Kadın Erkeği İhmal Ederse Erkek Dışarı Gider Ama Erkek Kadını İhmal Edince Kadın Durur Ve Bekler. 89
Kadının Kadınla Ve Kendiyle Savaşı 97
Kariyer Sahibi Kadının Zayıf Noktası 121
Değer Yargılarının Çöküşü 131
Boşan Desem Ne Olacaktı? 171
Ben Başka Birisine Âşık Oldum… 197
Kalmak Mı Zor, Gitmek Mi? 223

ÖN SÖZ

"Hayatınız seçtiğiniz kadındır."

Acaba bu sözü anlayabilen kaç erkek veya kaç kadın vardır? Çevremize baktığımızda da kadının erkeğin hayatı üzerinde büyük bir etkiye sahip olduğunu görüyoruz. Gerçekten de kadın erkeğin hayatında bu kadar önemli. Ve tabii ki kadının da bırakın bir erkeğin hayatındaki önemini, toplumsal olarak insanlığın oluşmasındaki öneminin farkına varması lazım.

Bu kadar önemli bir değer olan *"kadın"* artık eskisi gibi değil ve olmamalı da. Ama burada dikkat edilmesi gereken husus; kadının kendi kimliğini ve hakikatlerini incitmeden, kısacası Allah'ın özenerek yarattığı kadının kendini har vurup harman savurmadan hak ettiği yerlere götürmesidir.

Kadın, kadın olmanın farkına varmalıdır.

Bu kitabımda kadın kimliğinin ne kadar önemli olduğunun dışında, kadının kimliğine yapacaklarının, yaptıklarının ne kadar önemli olduğunu anlatmaya çalışacağım.

Sadece, ***"Kadınım!"*** diyerek gözü kapalı bir mücadeleye girmek kimseyi istediği sonuçlara götürmez. Tarih boyunca yaşadıklarımızı, çektiğimiz sıkıntıları biliyoruz. Şimdi bizler gelişen dünyada bilinçli kadınlar olarak var olmanın önemini kavramalıyız.

Eşitlik kavramını çarpıtmadan, iyice anlayarak, aklımızla yola çıkıp, cismimizi aklımızın peşinden götürmeliyiz. Eşitlik ile denge kavramlarını iyi anlamalıyız. Erkek ve kadın eşitliğinden önce dengeyi sağlamaları gerektiğini bilmeliyiz. Aklımızın ve duygularımızın yönünü güzel bir şekilde belirleme yeteneğini kazanmalıyız. Tam tersini yaparsak yani cismimiz aklımızın önünde giderse ancak çok olumsuz sonuçlar alacağımız sonlara doğru gideriz. Bu yol, hakkımızı aradığımız yol ise o zaman bizler ancak hakikatlerimizi incitmeden bu davamızda yol alacağımızı bilmeliyiz. Yoksa çoğumuz incitilmiş hakikatleriyle mücadele adını verdikleri bu yolculukta bir karanlığın içine gömülüp gideriz.

Bizler, kendimiz için iyi olanları yapmanın hevesinde ve çabasında olmalıyız. Kimseyle yarışa gerek yok! Bizler kendimizle yarış edeceğiz! Okuyacağız, dinleyeceğiz, eksik yanlarımızı tamamlayacağız. Bu güzel kadın bedenini en temiz hâliyle muhafaza edeceğiz. Çektiklerimiz için utanmak yerine yendiğimiz zorlukları insanlara bir bir anlatacağız. Bu ayıp değil; bu bir başarı hikâyesi. İhtiyacımız olan tüm güç yüreğimizde, inançlarımızda ve yaşadıklarımızın bize öğrettiği gerçeklerdedir.

Ben, kendi adıma yaşadıklarım ve bana yaşatılanlardan sonra etrafıma baktığımda yine de ne kadar şanslı olduğumu görüyorum. Ve bu duygu beni hayata biraz daha bağlıyor. İnanın bana ben de çok ağladım, üzüldüm, zorlandım, yoruldum, en güzel hayallerim yarım kaldı. Çocuğumu büyütmenin tadına varamadım, tadı damağımda kaldı. İçimde ukdedir oğlumun altı ve on dört yaş arasındaki dönemi. Çalışmakla o kadar hızlı geçti ki yaşayamadım.

Bir kadın olarak sevgi istedim, en azından verdiğimin yarısı kadar. Ama olmadı, alamadım. En güzel kadınlık hayallerime hep birileri sekte vurdu; yaşayamadım, kavuşamadım.

Bu ülkenin kaderinde, 25 yaşında eşimden ayrıldığım için ***"Dul kadın"*** muamelesi gördüm. Bu yüzden hayal kurmama bile tahammül edemediler, hayallerimi yıktılar, hiç acımadılar. Dul bir kadın olduğum için hep ikinci sınıf hayatları layık gördüler.

Kadınlık gururumun incitildiği zamanlar da oldu. Ve ben maddi servetlere arkamı dönüp sırf insan gibi yaşamak için çok sevdiklerimden bile vazgeçtim.

En yakınlarımdan en büyük darbeleri de gördüm. Öyle bir dokunuyor ki insana, öylece yığılıp kalıyorsunuz. En yakınlarınızdan gördüğünüz darbeleri görünce dışarıdan yabancıların yaptıklarına daha kötü anlamlar yükleyemiyorsunuz. *"Kendi yakının böyle yaparsa yabancılar ne yapmaz!"* diyorsunuz...

Zor oldu.

Ağladım.

Hem de çok.

Ama hiç isyan etmedim ve hiç vazgeçmedim.

Ama devam ettim; aldırmadan, yılmadan, yıkılmadan.

Pes etmedim.

Çünkü denemek ve mücadele etmek değil pes etmek insanı bitirir.

Günahlarım, hatalarım olmadı mı?

Tabii ki benim de hatalarım oldu. Ben de insanım. Fakat çok şükür Allah'a bana tövbe etme şansını verdi. Hiçbir şey için geç olmadığını hayat bize gösteriyor, yeter ki biz bakmasını bilelim ve görelim.

Ve kendi adıma sabrın ne kadar büyük bir servet olduğunu öğrendim. Yıllar sonra bana acı çektirenlere bile sevgiyle bakabilmeyi öğrendim. Çünkü her zaman bir hedefim vardı. Her şeyin daha iyi olacağı ümidini hiçbir zaman kaybetmedim ve içimdeki çocuğu asla öldürmedim. Son nefesime kadar da her gün daha iyi bir şeyler yapmanın hayali ve hevesiyle yaşayacağım.

Kendi adıma şunları söylemek en doğrusu olacaktır:

- İsyanlar bana göre değil; sessiz hıçkırıklarım asaletimdir.

- Sızlanmak benim işim değil; başarılarım, en güzel resimlerim.

- Kaderi suçlamak en kolayı. Benim derdim kader değil; söyleyemediklerim.

- Bir gökkuşağı çizmekti hedefim ve çizdim.

Evet, bizim derdimiz de kader olmamalı. Tek derdimiz söyleyemediklerimiz olmalı. Ve bu söyleyemediklerimizin bize verdiği güçle kadın gibi kadın, insan gibi kadın olmak için devletten beklediklerimizin peşinden giderek ve aynı zamanda kendimize gereken tüm yatırımı yapmalıyız. İmanla, inançla, ilkelerimizle ve her şeyden önemlisi vicdan ve merhametimizle…

İyi olmak kolaydır, âdil olmak zordur. Bizler kendimize karşı âdil olmalıyız ve kendi gerçeklerimiz kötü bile olsa onlarla yüzleşip gereğini yapmalıyız. Yoksa kendimizi, kadınlığı kayıracak o kadar çok mazeret bulabiliriz ki... Ama o zaman kadınlık kimliğimize âdil davranmış olmayız. Âdil olmada ve adaletin içinde mutlaka acılardan geçmek, gerçeklerin verdiği rahatsızlıklarla yüzleşmek olduğunu unutmayın.

Yazdıklarımızda yanlışların izahını yapmıyoruz. Çünkü yanlış bir şeyin doğru izahı olmaz. Ancak o yanlışları ortaya koyarak, neyi ne kadar düzletebileceğimizi veya gerçekte ne olması gerektiğini izah etmeye çalışabiliriz. Ben de bu kitapta bunları ortaya koymaya çalışacağım. Yani "Çuvaldızı başkalarına batırsam da iğneyi kendime batıracağım." demek daha doğru olur.

Bütün insanların en iyisine ***"İyi insan"*** en kötüsüne de ***"Kötü insan"*** derler. İyi ve kötü olmak için her ne kadar çevrenin, kaderin etkisi olsa da sonuçlarında mutlaka bizim payımız da büyüktür. Yani adaletli olmak lazım; nalıncı keseri gibi "hep bana, hep bana" değil, marangoz testeresi gibi "biraz bana, biraz ona" demeliyiz.

Dün bir rüyadır, yarın ise bir hayal…

Hayali umutlu, rüyayı mutlu yapan ise bugündür.

İşte bu yüzden bizler bugüne ve kendimize iyi bakacağız.

Sen ne kadar adamsan ben o kadar kadınım!

Erkek beyni akıllı kadın arıyor...

Sonra onu aptallaştırmaya çalışınca bütün dengeler bozuluyor.

#sevdaturkusev

KADIN VE ERKEK HAKKINDA KISACA

Yapılan birçok bilimsel araştırmada varılan ortak sonuç; erkek ve kadının gensel kodlarının %99'dan fazlasının aynı olduğudur. Bununla birlikte yine bilimsel araştırmalar, erkeğin beyninin kadınınkinden %9 daha büyük olduğunu söylemektedir. 19. yüzyılda bilim adamları bu boyutsal büyüklüğü, erkeklerin kadınlardan daha akıllı oldukları şeklinde yorumlamışlardı. Hâlbuki erkeğin beyninin bu boyutsal büyüklüğüne rağmen kadın ve erkek beynindeki hücre sayıları eşittir. Erkek beyninin hacimsel büyüklüğünde sere serpe yerleşmiş hücrelerin yanı sıra kadın beyninin hacim olarak küçüklüğünde hücreler daha yoğunlaştırılmış, sıkıştırılmış bir şekilde yer almaktadır. Yani bilim adamlarını bile yanıltan bu hacimsel büyüklük, sadece bir görsel yanılgıdan ibaret olarak bilim kitaplarında yerini almıştır. Kim bilir, kadın ve erkek beyni arasındaki hacimsel farktan dolayı kadınlar ne kadar aşağılanmıştır, öyle değil mi? 19. yüzyıl bilim adamlarının bile böyle bir kanıya vardıklarını düşünürsek, kadınların bilim tarafından da ezildiğini söylemek mümkün. Tabii bilim insanlarının da genelde hep erkek olduklarını düşünürsek, bu kanıya varmalarına da şaşmamak lazım.

Zaten hep söylerim; "*İnsanların ilk varoluşlarından bu zamana kadar erkeğin fiziksel gücüyle hep ön planda olması ka-*

dının fiziksel zayıflığı sebebiyle ikinci plana itilmesine sebep olmuştur." Bu doğa olayı gibi bir şeydir; hatta bana göre "doğal afet" bile sayılabilir. Dünya tarihine şöyle bir baktığınızda, hemen hemen tüm icatların hep erkekler tarafından yapıldığını görüyoruz. Çok şükür bir *"Madam Curie"*miz var. O da nasıl olmuş da o kadar erkeğin arasında ve o yüzyıllarda bir şeyleri bulabilmiş, öyle değil mi? Çünkü dünya tarihinde kadınlar her zaman ev işleri ve çocuk bakımı; kısaca erkeğin hizmetçisi, daha yumuşak bir tabirle erkeğin her dediğini yapan, yapmak zorunda olan rolü almıştır.

Aslında kadın beyninin erkek beyninden hiçbir farkı olmadığı gerçeğini erkeklerin yani bilim adamlarının kabullenmesine kadar kadın, saf bir yaratık olarak ortalıkta dolaştırılmaktaydı.

Hücresel olarak eşit olan kadın ve erkek beyni, çoğumuzun bildiği üzere hormonal farklılıklardan dolayı farklı reaksiyonlar gösterir. Aslında kadın ve erkek beyni bilimsel olarak incelendiğinde, iki cinsin beyni arasındaki farklılıklar çok karışık ve dağınık görünür. Bu da iki cinsin hormonal farklılıklarının beyinlerini etkilediklerini göstermektedir. Hani hep erkeklerin aldatmalarının gensel olup olmadığı tartışılır ve hatta şimdilerde bunun gensel olduğu konusunda birçok bilim adamı da hemfikirler. İşte bu kadın ve erkek beyninin hormonal farklılıklarından dolayı farklı reaksiyonlar vermesi hakkında kadın ve erkeklerde cinsellik üzerine bir deney yapılmış.

Deneyde kadın ve erkeğin beyin taramaları yapılmış. Normal bir konuşma sırasında cinslik konuşulmaya başladığında, erkeklerin beyinlerindeki cinsellikle ilgili kısımların hemen parıldamaya başladığı görülmüş. Ve bu konuşmayı erkeğin beyninin cinsel bir randevu olarak algıladığı, kadınlarda ise bir hareketlenme olmadığı, kadının konuşma sırasında cinselliğin konu edilmesini sıradan bir sohbet olarak değerlendirdiği görülmüş. Yani bu durumda ister inanalım ister inanmayalım, bu cinsellik konularında erkeğin çok açgözlü olmasının sebebinin genlerinden veya hormonlarından geldiğini kabul etmek gerekiyor galiba. Aynı zamanda erkekler kavga ve şiddette hemen harekete geçerken, kadınlar kavga etmemek için hemen her yolu denerler.

Hepimiz biliriz, erkekler, ortada hiçbir şey yokken yumruk yumruğa kavgaya girerler.

Kadınların beyinleri, başarı için programlanmış gerilimlere karşı dürtüler içeren güçlü devreler barındırır. Fakat hep bastırılmış kadın kimliği, bu donanımlı beynini toplumsal boyutta kullanma fırsatını bulamamıştır. Kadın beyni inanılmaz yeteneklerle donatılmıştır. Sosyal yetenekler, derin arkadaşlık ilişkileri kurabilmek, bu ilişkileri sürdürebilmek, dengede tutabilmek ve yüzleri okumak ki halk dilinde ***"Kadınlar hisseder,"*** derler ama işin aslı; kadının gensel yeteneğinin olmasıdır. Kadınlar bu yeteneklerle doğarken *(yazık yine birçok bilim adamı, erkeğin bunlardan mahrum olduğunu söylerler)* erkekler de hâliyle kendi hormonal özellikleriyle yeteneklerini oluştururlar. Burada kadınların erkeklerden daha akıllı olduklarını ifade etmiyorum. Sadece kadınların erkeklerden daha az akıllı olmadıklarını bir kez daha söylemek istiyorum, o kadar.

Evet, ne mutlu ki artık gelişen dünyada kadınlarımız hemen hemen her meslek dalında adlarını duyurmaya başladılar. Artık bu sahip oldukları gensel özellikleri sadece anne, eş, kardeş; yani sadece kadına biçilmiş görevlerde değil bunların haricinde birçok alanda kullanabilmektedirler. Tabii bu özellikleri ne kadar iyi veya ne kadar kötü kullandıkları ya da ne kadar verimli yerlerde kullandıkları önemli.

Hani *'Kadın ve erkeğin beyin hücre sayıları aynıdır; sadece boyutları farklıdır'* demiştik ya! İşte kadın, o konsantre edilmiş ama içeriği değişmemiş beynini sadece erkeklerin değil, bu yüzyılda hem kadınların hem de toplumun çok dikkate alması gerekir.

Kadınlar Mı Daha Zeki Erkekler Mi?

Kadınların çok zeki ve akıllı olduklarını kimsenin aklından çıkarmaması gerekir. Bakınız, hep "Kadınlar erkeklerden daha fazla konuşur." derler ya, bu da bir gerçektir. Kadınlar erkeklerden her zaman daha fazla konuşur. Kadınlar günde yirmi bin, erkekler ise yedi bin kelime ile konuşuyorlarmış.

Şimdi hemen birileri, özellikle erkekler, "Evet! Bak işte." demişlerdir. Tabii bu bir bakış açısıdır; yani kim nasıl görmek isterse öyle görür. Ama aynı hücre yapısına sahip iki beynin biri yirmi, diğeri yedi bin kelime kullanıyorsa, burada bir güç ve performansın olduğunu görmezden gelmemek lazım.

Günde yirmi bin kelime kullanmak o kadar kolay bir şey olmamalı. Yani bence erkekler bu sayıları kadınların çok konuşmalarına yormadan, bu kadar çok kelimeyi bir günde konuşacak güç ve performansı bulmalarına şaşırmalılar, hatta örnek almalılar. Demek ki bir taraf diğer taraftan daha fazla beynini çalıştırıyor. Bu arada erkeklerin az konuşmalarının diğer bir sebebi ise kelime hazinelerinin kadınlarınki kadar zengin olmamasıdır. Değişik, anlaşılabilir cümleler kurmazlar. Dilin inceliklerini de pek bildikleri söylenemez. ●nlar için evet, evet'tir; hayır, hayır'dır. ●ysaki bir kadının 'evet'inde ve 'hayır'ında çok fazla mana vardır.

Neden Kadınlar Erkeklerden Daha Fazla Konuşur!

Diğer taraftan kadınların fazla konuşmalarının sebebini yine erkeklerin yarattığı bir durum olarak görmek lazım.

Erkek dış dünyada var olurken kadın ev hayatı içinde, komşuluk ve akrabalık ilişkilerini geliştirip yürüten bir role bürünmüştür. Bu, kadının bir isteği değildi. Yani meslek hayatına alınmayan kadın, ev hayatında ancak konuşarak sosyalleşmeyi yapabilecekti. Komşu ve akrabalarla bir araya gelindiğinde susup oturacak değillerdi. Hâliyle sohbet etme ve konuşma kabiliyetleri, erkeklerin kadınlara verdiği ev kadını rolüyle iyice gelişmiş oldu. Şimdilerde çalışan kadınlara baktığınızda, onların da çok konuşmadıklarını görebiliyorsunuz. Erkekler ise iş hayatını kendilerine rol olarak seçtikleri için az konuşacakları bir ortamın içinde az konuşmuşlardır.

Şöyle düşünün; erkek evden çıkıyor, işe giderken kendi kendine konuşacak değil. İşe gittiğinde işlerine bakarken de gerektiği zaman konuşuyor; zaten konuşacak ortamı olursa konuşuyor. Arada sohbet etme imkânları da fazla olmadan eve dönüyor.

Kadınlar ise kocaları evden çıkar çıkmaz çocuklar, komşular, akrabalar, alışveriş derken sürekli konuşarak iş yapmak zorundadırlar. Yani kadınların çok konuşmalarını eleştiren erkeklere, biraz dönüp tarihe ve alışkanlıklara bakmalarını ve düşünmelerini tavsiye ederiz.

Tabii bir de gerçekten çok ve gereksiz konuşan kadınların olduğunu da inkâr edemeyiz. Fakat buna da cevabımız, "İstisnalar kaideyi bozmaz." olacaktır. Şimdi kadınların günde yirini bin kelime, erkeklerin ise yedi bin kelime ile konuşmalarının sebebini biraz anlamış olmalıyız.

Aslında işin özü; bir insan, ister erkek olsun isterse kadın, hayatına kadın beyniyle başlar. Bir kadının vücudunda var olur ve dokuz ay boyunca o vücudu taşıyan beyinle büyür ve sonrasında dünyaya gelir. Ve yine o kadın beyni ile beslenir, o kadın beyni ile yetişir, yürür, konuşur. Erkek beyni yani baba rolündeki taraf, yine gensel alışkanlıklardan ve çoğu zaman gensel zorunluluklardan dolayı çocuk üzerinde kendi beynini kullanmaz.

İnsanın hayata başlama şeklini, varoluştan bu tarafa kadın beyni belirler. Bilinçsizce süregelen bu belirleme şekli, aslında kadının her zaman beyinsel olarak erkekten daha hızlı hareket ettiğinin bir kanıtıdır.

Kadın yetiştirendir; kadın eğitendir; kadın nezakettir; kadın, kısaca "kadın"dır. Ama fiziksel ve sosyal anlamda geri plana itilmiş kadının bunları ifade etme şansı olmamıştır; daha doğrusu bunları ifade etme şansına sahip olamamıştır. Şimdi bu dengeler değişti ve gerek özel gerekse sosyal yaşamda artık erkekler kadınlardan korkar hâle geldiler. Kötü de olmadı ama bu dengelerin çok hızlı gelişmesiyle bazı dengelerin bozulduğu da ayrı bir gerçektir. Bunlara ilerleyen bölümlerde değineceğiz.

Evet, kadın ve erkek arasında aslında çok fazla da bir fark olmadığını görüyoruz. Her olayda olduğu gibi sadece ve sadece şartlar ve fırsatlar durumları belirler ya da değiştirir. İşte yaşadığımız şu yüzyılda artık kadınlarımızın birçoğu kendi kaderlerini belirleme fırsatını buluyor. Ama bununla birlikte değişmeyen o kadar fazla şey var ki… Ve bu değişmeyenlerden dolayı çok fazla kadın hâlâ kaderine mahkûm olarak yaşamaya devam ediyor ve birçok kadın kendi kimliklerini kendileri ziyan ediyor.

KADIN

Bir kız evladı olarak geldiğimiz dünyada herhâlde en güzel günlerimiz, annemizin hatırladığı ama bizim hatırlamadığımız ilk beş yılımız ve daha sonraları hafızalarımıza yerleşmeye başlayan beş yaşımızla on iki yaşımız arasındaki zamanlardır diye düşünüyorum.

Çünkü o yaşlarda, daha hayatı tanımadığımız günlerde ne kadar da mutluyuzdur. Şayet belli ölçülerde mutlu bir ailemiz var ise; *"Bizim için tüm hayat, ailemizin mutluluğu gibi olacaktır."* diye düşünürüz. O yaşlarda insan başka bir şey düşünemiyor. Çünkü her zaman bize sunulan imkânların, hayatın kendisi olduğunu bildiğimiz yaşlardır o yaşlarımız.

Tabii çoğumuz ya da bir kısmımız bu yaşlarda çok da şanslı olamayabiliyoruz. Mutsuz ve problemli bir aileyle yokluk ve sefalet içindeysek veya annemizi-babamızı kaybetmişsek, yine aynı mantıkla tüm hayatın hep böyle bedbaht ve kötü olacağını zannederiz. Hâlbuki hiç de öyle değildir. Kimine baştan gülen hayat, sonrasında hüsran getirir veya tam tersi; kimine baştan hüsranla gelen hayat, sonradan refah ve mutluluk getirir. Hani bir söz vardır ya; ***"Erken gelen kötü şans, geç gelen iyi şanstan daha iyidir."*** Bana göre de çok doğru bir söz. Baştan olumsuzlukları yaşayıp erkenden olgunlaşmak, sonrasında refaha ve huzura ulaşmak daha iyi.

Neden? Çünkü hayatın sonlarına doğru insanın gücü tükenir ve hayatının kırklı senelerinden sonra rahatlık daha fazla önem kazanır. Zaten kırklı yaşlara kadar gelindiğinde kadın ya da erkek hiç fark etmez, belli amaçlarına ulaşabilmişse ulaşmıştır. Sonrasında ulaşma yüzdesi her zaman azalır ve hâliyle şansı da azalacağından zorluk ve talihsizlikler, gençlik yıllarında daha bir mukavemetle karşılanır ve çok kolay olmasa da daha iyi atlatılır.

Erkekleri bilmem ama biz kadınlar için en güzel yaşlarımız on iki yaşına kadar olan zamanlarımızdır. Sonrasında ergen olmamızla birlikte kadın kimliğine bürünmeye başlarız. Ailemiz bu dönemde bize daha fazla önem vermeye başlar ve bir genç kızın ergen olmasıyla namusunu koruması ya da ailesi tarafından namusunun korunması şarttır. Artık bu kız, başına kötü bir şey geldiğinde hamile kalma riskiyle karşı karşıyadır. Zaten sadece kız çocuğu olduğu için bekâreti namusunun aynası ve garantisi olduğu için her zaman bu baskıyla yaşar. Hem aile hem de kendisi için artık korunmak, sakınmak çok önemlidir.

Bu gibi unsurların korunması gerektiğine sonuna kadar katılıyorum. Fakat bu korunmanın sadece kız çocukları üzerinde uygulanmasının yanlış olduğunu da savunuyorum. Aynı baskı ve namus kavramı erkek çocukları için de geçerli olmalıdır. Ama maalesef tam tersi; hepimizin bildiği üzere ergen olan her erkek çocuğu, ailedeki diğer ağabeyler veya eş-dost tarafından ilk tecrübesini yaşaması için teşvik edilir.

Kadın, erkeğin hayatına ilk doğduğu zamanlarda anne olarak girer. Sonrasında "abla, teyze, yenge, kardeş" olarak var olur. Kadın yani karşı cins, erkekte bu ifadelerle var olur. Nasıl ki erkek ergenleşmeye başlar; bu sefer erkek için karşı cins, "hatun, yavru, fıstık" olarak var olmaya başlar.

"Kadın" denilince erkeğin zihninde hep cinsel duyguları uyandıran kadın şekli beliriverir. Ergen olan kız çocuğu bundan ölümüne korunurken, erkek çocuğu bir eylem yaparak yani cinsel ilişkiye girerek erkekliği ispat yoluna teşvik edilir. Kısacası ergen erkek çocuğu, ölümüne kadın avcılığına soyunur. Daha bu yaşlarda durum böyle şekillenince daha ilerleyen yaşlarda erkek çocukları önüne gelene saldırınış, çok mu?

Fakat neden? Çünkü erkek çocukları ailenin aslan parçalarıdır ve onların aslan oğulları her şeyi yapabilirler. Allah için söylemek lazım; bunun da suçlusu yine biz kadınlarız. O aslan parçalarını öyle bir serbest duygularla yetiştiririz ki; onlar da *-saldım çayıra Mevla'm kayıra-* dümdüz giderler.

Evet, işte daha bu yaşlarda kadın, toplumun elinde bastırılmaya başlar. Ve zaten sonrasında da hayatı hep mücadele, kendini koruma, kendini ifade etme çabasıyla sürer gider.

Neticede bir dişi olarak dünyaya gelmişsek hayat kendi içinde mutlaka belli zorluklarla karşımıza çıkacaktır. İster zengin olun ister fakir; ister zengin doğun ister fakir; yani konumunuz ne olursa olsun şayet kadınsanız sizin hayatın içinde yaşayacağınız zorluklar mutlaka olacaktır.

Kadın bu kadar ezilmesine ve sindirilmesine rağmen yine de erkekler için nedense hep bir tehlike olmuştur. Evdeki karısı erkek için bir tehlikedir, çünkü dışarıda sevgilisi vardır ve yakalanmaması lazımdır. Dışarıdaki sevgili de erkek için bir tehlikedir; çünkü kıza artık ne yalanlar uydurduysa sevgilisi bunları öğrenip, gidip karısına her şeyi anlatabilir. Evdeki annesi bir tehlikedir, çünkü bu yaptıkları ortaya çıkarsa yuvası yıkılacak; konu komşuya, hısım akrabaya rezil olunacaktır. İşte aslında erkeğin hem canına okuduğu hem de kimi zaman Allah'tan bile fazla korktukları bu kadınlardan vazgeçememeleri belki de sorunun asıl nedeni. Aslında adam gibi tek eşli yaşamasını becerebilseler bütün iş hâllolacak. Şu aç gözlülükleri yok mu, ne geliyorsa başlarına bundan geliyor!

Zaten ben erkekleri hiç anlamıyorum. "Neden?" diyecek olursanız; hayatları boyunca hep kadın varlığı üzerine hatalar yaparlar. Hem sürekli kadınları kötülerler yani "Kadınları anlamak zor," derler hem de evlenirler ve o eşlerini yine başka bir kadınla aldatırlar. Sonra da işi iyice berbat edince teselliyi yine başka bir kadında bulurlar. Soracak olsanız onlar kadınları kullanıyorlar. Evet, bir bakıma doğru; kadınları kullanıyorlar. Ama şu da var; erkeklerin ekonomik güçleri olduğu için bir bakıma o tip kadınlar da onları kullanıyor. Temelinde sevgiye ve saygıya dayalı bir ilişki olmaksızın, "alan memnun, satan memnun" misali yaşıyorlar.

Yani hep kadın, hep kadın, hep kadın... Ama ne sorunlarına çare ne de dertlerine deva olacak kadınları bulabiliyorlar. Aslında mesele birinin erkek, birinin kadın olması ya da kadınların anlayışsız olması, erkeklerin istedikleri kadını bulamamaları değil. Asıl mesele erkeğin, ister birliktelik ister evlilik olsun, bir ilişki yürütürken sadece ve sadece kendi penceresinden bakıyor olmasıdır ve her zaman birden fazla kadını hak ettiğini düşünmesidir. Fakat erkek hep anlayış ister kadınından. Yani *'Beni anla; benim yerime koy kendini.'* der ama o hiç kadının yerine koymaz kendisini.

Erkeklerde yetiştirilmeden ve toplumsal bağımlılıklardan meydana gelen bir kendini mükemmel görme egosu oluşmuştur. Bu egoyla hep kendini mükemmel görür ve kendi isteklerini karşısına çıkan her kadının kabul etmesi gerektiğini düşünür. Bu konuda da "Biz kadınlar suçluyuz," demiştik. Çünkü "Erkek çocuğunu, 'aslan oğlum' egosuyla pohpohlayarak büyütürüz," demiştik ya. Ve bu egoyla büyütülen erkek, her zaman partnerinden de bu ilgiyi görmek ister. Ve tabii bu ilgiyi göremediklerinde de annelerinin yıllarca dediği gibi *"aslan"* olmadıklarını anlarlar ve sükût-u hayale uğrarlar. Ve erkekler bu yüzden midir nedir, partnerlerine "Seni seviyorum," diyemezler; çünkü bu ifade başka kadınlara bakmayacakları anlamına gelir onlar için. Bu yüzden o cümleyi kullanmaktan nefret ederler.

Evet, annelerinin aslan oğulları toplum tarafından "baş tacı" ve "hakları sınırsız" olarak piyasaya sürülürler. Hele bir de maddi olarak güçlüyseler ve biraz da mevki sahibiyseler, her kadın onlara hayrandır ve her kadın onlara koşa koşa gelecektir. Ve maalesef bazı maddi şeylere koşup giden kadınlar da olduğu için erkek bu konudaki alışkanlıklarını ve tezlerini sanki tekrar tekrar kanıtlamış olur. Ama feraset erkekte değil feraset sahip olduklarındadır çoğu zaman.

Aslında erkeklerin çoğu duygusaldırlar. Ama bu taraflarını göstermek yerine mantıklı olduklarını göstermeye çalışırlar; çünkü duygusallık onlar için bir zayıflıktır. Fiziksel olarak güçlü olan erkeklerin, buna karşı iradeleri daha zayıftır. Doğallık hoşlarına

gider ama doğallığı çaresizlik olarak görürler. Sevdiklerini bu yüzden söylemezler ve kadınının sevdiğini anlamasını beklerler.

Bir arkadaşım var; eşi ona hiç "Seni seviyorum," demez hatta sevdiğini belli bile etmez. Bir gün arkadaşım bu konuda sızlanırken ona; "Öyle deme, seni seviyordur belki!" dedim. Arkadaşım bana dönüp gülerek; "Evet, beni o kadar derinden seviyor ki ben bile bunu anlayamıyorum!" demez mi?

Gerçekten erkekler bu kadar zor olabiliyorlar. Ama bu da erkekler açısından iyi bir taktik; ileride karısını terk etmek isterse karısına dönüp, *"Ben sana hiç seni sevdiğimi söyledim mi?"* diyebilir. Evet, aslında duygusal olan erkekler, güçlü görünmek adına ketum olmayı tercih ederler.

Erkek olmak onlar için para ve güç demektir ve bu yüzden kadınlardan saygı ve minnet duyguları ile kendilerine yaklaşmalarını beklerler. Yani erkekler her zaman için annelerinin aslan oğlu oldukları gerçeğine sadık kalmayı isterler ve öyle olduklarına inandırıldıkları için de onlar hep kükremek isterler ve her kadının onlara âşık olacağı, onlar için her şeye razı olması gerektiği inancıyla yaşarlar.

Bizim çok sevdiğimiz bir erkek arkadaşımız var. Ellili yaşlara gelmesine, hem kariyer hem de maddi olarak güçlü olmasına rağmen hâlâ bekâr, bir türlü evlenemiyor. Bir diğer ortak arkadaşımız da ha bire bu müzmin bekâr arkadaşımızı evlendirmek için çabalıyor. Fakat ne fayda... Bu müzmin bekâr, çok yakışıklı olmasa da paralı pullu bir arkadaşımız. Daha ne bir ilişki yürütebilmiş, ne kendisine tanıştırılanları beğenmiş ne de kendine uygun bir kadın bulabilmiş. Onu evlendirmeye çalışan arkadaşımız bir sohbetimizde bana; *"Ya Ahmet'e birini bulamadık, Sevda sen de bulamadın!"* demez mi? Verdiğim cevap şu oldu; "Bak Arif, Ahmet'in istediği kadın tipi henüz üretilmedi; o yüzden boşuna uğraşma ve Ahmet'i kendi hâline bırak." dedim. Neden? Çünkü Ahmet kendini o kadar mükemmel görüyor ki aslen ne olduğunun farkında değil. Sonuçta Ahmet, Anadolu kültüründe büyümüş ve hâlen aile yapısı öyle olan bir kişi. İstanbul'da okumuş, para kazanmış, mal mülk edinmiş. Kendi kültürünün dışında

sosyete diye tabir edeceğimiz gruplara da girmiş. Ve kafasında karısı olması gereken kadın tipini; meslek sahibi, başarılı, kültürlü, dünya görmüş, kariyer sahibi bir kadın olarak çizmiş. Ama aynı zamanda bu istediği kadın tipi onun annesine hizmet edecek, klasik köy gelinleri gibi evde oturup kocasını bekleyecek, ona çocuklar doğuracak. Memleketten gelen misafirlere yemekler pişirecek, sesi soluğu çıkmayacak. Ve hatta böyle bir kadın, Ahmet için kariyerini- mesleğini bırakacak. "Hani nerede? Böyle bir kadın tipi yok Ahmet." dedim. İşin daha komik ve aslında arkadaşımız açısından acı kısmı ise o böyle bir kadının, sırf Ahmet ile evlenmek ve ona boy boy çocuklar doğurmak için yıllarca uğraşıp geldiği yeri bırakabileceğini düşünmesi. Bir de Ahmet, o kadar kendinden emin ve o kadar kendine güveniyor ki hiç tavizi yok. Bunları isterken bir de şöyle diyor: "Bekâr ve çocuksuz olacak; önce imam nikâhı kıyarım, çocuk yaparım, sonra hak ederse resmi nikâhı da kıyarım."

Bak sen bizim Ahmet'e; sanki Prens Charles kendisi…

"Bu şartlarda ancak köyünden bir kız alabilirsin!" dediğimde de bana gıcık oluyor. Yüzüme gülüyor ama arkamdan bana gıcık olduğunu biliyorum. Sonuç olarak; Ahmet bekâr ve hâlâ kafasındaki o kadını arıyor.

Evet, erkeklerin aklı ev kadını ararken hayal güçleri ve egoları başka düşler, başka özellikler peşindedir. İşte Ahmet ve Ahmet gibi egoları abartılı gelişmiş erkek tipleri kadını böyle küçümseyerek bugünlere gelmiş, sosyal yanlışlıkları oluşturmuşlardır.

Belki 2019 yılındayız ama inanın bana Ahmet'in çizdiği kadın tipini şehirde bulamasa da kırsaldan bulacağı bir gerçek... Hâlâ bu dönemde bile kızını nikâhsız bir şekilde Ahmet gibilere verecek aile çok fazla…

Aslında işin aslı erkeklerin istedikleri kadın tipi henüz üretilmediği için kadınlarla aralarındaki problemler bitmiyor. Ve erkek sahip olduğu maddi ve sosyal gücüne, imkânsızlıklarından ve mecburiyetlerinden dolayı cevap veren kadınlarla birlikte olduktan sonra hep arayışa devam ediyor. Kafasındaki kadın tipini

ancak üç kadında oluşturabildiği, bir vücutta bulamayacağı için ha bire kadını küçümser ve ezen bir tavırla hayatını sürdürür. Sonra da "Aradığım kadını bulamadım, kadınları anlayamadım." diyerek başka ilişkiler kurmak ve kadınları ezmek için sanki bütün problem kadınlardaymış gibi konuşurlar.

Acaba kadınlar aradığı erkeği bulabiliyorlar mı? İki cins de bunu başaramaz, çünkü insanların istekleri hiç bitmez. Her geçen gün de isteklerin şekli değişir ve kimse bu değişime ayak uyduracak bir canlıyı bulamaz, yani böyle bir canlı çeşidi maalesef yok.

Mesele, iki cinsin birbirini değiştirmek istemesi! Aslında iki cins de birbirinin penceresinden bakmayı becerebilip sabırlı olabilirlerse ve iki cins de birbirlerine olan bakış açılarını değiştirebilirse o zaman temsil sistemleri de değişecek. Fakat nedense bu böyle yapılmaz! Sadece ve sadece her iki taraf da eşinin kendi istediği gibi davranmasını ister ve sorunlar da o zaman başlar.

Aslında tarihler boyunca kadın, her zaman erkeğin istediği gibi davrandığı için bu tutum ve davranışlar ataerkil geleneksel bir hâl almıştır. Şimdi kadınların ekonomik özgürlüklerini kazanmalarıyla ve ailelerin kız çocuklarına sahip çıkmaya başlamalarıyla birlikte erkeklerin geleneksel imparatorlukları sarsıldı. Eşler arasındaki didişmeler, kavgalar ve hâliyle boşanmalar derken sonuç olarak yalnızlıklar çok daha fazlalaştı. Yani bizim aslan parçaları krallıklarının sarsılmasıyla daha da hırçınlaştılar.

Kız çocuklarına sahip çıkmak yanlış mı? Tabii ki değil ama burada toplumsal olarak dikkat etmemiz gereken "doğru sahipleniş şekli" olmasıdır. Bu didişmeler yaşanırken tüm suç erkeklerde mi? Hayır, değil. Ezilen kadınların karşısında erkeklerin bir kadını ezerken yine ezici güç olarak başka bir kadını kullanması gerçeğini de ortaya koymalıyız. Adalette eşitliği sağlayıp bu kitapta kadın kimliğimizi korurken, kendimizi de eleştireceğiz ki hak yerini bulsun. Biz haklılığımızı kazanmak, kanıtlamak için hep karşı tarafı suçlayarak ancak kendi egolarımızı tatmin ederiz, o kadar.

Nedense erkeklerin kadınlardan sürekli şikâyet etmelerine

şahit oluruz ve erkekler bu konuda da kadınlara takılıp dururlar. Hatta bu konularda birçok fıkra üretilmiştir ve sanki evliliklerde veya ilişkilerde hep kadın yüzünden problemler çıktığı ima edilir. Biz kadınlar buna alıştık ve artık gülüp geçiyoruz.

Uzun evliliğin sırlarının konuşulacağı bir konferansa, ellinci evlilik yıldönümünü kutlayacak olan bir profesör davet edilmiş. Profesör konuşmaya başlamış ve katılımcılara;

"Eşinizi ara sıra ödüllendireceksiniz, onlara jest yapacaksınız. Bakın ben yirmi beşinci evlilik yıldönümümde karımı Amerika seyahatine götürdüm." demiş. Seyircilerden birisi hemen sormuş; "Peki, sayın profesör şimdi ellinci yıl dönümünüzü kutlayacaksınız, ne yapacaksınız?" diye sorunca Profesör; "Şimdi gidip karımı Amerika'dan alacağım." demiş. İşte erkeklerin biz kadınlara hep takıldıkları bu problemle ilgili güzel bir fıkrayla yüzümüzde güller açtıralım dedik...

Tabii ki kadınlarda da problemler var. Olmaz mı? Kadın olsun erkek olsun, insanın olduğu yerde her zaman problem vardır. Söylediğim gibi hepsine değineceğiz hatta kadınların çirkin hâllerini de yazacağız. Günümüzde erkekleri çirkinlikte geçmiş kadınları da yazacağız ama genellikle erkeklerin bu mükemmel üstü varlığı aramaları hakkındaki yazacaklarımızı değiştirmez.

Bunların tümü toplumsal gerçeklerimizin dışında, her şeyden öte kadınlarımızın ve erkeklerimizin alışmışlıklarından yani toplum düzeni ve aile düzenindeki edinilmiş alışkanlıklardan kaynaklanmaktadır.

Evet, tüm bunlara rağmen biz "her hâlükârda kadınız" ve tarihler boyu dimdik ayakta kalmışız ve Allah'ın izniyle de kalacağız. Fakat erkeklerin kadınlardan korkmalarını da kimse yabana atmasın, çünkü bir kadın olarak ben bile bazen kadınlardan korkarım. Gerek iş gerekse sosyal yaşantımda kadınlara erkeklerden daha temkinli yaklaşırım. Hani adamın biri kırk sene ibadet etmiş, şeytanı şişeye sokmuş ve ağzını kapatmış. Kadının biri gelmiş adama kırk dakikada şişenin ağzını açtırınış. Vallahi olur mu olur, yapar mı yaparlar. Burada bir kadın olarak kadınları kö-

tülediğimi veya yerdiğimi aklınızdan geçirmeyin. Bir sorunun en güzel çözülme yolu tüm gerçekleri ortaya koymaktan geçer. Yani biz bu sorunları sadece kadınların ezilmişliğini, toplumsal baskı altında kalmışlığını ortaya koyarken, kadınların olumsuz taraflarını örtbas ederek çözümleyemeyiz. Sonuçta sorunun içinde varsak çözümün içinde de varız demektir. Fakat gerçekten de kadınların üstüne fazla gitmemek gerekir. Vallahi öyle şeyler akıllarına gelir ki elli erkek bir araya gelse düşünemez. Kadınların kıvrak zekâlarının örneklerine çok şahit oldum, mutlaka siz de olmuşsunuzdur. Yani bazı durumlarda gerçekten kadınların akıllarına gelen şeytanın bile aklına gelmez. Bakın başımdan geçen bir olayı anlatmadan geçemeyeceğim; ben bile şahit olduğumda ağzım açık kaldı ve "Kimin aklına gelir?" demeden geçemedim.

Bir akşam bir davetteydik ve tabii ki hemen hemen herkes alkol alıyordu. İlerleyen saatlerde yavaş yavaş gitme hazırlıkları yapılırken yanımda oturan bayana ne tarafa gideceğini sordum ve yolumun üzeri ise bırakabileceğimi söyledim. Ben alkol almadığım için arkadaş toplantılarında genellikle şoförlük yaparım. Bayanın verdiği cevap; "Teşekkürler, benim arabam var." oldu. "Fakat alkollüsünüz." diye karşılık verdiğimde bana aynen şöyle dedi; "Arabada başörtüm var. Böyle alkollü olduğum zamanlarda başımı bağlıyorum ve polisler tesettürlü olduğumu görünce durdurmuyorlar." Bunu yapanları zaten biliyordum ve duyuyordum. Hatta başörtüsü haricinde mutaassıp semtlerde oturan bayanların gece evlerine geç döndükleri zaman başlarını kapatıp üzerlerine pardösü giyerek evlerine girdiklerini duymuştum. Bunun sebebi ise konu komşu laf etmesin ve hatta konu komşu bunlara acıyarak; "Vah vah! Bu saatte gece vardiyasından, mesaiden geliyor." desinler diye bunu yaptıklarını birçok arkadaşım anlatmıştı. Fakat canlı olarak ilk defa şahit oldum. Gece alkol alan, normal hayatında başı açık çoğu bayan arabalarını kendileri kullanıyorlarsa bu numarayı yapıyorlarmış. Bir güzel başlarını bağlayıp insanların manevi duygularını sömürüyorlar. Burada insanlık adına iki açıdan utanılacak bir durum söz konusu; karşısındaki insanın manevi duygularını kullanma/ları bir, diğer daha acı kısmı ise

kendi manevi duygularını bu kadar ayaklar altına almaları. Bir polis ya da herhangi sıfattaki bir insanı kandırmasının haricinde dinî değerlerini gece eğlencesi ve dinin haram kıldığı bir şey için kullanması, açıkçası en büyük şerefsizliktir.

Kardeşim alkol alacaksan al, sana kimsenin karışacağı yok. Ama alkollüyken zaten araba kullanman yasaktan öte tehlikeliyken, bir de üstüne böyle pis bir oyun oynaman insanlığa sığmaz. Polis kardeşlerimizin yerine koyuyorum da kendimi; onların gayet samimi duygularla ve kadın oldukları için ayrı bir saygıyla baktıkları bu kadınlar tarafından bu şekilde kandırılmaları çok kötü bir şey. Vallahi buradan tüm emniyet görevlilerine sesleniyorum;

"Kapalı-açık, kadın-erkek demeden yapın görevinizi kardeşim! Neticede siz görevinizi yapıyorsunuz."

Böyle adice oyunlara başörtüsünü alet etmiş insanlar varken artık gerçek manada tesettürlü bayanlar da kusura bakmayacaklar, alınmayacaklar. Her kim, hangi kıyafette olursa olsun üfleteceksiniz o aleti. Hayır, bu oyunu oynayan kadınların Allah'a inançları nasıl bir mantığa sığıyor acaba? Bu oyunu oynayan yani normalde başını asla örtmeyen hatta başörtüsüne sonuna kadar karşı olan kadınlar olduğunu da biliyorum. Zaten hiç sevmediği, inanmadığı hatta gericilik olarak yorumladığı; öte yandan toplumun dinî bir vecibe olarak kabul ettiği bir materyali, kendi menfaatleri doğrultusunda kullanarak âdeta alay etmiş oluyorlar.

İşin diğer bir üzücü tarafı, oldu da bir polis böyle bir bayanı çevirdi, kontrolünü yaptı ve bayan alkollü çıktı. Haydiiii, al sana manşetlik bir haber; "Başörtülü kadının alkollü hâli" diye yerden yere vuracaklar tüm tesettürlüleri. İşin aslı ortaya çıkıncaya kadar yara alanlar, yaralandıklarıyla; haber, haber olduğuyla kalacak, o kadar.

Maalesef insanlar akıllarını böyle şerlere çalıştırmaya başladıklarından beri ahlaksızlık-fuhuş-hırsızlık-cinayet vs. gibi vahşice olayların zeminleri fazlalaştı.

Başını örterek kendini koruma altına aldığını zanneden bu

zavallı tiplerin aslında en büyük tehlikenin içinde olduklarını hatırlatmak isteriz. Evet, böyle bir şey kimin aklına gelir? Yani kadınları fazla hafife almamak gerekir; akıllarını hayra kullandıkları gibi maazallah şerre kullanırlarsa kimse önlerine geçemez. Aslında kadının bu kadar zeki ya da korkulacak bir varlık olduğunu sanan erkekler, böyle bir kadın tipini kendilerinin yarattığının farkındalar mı acaba?

"Beni yıkamayan her şey beni daha da güçlendirir." diye boşuna dememişler. Çünkü psikolojik olarak insan veya herhangi bir canlı, maruz kaldığı muamelelere karşı savunma mekanizmasını geliştirir ve kendince taktikler üretir. İşte tarihler boyu kadını aldatan, kadını küçümseyen, kadına bir eşya muamelesi yapan erkek, kadına bu konularda kendince savunma mekanizmaları oluşturma imkânını vermiş oluyor. Kadın, imkânları dar veya geniş olsun, erkeğin yaşam şeklinden kaynaklanan bir savunmayı kendince üretir. Köyde veya şehirde hiç fark etmez, tüm kadınlar imkânları nispetinde erkeğe karşı gardını alırlar. Şehirdeki kadın teknolojik imkânları takip eder; köydeki ise kaynanasını, komşusunu kullanır. Elindeki kocayı kaptırmamak için hepsi bir şekilde bir destek bulur. Köydeki kadın, üstüne kuma gelmesin diye; çoluk çocuk, hısım akraba ile kocasının üstüne gider, çünkü onun kitabında boşanma yoktur. Koca da zaten asla boşamaz, ölene kadar nikâhı da durur ama üstüne kuma da alır. Kadın kuma aldırmamak için her türlü acıyı, şiddeti göğüsler ve her acı ve şiddetten sonra ayakta kalabilmişse bir sonraki acı ve şiddete hazırlıklı olur. Bir sonraki ilki kadar acı vermez hatta sonrakiler kadına vız gelir.

Şehirdeki kariyer sahibi de kocasının psikolojik ya da kimi zaman da şiddet içeren verdiği sıkıntılara karşı psikolojik savaş verirken ayakta kalmayı başarır. İşte o da diğer kırsaldaki kadın tipi gibi erkeğin yaptıklarına karşı mukavemet kazanmıştır. İşte erkeğin tarihler boyu kadını ezerken yaptığı aslında kadına, acılara karşı mukavemet kazandırmaktan başka bir şey değildir...

Yani sevgili erkekler, kadınlardan ne kadar şikâyet ederseniz edin, kadını bu hâle getiren yine sizsiniz. Ve kadın her hâlükârda

kadın olup ezilirken sizin huzurunuzu kaçırır, size hayatı zindan eder ve kimi zaman o kadın ömür boyu tepenizden düşmez. Ve hatta son yıllarda kadınlar artık rezillikten de korkmadan kocalarının ipliğini pazara çıkarmaktan çekinmedikleri için durum erkekler açısından çok daha tehlikeli bir hâl almış durumda. Ve birçok evlilik bitmiş olmasına rağmen erkek, karısının kendisi hakkında bildiklerini ortaya serip rezil edeceğinden korktuğu için evliliklerini sürdürmekteler. Daha doğrusu herkes kendi hayatını yaşar bir hâlde toplum önünde mutlu karı kocayı oynamakta...

Şimdi soruyorum; bu durumda kim bindiği dalı kesmiş oluyor? Kadınlar mı? Erkekler mi?

Konumuz kadınlık ve kadınlar olduğundan biz bu kitapta kadın tiplemelerinden, kadınların son dönemlerdeki değişimlerinden ve bazı kadınların son dönemlerde geldikleri inanılmaz çirkin durumlardan da söz edeceğiz. Ve Allah'ın bize lütfettiği o muhteşem kadınlık olgusunu sorgulayıp nasıl olmamız gerektiğini anlatmaya, anlamaya, özümsemeye çalışacağız. Yani iğneyi biraz da kendimize batırarak bu konuları ortaya sereceğiz. Bu konuları çözmenin başka yolu yok. Ancak biraz kendi canımız da yanacak ki anlayacağız. Türkiye ve dünyadan kadın manzaralarını göstereceğiz. İnanın bana kadın her yerde kadın ve her yerde eziliyor. Sadece Türkiye'de değil dünyada da durum çok vahim...

Tabii ki kadınlar her zaman fedakârlık yaparak ayakta kalabilmiştir. Fedakârlık konusunda ondan hep özveride bulunması istenmiştir. Ama kadınların daha fazla giyinebilmek, daha fazla gezebilmek ya da daha fazla tanınabilmek için kendilerinden yaptıkları fedakârlıkları da tasvip etmek mümkün değil. Bunları konuşmak ve söylemek de ne ayıptır ne de kadınları yermek anlamına gelir. Gelişen dünyada biz, kendi memleketimizde çarpık modernleşerek kadın kimliğini zedelemiyor muyuz? Bence fazlasıyla bunu yapanlarımız var. Kadın veya erkek, bir kişi kimliğini yıpratmaya başladığı zaman, orada iş bitmiş demektir. Son on yılda oluşmaya başlayan bazı kadın tiplemeleri kadınlığı fazlasıyla zedelemekte ve manevi değerler adına erkeklerle eşit olmak adına birçok mukaddes ve mahremiyet içeren değerleri ayağa düşürmektedirler.

Erkeklerle aşık atmak ya da eşit olmak adına, tarihler boyunca onları ağlatan, sızlatan, eleştirdikleri erkeklerin yaptıklarını yaparak ortalara çıkmalarının toplumu ne hâle getirdiğini hepimiz görüyoruz. Her hâlükârda kadınsak, her şartta da kadınlığımızı korumasını bilmemiz gerekiyor.

Aslında her kadının hikâyesi bir film senaryosu gibidir. Etrafımdakilere hep söylerim, "Filmlerde seyrettiklerinizin hepsi uydurma değil çoğu gerçek yaşamdan alıntı. Sadece gerçeklerin biraz abartılı hâli." Yani sonuçta her kadın, her erkek iyi birer aktör, o kadar.

"Kadınlığı bana tarif edin." denildiğinde aklıma ilk gelen şey; kadın kimliği için kabulleniş ve ezilme duygularıdır. Öğretilmiş çaresizlikleri ile baş etmeye çalışan çilekeş kimlik.

KADIN...

Ezilmek sadece fiziksel manada darbe almak demek değildir. İnsanı çoğu zaman aldığı manevi darbeler, görmüş olduğu vicdansızca davranışlar bitirir.

Etrafımda o kadar çok değişik kadın kimliği var ki... Hani bakıyorum, kendim de dâhil olmak üzere mutlaka ve mutlaka bir şeyler vermek ve sabır göstermek zorundayız.

Kırklı yaşlarıma geldim, hep insanlara yardım ettim, eşek gibi çalıştım, kendim başardım ama hâlâ birçok kadın gibi eziliyorum, hâlâ kıskanılıyorum, hâlâ birileri elinden gelse bir kaşık suda boğacak... Çok uzaklara gitmenize de gerek yok, zaten ilk önce en yakınlarınız hatta akrabalarınız tarafından bu darbeler vurulur ve siz afallarsınız.

Hâlâ sabır gösteriyorum, hâlâ çalışıyorum, hâlâ bazı şeylerden ödün vermemek için kıvranıyorum.

Bir kadın ve tabii ki ben, en çok ne çekersek daha çok kendi hemcinslerimizden çekeriz. Ne kadar sevmesem de bazen, "Bir kadının en büyük düşmanı kadındır." sözüne hak vermiyor değilim.

Bir erkek, karısını ya da sevgilisini bir başka kadınla aldatmıyor mu? Aldatıyor. İş hayatında kadın kadını daha çok kıska-

nıp ayağını kaydırmıyor mu? Maalesef oluyor. Kısacası; aslında kadın, kendi başına da kendine zarar vermesini çok iyi beceriyor. İş hayatına, şirketlere veya kurumlara bakın; hep kadın kadına kavgalar, çekişmeler daha fazladır. Daha çok dargın personel kadınlar arasındadır. Çok güzel kadının güzelliği kıskanılır, becerikli olanın meziyetleri kıskanılır. Aman Allah'ım! Hele güç bir kadının elindeyse diğer bir kadın olarak işimiz pek zordur. Belki ben çalışırken kadınlardan çok çektiğim için yanımda çalıştırdığım kadınlara daha anlayışlı davranmışımdır. Ya da benim personel de bana yalakalık mı yapıyor ne, artık orasını bilmem. Aman ya Rabb'im, yoksa ben de bu anlattığım kıskanç ve hırslı kadın tipine mi giriyorum?

Bir kadın için en kötüsü çok hırslı olmasıdır. Hırs denen olgunun dozunu ayarlayamadığınızda, önünüze ne gelirse ezer geçersiniz. Bir kadın için en güzeli çalışkan, sabırlı ve idealist olmaktır. Hırslı bir kadın atom bombası gibidir, patladığında öyle bir zarar verir ki izlerini ömür boyu taşır zarar verdikleri... Bir kadının gözü kardığında ve tepesi attığında her şeyi ama her şeyi kullanabilir. Aklını, fikrini, zikrini ve Allah'ın kadına lütfettiği birçok kadınsı vasıflarını... Her şeyi kullanabilir. İşte bu yüzden ben bir kadın olarak kadının çok hırslısından korkarım. Bu yüzden ben kadının akıllısını, erkeğin hırslısını severim...

Daha çok da en fazla yarayı, kadınların kendi cinslerine karşı yaptıkları olumsuz davranışlar verir. Aslında birlik ve beraberlik içinde olması gereken bu iki cins, egoları yüzünden birbirlerini yaralarken, asıl verdikleri zarar tamamen kendilerinedir, kendi cinslerinedir.

Bakın benim size bu kitabımda yazacaklarım, piyasadaki birçok kitapta okuduklarınızdan farklı.

"Neden?" derseniz; Ben hayatın öyle birilerinin kitaplarda yazdıklarından ibaret olmadığını çok iyi biliyorum. Hayatın ta içinden öyle bir geçtim geldim ki; kadın denildiğinde sadece yaşadığım yerdeki kadınları görmüyorum. Türkiye'nin doğusunu da gördüm, batısını da, güneyini de, kuzeyini de... Dünya kadınlarını da gördüm. Kadının kendi adını koyması için ne kadar

acılardan geçtiğini de çok iyi biliyorum. Ben kendim o kadar acı çektim ve hâlen çekmekteyim ki... Her attığım adıma hâlâ dikkat ettiğimi birilerine söylediğimde şaşırıyorlar. "Sen de mi?" diyorlar ve evet ben de hâlen her attığım adıma, yanlış anlaşılmamak adına dikkat ediyorum. Kaldı ki dul ve normal bir hayat yaşayan, geleneksel kurallar içinde yaşayan kadınların ne durumda olduğunu düşünün artık. Bu demek olmuyor ki kendimize dikkat etmeyeceğiz ama her şartta dikkatli olma yükümlülüğü ile yaşamak ve sindirilmeye çalışılmak hoş bir duygu değil.

Kitaplarda insanlara, özellikle kadınlara akıl vermek kolaydır. Olmasını istediğimiz hayat şeklini elde etme yollarını yazarsınız ama bu yazılanları uygulayacak insanların şartları çok önemlidir. Öyle manzaralı evinden ya da güzel ofisinden, hiç kıraç yerlere gitmeden ya da hayat mücadelesi vermeden atıp tutmak kolay ama asıl hayat, asıl gerçekler bunlar değil ki.

Bizler hayatta kendi ayakları üzerinde durabilmiş ve bugün kitaplar yazarak geldiğimiz bu noktada, o edilen tavsiyeleri uygulama cesareti ve şartlarına da sahip olmuşuz... Ki çoğumuz bu şartları oluşturabilmek için de çok çaba sarf ettik. Zamanında nelere sustuk, nelere sabır gösterdik, ne kadar ağladık. Şimdi değişen tek şey artık ağlamıyoruz ama hâlâ sabır gösteriyoruz.

Şu bir gerçek ki kadınlar; yetiştiği çevre, ailesi, yaptığı evlilik, çocukları ve aklınıza gelebilecek daha birçok mevcut şartlarından dolayı öyle her tavsiyeyi kendi hayatlarına uygulamaya kalktıklarında, yine en büyük yaraları kendileri alırlar. Bu sebeple ben size gerçekleri, hayatın getirdiklerini, hayatın bizleri getirdiği noktada yapabileceklerinizi veya tam tersi, ne kadar üzücü olsa da yapamayacaklarınızı yazacağım. Bizim kendi yaşadığımız coğrafyanın gerçekleri var ve dünyada da zaten kadın kimliğinin gerçekleri var.

Şimdi ben veya başka kadın yazarlar ya da kadınlarının yüzde doksanı çıksın desin ki; "Bugünlere gelirken kadınlık kimliğim, erkekler ve kadınlar tarafından hiç ezilmedi; erkeklerle ve kadınlarla mücadele etmedim veya kadın olarak kendi haklarımı kazanmak çok zor olmadı." Kimse bunu diyemez, diyen de yalan söylemiş olur. Kadınsanız işiniz o kadar zor ki...

Bugün gerek magazin basınında gerekse sosyal yaşam içerisinde çok iyi yerlere gelmiş birçok kadının kocası tarafından aldatıldığını ve/veya şiddete maruz kaldığını görüyoruz. Bunlara rağmen bu kadınların yine bu erkeklerle, yani sevgili veya kocalarıyla en son noktaya kadar birlikte olduklarını hatta hayatlarını devam ettirdiklerini görüyoruz. Bu sadece Türkiye'de değil dünyada böyle...

En güzel örnek; Bill Clinton'un karısı Hillary Clinton örneğidir. Koskoca Amerika Birleşik Devletleri Başkanı, oval ofiste sıradan bir stajyer ile karısını aldattı, bütün dünya duydu. Ve buna rağmen karısı ayrılmadı ve Hillary bir Anadolu kadını değil, Newyork'un göbeğinde var olmuş bir kadın. Ve o koskocaman Devlet Başkanı, durumu toparlamak için tüm dünyanın gözü önünde televizyondan; karısından ve Amerikan halkından özür diledi. Bu kadar olay üzerine halk yine Bill Clinton'u sevdi ve hâlen seviyor. Ve karısı Hillary Clinton da son Amerikan seçimlerinde, devlet başkanlığını siyaseten Obama'ya vermek zorunda kalmıştı. Ama bugün Amerikan Dışişleri Bakanı oldu. Hep kendi ülkemize bahane buluyoruz ama işte dünyanın en gelişmiş ülkesi olarak bilinen Amerika'daki bir kadın da aynı durumda ve bu durumun içinden duygusal değil mantıksal olarak kendi menfaatine nasıl çıkabileceği hesabını yaparak bugünlere geldi. O dönemde şayet duygusal davranıp kocasının bu yaptıklarını sineye çekmeseydi, hâlâ akademik kariyerine devam ediyor olamayacaktı. Bugün geldiği yerlere asla gelemezdi, çünkü Amerikan Başkanı'nın karısı olarak yürümek ve yolunu açmak daha kolay. Ayrıca kocasının oval ofise gelene kadar kim bilir daha kaç macerası olmuştur ve Hillary Clinton sineye çekmiştir. Hillary Clinton'un sergilediği bu tutumu yadırgamıyorum doğrusu. Belki ben de o konumda, o yaşta ve bazı siyasi idealleri olan bir kadın olsam aynısını yapardım. Ama diğer bir gerçek şu ki; ister Amerika'da, ister Türkiye'de bu hareketi kadın yapsaydı, erkeğe gösterilen tolerans asla gösterilmezdi.

Hillary Clinton kocasını aldatsaydı toplum kesinlikle dışlardı ve hiç de kucak açmazdı. Kocası da siyasi danışmanlarının vereceği kararı uygulardı, o kadar. Yani koca Devlet Başkanı halkın

nabzını yoklatıp ona göre karısını ya boşar ya da başka bir hâl çare bulurdu. Bu dünyada en gelişmiş ülkelerde bile böyleyken, bizim ülkemizde olanları çok yadırgamamak lazım diye düşünüyorum.

Evet, kadın erkeği aldatsa veya şiddet uygulasa ne olur? Erkek o kadını hemen başından atar; yöresel faktörlere göre ya rezil eder bırakır ya da arkasını dönüp gider veya daha da acısı öldürür. Bu dün de böyleydi, bugün de böyle ve maalesef yarın da böyle olacak.

Tabii işin temeline inmek lazım. Esasen ne kadının ne de erkeğin aldatma yoluna gitmesi, bana göre dünyanın en aşağılık durumu. Zaten gerek toplumsal kurallarda gerekse her dinin kurallarında ve özellikle Kur'an-ı Kerim'de kadın ve erkek için zina veya aldatılma hükümleri cezaları eş değerdedir. Çifte standart yoktur ama toplum bunu sadece kadının dezavantajı olacak hâle getirmiştir.

Ve maalesef tarihler boyu cinsellik, erkeklerin her zaman, her yerde, istediği zaman yapacağı bir istem dışı hareket olarak görülmüş ve bu hak erkeklere, yine kadınlar tarafından verilmiştir. Erkekler de bu haklarını maşallah en iyi şekilde değerlendirmişler ve hâlen değerlendirmeye devam etmektedirler.

Konumuz aslında erkeğin aldatmasından ziyade kadının erkeğe verdiği aldatma hakları ve erkeğin namus kavramının kendi belirlediği ölçülerde olmasından ibarettir.

"Erkeğin namusu nedir ki?"

"Kendi bedeni mi?"

Hayır, asla böyle bir şey düşünmezler; asla onların bedenlerinin namus kavramı oluşmamıştır. Ve zaten yetişirken bu kavramı ne anne-baba, ne çevre ve ne de toplum vermemiştir. Erkek erkektir; o çıplak da dolaşır, her haltı da yer ama o ne fahişe olur ne de onun namusu kirlenir. O sadece yemek yemek, su içmek gibi fiiliyatları yapar, bedelini maddeten öder, sonra da hayatına devam eder. Erkek ancak zina adı altındaki cinsel birlikteliği, evlendiğinde karısını aldatmak kavramı içine sığdırabilmiştir. Ve

yine "namusu kirlenmez." Sadece karısını aldattığından dolayı bir suç işlemiş sayar kendisini, o kadar. Ama o zaman da hep bir mazereti vardır. Karısı ihmal etmiştir ya da en basit savunmaları; "Erkeklere birden fazla eş hakkı" verilmesidir... Hâlbuki dinen bir erkeğin birden çok kadın ile evlilik yapması için maddi-manevi bayağı bir gücü olması lazım. Fakat bizdeki erkekler sadece "birden çok eş alabilir." cümlesine takılırlar. O birden çok eşin oluşmasındaki hükümleri hiç takmazlar. Bir baksalar görecekler ki o iş o kadar kolay ve basit değil. Gerçek manada, bu zamanda birden çok eşe sahip olabilecek adalette bir insanın olduğunu hiç sanmıyorum. Lütfen bu konularda Kur'an-ı Kerim hükümlerini herkes iyice bir incelesin. Sadece kendini avutarak, kendine birden çok kadını hak sayanların Allah yardımcısı olsun.

Sonuç; erkek çocukları özellikle ergen olduktan sonra aile içinde kayırılmaya başlamalarıyla ve "aslan" sıfatıyla kadınların tepelerine çıkma özelliklerini edinmeye başlarlar. Bu her ailede böyle olmuştur. Her Türk ailesinde erkek çocuk hep farklı bir yerdedir. Yemeğin eti bile en fazla erkek çocuğuna verilir. Evde bir bardak süt kalmışsa çoğunu erkek çocuk içer, azını kız çocuğu içer. Erkek çocuğunun yaptığı her şey mübahtır. Okula giderken erkek çocuğuna daha fazla harçlık verilir, erkek çocuğu okusun diye daha fazla istek duyulur. Çok şükür, şimdiki nesilde bu durum bayağı değişti ve inşallah hızla değişmeye devam eder. Fakat bugün biz ve bizden önceki kuşak maalesef bu dertten mustarip...

Çok sevdiğim bir ablam var. Bir gün bu konularda sohbet ederken çok komik bir benzetme yaptı. Kendisi evli, iki çocuğu var, yüksekokul mezunu. İşi gücü yerinde, anne ve babasının maddi durumu çok iyi. Bir sürü mal mülkten dolayı aylık kira gelirleri var. Aynı zamanda anne ve babasının, büyük bahçesi olan bir yazlıkları var ve bu bahçede sebze meyve yetiştiriyorlar. Yetiştirdikleri bu sebze ve meyvelerden her hafta sonu çocuklarına kasa kasa getiriyorlar. Fakat kızlarına ya da kızlarının çocuklarına bayramlarda harçlıktan başka bir şey verdikleri yok. Ama erkek çocuklarına her nedense habire maddi destekte bulunuyorlar.

Çocuk lüks bir hayat yaşıyor, lüks arabalardan inmiyor, işinde ne zaman problem çıksa baba aynen nakit olarak desteğini yığıyor. İşte hâl böyle olunca o çok sevdiğim ablam bana; "Sevda, hiç boşuna uğraşma, her Türk ailesi erkek çocuğunu kayırıyor. Bak bizim aileye; erkek kardeşime avrolar, dolarlar bana salatalıklar, hıyarlar." demişti. Ne gülmüştüm o zaman ve bugün hâlâ hatırladıkça gülerim. Yani arkadaşlar, çözüm aslında erkeklerde falan değil; çözüm biz kadınlarda. Erkek çocuklarını yetiştiren kadınlar yani anneler ve hatta babalar nedense erkek çocuklarını hep kayırıyorlar.

Her zaman kadınlar olarak "Haklarımızı savunalım, ezilmeyelim, büzülmeyelim, suyumuzu çıkarmasınlar." diyoruz ama sonuçta kendimizi mağdur duruma sokacak şartları yine kendimiz hazırlıyoruz. Hani ayağımıza takılan taşları, zamanında yine biz yolumuza döşüyoruz. Sonra okuduğumuz kitaplardan taktikler alıp hayatımıza uygulamak istediğimizde yine olan kadınlara oluyor. Kocaları tarafından ya terk ediliyorlar ya da kocalarını terk ediyorlar; aile düzeni bozuluyor. Ya sonra ne oluyor? Kadın çocuklarına kendini adıyor, kocasından alabiliyorsa nafaka alıyor; çevre ve aile baskısı da malum... Zaten kadınların kendilerinin belli bir namus kavramları olduğu için dul kaldıklarında hayatlarına daha fazla dikkat ediyorlar. Yani kısacası kadın evli olduğundaki hayatından daha çok baskı altında bir yaşam içerisinde kendini buluyor.

Şahsen ben yirmi beş yaşında eşinden ayrılmış bir kadın olarak, toplum tarafından o bilinen tabirle "dul kadın" muamelesini gördüm. O günlerde çok ağrıma gidiyordu ve bu yüzden az ağlamadım. Ama sonuçta kimsenin "ah"ı da kimseye kalmıyor. O günler hiç geçmeyecek sanıyordum, aman ya Rabbim! Ne kadar sıkıntılı günlerdi. Ama en azından ben mücadele edebildim ve ayakta kalabildim. Yani kadın öyle veya böyle boşanmalarda, bir şekilde toplum tarafından göz hapsine alınıyor. Hoş şimdilerde boşanmaların önü ardı kesilmiyor ve ben diyorum ki; "Acaba bu insanlar zamanında boşanan kadınları çok mu kınadılar?" Erkekse; zaten onlara her şey mübah olduğu için, kendinden genç ya da

yaşlı hiç fark etmez, birçok kadınla gününü gün ediyor. Karısına yolladığı nafakayla vicdanı rahat, çocukları zaten karısı tarafından bakılıyor, eee daha ne ister bir erkek? Şikâyetçi kadındı ama mükâfatı alan erkek oluyor.

Şu, "Erkeğin elinin kiridir." sözünü lütfen yabana atmayın. İnanın bana gerçekten öyle aslında; ellerini yıkıyorlar belki ama ruhları ve amelleri leş gibi kalıyor. Veya kadın da aynı şeyi yapıyorsa onun için de bu kirleniş geçerlidir.

Baktığımızda ne görüyoruz? Birlikte veya ayrı, yine ezilen ve baskı altında olan kadın, öyle değil mi? Kimse pembe senaryolar yazmasın ve yazdığı senaryoyu oynamasın. Her ayrılık, her boşanma sonrası kadının işi daha zordur... Erkek ise her zaman daha avantajlı bir şekilde yeni bir hayat kurma şansına sahip oluyor.

Genel kadın tipimizde kadın duygusaldır. Kadın hayatındaki erkeğin dışında bir erkeği düşünemez bile. Kadın kocasından ne kadar şikâyetçi olursa olsun, bunu dışarıya yansıtmaz; kocasının toplum içinde zayıf, eksik bir adam gibi görünmesini istemez. Bir şekilde susarak kendisini koruduğunu zanneder ama aslında koruduğu erkektir. Tabii ben makul değerlere sahip, normal kadınlardan söz ediyorum. Değerlerini yitirmiş, kendilerini ortaya atmış kadınları da hepimiz görüyoruz. O kadınlara da ilerleyen bölümlerde geleceğiz.

Evet, kadın erkeğini korur. Çünkü kadın gururludur! Yanında taşıdığı erkeğin kendini koruyan, gözeten, sahip çıkan bir pozisyonda olmasını etrafına göstermek ister ya da öyleymiş gibi gösterir.

Kadının koruma içgüdüsü, kadının fedakârlık yapmasına neden olan en büyük faktördür. Çünkü kadın kimliğinde tek eşlilik vardır; elindeki o tek eşi en sonuna kadar, ne kadar hata yapsa da koruyarak, toplum içindeki aile duruşlarını korumak ister.

Evliyken kocasını korumasını bırakın, boşandıktan sonra bile çocuğunun babasını, dışarıya hep iyi lanse eder. Hatta çok başarılı iş kadını tanıyorum, sırf çocuğunun babası kötü durum-

da denilmesin diye kocasına hâlâ maddi destek veriyor. Kadın, çocuğunun babasının hep kuvvetli, dik, maddeten iyi olması için hâlâ gayret ediyor. İşte kadının duygusal yapısı, gerek evliyken gerekse boşandıktan sonra da devam ediyor. Kim bilir neden sonra bu tutumundan vazgeçiyor ama çoğu kadın böyle davranıyor.

Genellikle dediğimiz gibi; ayrılmalarda kadın yalnızlığa mahkûm olduğu için aslında amaç çoğunlukla yalnız kalmamaktır. İşte toplumun erkeğe edindirdiği "daha çok kadınla olma şansı" alışkanlığı, yüksek ve gereksiz egolar neticesinde kadın, ayrılıktan sonra başına gelecekleri bildiği için çoğu problemi yutar ve sindirir. İçinde biriktirir de biriktirir...

Hep deriz ya; "Allah kadını böyle yaratmış." Bence çok yanlış bir yakıştırma; Allah kadını ve erkeği kendine has, insani özelliklerle yaratmış. Fakat kadınların bugün ezilmelerinin veya ikinci plana atılmalarının sebebi, onların yaradılış özelliği değil; Allah'ın özenerek yarattığı kadınların asırlardır toplum tarafından belirlenmiş bir şekle sokulmasıdır, o kadar.

Yani şimdi kadınlar ezik ve aptal mı doğuyorlar? Allah bu kadar acımasız ve adaletsiz olabilir mi sizce? Hayır, olamaz! O hâlde suçu kendimizde arayalım; "Allah böyle yaratmış." diyerek işin kolayına kaçmayalım. Hem böyle dediğimizde; Allah'a karşı gelmiş olduğumuzu, O'nu, haşa, küçümseyeceğimizi düşünürsek, böyle bir vebale girmenin ne kadar aptalca bir davranış olduğunu görmüş oluruz.

Ve kadın dedi ki;
Benim hayallerim Babil'in bahçeleri gibidir.
Ne kadar koparırsanız koparın
ben hep yeniden yeşeririm.

#sevdaturkusev

Ve kadın dedi ki;

Erkek güzel kadın aramaya başladığından bu yana sevgiler tükendi. Oysa adam olan iyi kadını arar

ve mutlu olur.

#sevdaturkusev

KADIN OLMAK, TARİHİN BİZE ARMAĞAN ETTİĞİ TOPLUMSAL BİR YARADIR

Senelerdir kadınların, erkeklerle güç ve sınıf savaşı verdikleri gündeme getirilir. İşin aslı öyle değildir. Aslında biz kadınlar erkek hegemonyasıyla değil tarihle, kocaman bir geçmişle ve kendi yarattığımız erkek kişilik ve alışkanlıklarıyla mücadele ediyoruz.

Kanunlar ve kurallar her ne kadar değişse de yaptırımları yine insanlar uyguladığı için kurallar ve kanunların yanında, insanların kadın kimliğine bakış açısının değişmesi gerekir. Yoksa siz hangi kanunu koyarsanız koyun hiçbir işe yaramaz ve insanlar kendi kanunlarını uygulamaya devam eder. Basit bir örnek: Kırsal yerlerde tecavüze uğrayan genç kız öldürülür, tecavüz eden hayatta kalır.

Neden?

Tecavüze uğrayanın namusu kirlenmiştir. Hâlbuki kirleten mi suçlu, kirlenen mi? Tabii ki kirleten suçludur. Hele ki adı tecavüz ise zorla kirleten tamamen suçlu ama yanlış değer yargıları, mağdur olan kadını öldürüyor.

Sadece tecavüze uğrayan mağdur değil. Tecavüz eden, tecavüze uğrayanı öldüren aile bireyinden daha az ceza alarak işin içinden sıyrılıyor. Sonuç olarak; tecavüze uğrayan kızın ailesi namusunu temizledi. Tecavüze uğrayan günahsız öldü. Tecavüze uğrayanın babası-ağabeyi yani aileden birisi öldürdü ve hapse girdi. Mağdur olduğu hâlde kendini iki kere hatta üç kere ce-

zalandıran bir zihniyeti değiştirmek, sadece kanunlarla yapılacak bir şey değil. Tabii bu insanlara bunun yanlış olduğunu nasıl açıklayabilirsiniz, o da ayrı bir tartışma konusu. Bu olayların yaşandığı bölgelerde halkın gelişmesi için yaşadıkları toprakların gelişmesi gerekir. Bunun için de bu topraklara devlet iş-aş götürmeli ki insanlar para kazansınlar ve hayatlarını geliştirmek adına yeni ortamlara girsinler. Yoksa mevcut yaşama şartlarında, bu insanların bu düşünceleri asla değişmez. İnsanların kafalarının içindekileri ancak eğiterek, anlatarak ve yaşatarak değiştirebilir ve düzeltebilirsiniz. Bu üç unsurdan biri olmazsa olmaz.

"Bana söylersen unutabilirim, bana gösterirsen anımsayabilirim, ama beni katarsan seni anlarım."

İşte aynı bu sözde söylendiği gibi insanları gelişmişliğin içine katmadığınız sürece unutmaları kuvvetle muhtemeldir. Anımsamaları çok az bir ihtimaldir; anlayıp uygulamaları ise katmadığınız bir durumda imkânsızdır.

Gerek töresel olarak kadınların ezilmesi gerekse sadece kadın olduğu için erkeğin üstünlüğü ilkeleriyle hareket eden, erkekler tarafından ezilmiş, şiddete uğramış kadın kimliği asırlardır kimlik savaşı vermektedir. Yaradılış sebebiyle kadınlardan fiziksel olarak güçlü olan erkek kimliğinin, kadını en basit bastırma yolu da hâliyle şiddettir. Ölüme varan şiddet vakalarını bugün bile sayıları artarak görmekteyiz. Bu konuda yasalar yapılmış olsa da maalesef yeterli değil. Çünkü erkek, kadına fiziksel gücüyle zarar vermeye çok elverişli olduğu için kanunlar yetişene kadar kadının canına okuyor hatta canını alıyor.

Şiddet, bilindiği üzere iyiliği yok etmenin yanında, öncelikle insan hakları ve temel özgürlükleri ihlâl etmesiyle, insan sağlığını olumsuz etkileyen ve toplumun ruh sağlığına ayrıca yükler getiren bir eylemdir. Sadece şiddete uğrayanların değil bu olaylara şahit olan diğer bireylerin ruhsal dünyası üzerinde de olumsuz etkiler yaratır. Özellikle kadına erkek tarafından uygulanan şiddet, erkek kimliğine karşı önyargılı bakılmasına sebep oluyor. Babası tarafından dövülen annesini gören erkek çocuğu, ileri yaşlarda doğal olarak kadını döver. Annesinin oğluna, "Oğlum, sen karını dövme." demesi o çocuğun dünyasından şiddeti kaldırmıyor.

Tüm toplumları incelediğimizde, tarihler boyu en fazla şiddete maruz kalan kesimin kadınlar olduğunu hemen görebiliyoruz. Kadının ilk şiddet gördüğü yerin aile kurumu; yani anne-baba, kardeşler dediğimiz çekirdek aile düzeyinde olduğunu görüyoruz.

Tarihler boyu erkek otoritesinin dışa vurulmasının ve şiddet uygulamasının yasal bir işmiş gibi kabul edildiğini de görmek mümkün. Hatta çoğu zaman kadına yönelik şiddet, toplumlar içinde hoş görülmekte ve bazı kesimlerde bizzat kadınların; "Kocamdır, hem sever, hem döver." dediğini bugün bile duymaktayız. Erkeğe liderlik ve tek karar mekanizması hakkının verilmesi, kadının kendini birçok konuda çaresiz bir konumda hissetmesine yol açmıştır. Evet, bunun adına da "***ÖĞRETİLMİŞ ÇARESİZLİK"*** diyoruz...

Kadının daha çocuk yaşlarda annesi üzerinde gördüğü ve sonra kendi üzerinde uygulanmaya başlanılan şiddet ve çaresizlikler, onun için bir yaşam tarzı hâline gelir. Artık bu öğretilmiş çaresizlikler, onun için bir yaşam tarzıdır ve o da kendini değersiz görmeye başlar. Şiddete uğradığı zaman bunu hak ettiğini düşünebilecek kadar bile çaresizliği benimsemiştir. Kadının bu çaresiz tavrı, erkeği ona karşı şiddet uygulamaya teşvik eder. Ve erkek kimi zaman kadından istediklerini almak için sadece elini kaldırarak onun üzerinde egemenliğini uygular. Kadın, o kalkan elin bir şamar olarak ya da bir yumruk olarak üzerinde patlamaması için susar ve siner. İşte bu baskılar, kadının ruhsal ve fiziksel dünyasında tamiri mümkün olmayan hasarlar bırakır. Ve bir gün gelip de kadın, "Yeter artık!" dediğinde; o "annesinin aslan oğlu", imparatorluğu yıkılmış krallar gibi gidip o kadını öldürmeye kalkar; çoğu vaka da ölümle sonuçlanır.

Sokakta herhangi bir kadını döven erkeğe hemen kanuni işlemler uygulanır. Karakolda polis, tarafları anlaşmaya ikna etmez. Çünkü o kadın bir yabancıdır ve yapılan eylem doğrudan bir suç olarak algılanır. Fakat söz konusu şiddeti bir kadın kocasından görünüşse karakolda polis tarafları anlaşmak için iknaya çalışır. Yapılan eylemin aile içinde bir sebebi olduğunu düşünür-

ler. Aile içindeki şiddetin hep bir mazereti olduğu kabul edilir. Fakat yabancıya yapılan şiddette mazeret aranmaz, direkt suç olarak algılanır. Yurt dışında eşler arası şiddette yasalarda çifte standart uygulanmıyor. Yani erkek karısını dövdüğünde suç olarak algılanıp gereken yasal işlemler yapılıyor. Sadece Türkiye'de değil yurt dışında da kadına şiddet oranı oldukça fazla. Erkeğin fiziksel güç avantajı en ufak bir tartışmada kendini koruma ve karşı tarafı sindirme amaçlı olarak kullanılır.

Ve kadına şiddet denildiğinde; ilk olarak kardeş, çocuk, eş gibi vasıflara sahip olan kadınlara uygulanan şiddet akla gelir. Çok az bir oranda da olsa maalesef erkek çocuklarının da annelerine şiddet uyguladığı olaylar görülmektedir.

Yıllar önce kerli ferli bir erkeğin annesine tokat attığını bana anlattığını hatırlıyorum. Şu anda hâlen iş dünyasında hatta siyasetin içinde olan bu şahıs, o günlerde annesine tokat attığını bana bizzat söylemişti. Sonrasında ağabeyi de bunu doğrulamıştı. O kadar şaşırmıştım ki nasıl olabilir diye. Uzun zaman etkisinden kurtulamamıştım. O şahsa; kız arkadaşına vurmamasını tavsiye ederken annesine de el kaldırdığını duyunca şok olmuştum. Kız arkadaşına, kayıtsız şartsız ayrılmalarını tavsiye etmiştim. İnsan annesine el kaldırıyorsa el âlemin kızına neler yapmaz... Oran çok az olsa da kadına yönelik bu şiddet anneye bile uygulanıyor maalesef.

Erkek fiziksel gücünün bu avantajını, dünyanın hangi ülkesinden gelmiş olursa olsun kolayca kullanır. Burada yasaların uygulanması çok önemlidir. Yasaların uygulanması ve toplumun şiddete seyirci kalmaması lazımdır. Etraflarında duydukları veya şahit oldukları şiddet olaylarını, hemen polise bildirmeleri gerekiyor ki toplumda caydırıcılık oluşmaya başlasın. Şiddete uğrayan konuşamıyor olabilir, korkuları vardır. Fakat toplumun susmaması lazım... "Bize ne! Aile meselesi!" denecek zamanlar geçti. Şiddet insanların canına mâl olmaya başladıysa susmak vicdanen yanlıştır.

Türkiye'de kadına yönelik aile içi şiddet araştırmaları, şu çok çarpıcı sonuçları ortaya koyuyor:

- Türkiye'de eşi veya eski eşi tarafından fiziksel şiddet gören kadınların oranı % 39

- Hayatının herhangi bir döneminde duygusal şiddet gören kadın oranı % 43,9

- Sadece cinsel şiddete uğrayan kadın oranı % 15.3

- Fiziksel ve cinsel şiddetin birlikte yaşanması % 41.9

- Kentte kadına fiziksel şiddet oranı % 38; kırsalda, %43

- Yaşadığı şiddet sonucu yaralanan kadın oranı % 25

- En az bir kez fiziksel şiddet veya cinsel şiddete maruz kalmış kadınlardan eğitimli olmayanların oranı % 55.7, lise ve üzeri eğitimli olanlar % 27

-"Bazı durumlarda eşim dövebilir." diyenlerin oranı %14.2

-Yaşadıkları şiddeti anlatmayan kadınların oranı % 48.5

-Her on kadından birinin gebeliği sırasında şiddete maruz kaldığı tespit edilmiş.

-Bir yıl içinde 72 kadın şiddet sonucu öldü.

-113 kadın ise intihar ederek yaşamına son verdi.

Bu araştırmaların ışığında şiddete maruz kalan kadınların intiharı düşünmelerinin ve sağlık sorunları yaşamalarının en az iki kat arttığı gözleniyor. İşte bu sonuçlar da hükümeti harekete geçirdi ve daha önce de belirttiğimiz gibi bu konuda yaptırımlar uygulanmaya başladı. Ama tabii en büyük yaptırımın eğitim olduğunu bir kez daha vurgulamakta fayda var. Şiddet dendiğinde akla gelen ilk şey eğitimsiz insanların şiddete başvurduğudur. Fakat durum hiç de öyle değil. Yüksekokul mezunu olup şehirde yaşamış kariyer sahibi birçok erkek karısını dövmektedir. Şahsen bu duruma şahit olduğum onlarca olayı ben biliyorum. Sonuçta şiddetin temeli kırsalda cehalet olsa da eğitimli kesimde-şehirde ise erkeğin gücünü kullanmasından kaynaklanmaktadır. Bu olayları yaşayan erkek çocukları, şiddeti hayatlarında kullanacakları bir güç olarak görürken, kız çocukları ise şiddeti ümitsizlik, depresyon, suçluluk duygularıyla hayatlarına alırlar. Öğretilmiş çaresizlik onların hayatlarının bir parçası olarak onlarla yaşar. İşte

kadının ve erkeğin çocuk yaşlarından itibaren benimsediği bu durumlar, sonuçta kadının eğitimli veya eğitimsiz olsun, erkek karşısında aciz kaldığını bugün bile gösteriyor. Hâlbuki Kur'an-ı Kerim'de kadına verilen değeri erkekler bir bilse ve bu değerin %10'unu kadına verse ne şiddet olur ne de kadının ezilmişliği. Ama maalesef insanlar gerçek değerler üzerinden değil egolarını tatmin eden gücün ellerinde olacağı sahte değerler üzerinden kişilik sahibi oluyorlar.

Kadın olmak, aslında toplumsal bir yara ve toplumun yarattığı bir zafiyettir. Ve toplumun yarattığı bu zafiyetin üzerine bir de öyle enteresan davalar gündeme gelip kadını ortaya farklı bir şekilde koyuyor ki şaşırıp kalıyorsunuz. Toplum, namus kavramını zaten kadının üzerine yüklemiş, kadın da zaten bu kavramla yetişmiş. İşte yukarıda söz ettiğimiz gibi zaten mağdurken bir de canı alınmış ve hâlen alınmakta. Bunun yanında bu durumdan şikâyet eden onlarca yöneticimiz, bir de üstüne tuz biber olan kararlar verir. Yani toplumun sadece ve sadece namus kavramını kadına yüklemesi yetmezmiş gibi bir de medeni kanun yükleyince; sonrasında da siz, ben ya da başkaları çıkıp hak hukuk savunacağız, tutum ve huy değiştireceğiz, öyle mi?

Bir süre önce ülkemiz mahkemelerinde bir dava görüldü. Ben bu davadan ancak "KAN" çıkar demiştim, maazallah bu şekliyle uygulanırsa da ancak kan çıkar.

Yargıtay 2. dairesi bir davada kadının bakire olmadığı gerekçesiyle evliliğinin geçersiz sayılması hükmüne toplumsal desteğin olduğu ortaya çıktı. Şimdi benim anlamadığım şey böyle bir durumda neden kadının bakireliğine takarlar? Aman sakın şimdi birileriniz "Sevda Hanım bakire olma olgusuna karşı." demesin. Ben her zaman kadın ve erkekte bakireliğin olması gerektiğini savunuyorum. Öte yandan bir de kadını yine ikinci plana ve erkekten daha namuslu olması gerektiğine iten bir kavram karmaşası da var. Bu kanunla erkekler, kadınlar üzerindeki egemenliklerini biraz daha fazla kullanmayacaklar mı? Ya da bu kanunu kötüye kullanan erkekler olmayacak mı? Hâliyle böyle bir davada suçlanan kadın, "Hayır ben bakireydim," dediğinde işin içine

Adli Tıp ve orada muayene girmeyecek mi? Tüm bunlar olurken rencide olan yine kadın olmayacak mı? Sanki biz çok gelişmiş bir toplumuz da kadın böyle bir durumla suçlandığında çevre ve toplum "Aman davanın sonucunu bekleyelim." diyecek, öyle mi? Bu yaptırımdan ancak kadınlar haklı olsalar bile "Çamur at, izi kalsın," tavrı çıkar, o kadar.

Zaten asıl olan kadın veya erkek, insanların namuslu olmaları, adam gibi yaşamaları değil mi? Neden bu yük sadece kadınların üzerine bırakılıyor? Ayrıca şimdi kimin bekâreti orijinal, kimin değil; çok da belli değil. Maşallah şimdi kızlar evlenmeden önce her haltı yapıp evlenmeden iki ay önce tıbbi bir operasyonla yine bakire oluveriyorlar! Tabii erkeklere de çok büyük görevler düşüyor bu durumda. Evlenecekleri kıza önce soracaklar;

- Bakire misin?

Kız, "Evet, bakireyim," diyecek.

Delikanlı tekrar soracak;

- Peki, orijinal mi yoksa bir doktorda mı hallettirdin? Kız cevap verecek;

- Hayır orijinal. (Tabii kimse tamir ettirdim demez!)

Delikanlı devam edecek;

"Hıııı… Ama benim emin olmam lazım, o zaman bir doktora gidelim, bir de o baksın."

Sonra kız bunları ailesine söyleyecek. Kız gerçekten bakire ise ailesi delikanlıya "Tüh yazıklar olsun!" diyecek ve olası bir evlilik başlamadan bitmiş olacak. Ya da daha kötü bir ihtimal kız gerçekten bakire değilse o zaman da ailesi kızın icabına bakacak. Şimdi soruyorum: Bu davada olduğu gibi böyle bir yaptırım hangi topluma ne fayda getirecek? İnsanlara ahlaklı, namuslu, dürüst olmak adına yaptırımlar uygulayacağına, tabiri caiz ise "yumurta kapıya gelince" önlem alıyorlar. Hayır, ben bu önlemi anlayamadım. Bu önlemden ancak "kan çıkar" baylar bayanlar…

Asıl bütün gün izlediğimiz televizyonlardaki o müstehcen dizilere, okullardaki mini eteğe, kız ve erkek çocuklarının bu kadar yozlaşmış arkadaşlıklarına önlem alınmalı. Örf ve âdetlerimizin

bu kadar unutularak, sözüm ona modernlik adı altında "sevgili" kavramının, yani iki cinsin duygusal ve fiziksel yakınlaşmalarının olağanlaştırılmasına önlem alınması gerekir.

Yoksa siz istediğiniz kadar hukuki önlemler alın, ne yazar!

Ne yani; evlendiği kızın bekâreti olmayan erkek, kızın ailesine; "Üzgünüm ben kızınızın bekâreti var biliyordum ama yokmuş. Buyurun, size iade ediyorum," mu diyecek? Kızın ailesi de; "Ay çok özür dileriz, biz de bilmiyorduk. Tabii, geri alıyoruz hemen," deyip kızlarına yeni bir alıcı mı arayacaklar? Bakın bunların hepsi kadını aşağılayan hareketler ve yaptırımlardır. Siz işin temelini düzeltmediğiniz sürece, sonuçları her zaman hüsranla bitecektir...

Yani baylar ve bayanlar, işin aslı toplumsal eğitimde. İş işten geçmeden ahlâk kurallarını çocuklarımıza öğretmekte... Tabii bir de işin diğer tarafı var. "Alan memnun, satan memnun"sa olayın muhteviyatı kimseyi ilgilendirmez...

İşte bu ibretlik karar ile bir kez daha kadın kimliği bana göre yerle bir edilmiş oldu. Bir de bu karara gerekçe olarak, kadının anne olma vasfı öne sürülmüş. Yahu kardeşim, hangi çocuk annesine; "Anne, babamla evlendiğinde sen bakire miydin?" diye soracak? Ya da kız bakire çıkmadıysa erkek ileride doğacak çocuklarına; "Bak oğlum, bu annen var ya annen, ben bu anneni aldığımda bakire değildi," diyecek. Arada bu lafı edecek ipsiz sapsızlar çıkar ama ben genelinden söz ediyorum.

Diğer taraftan, tabii ki kadının ve erkeğin namuslu olması asıl olandır. Kadının bakire çıkmaması ya da evlilik öncesi ilişkiye girmesi ne kadar yanlışsa bu davanın verdiği hüküm de o kadar yanlıştır. Bir yanlışı önleyici tedbirler alırsanız, düzeltme yolunda ilerlemiş olursunuz. Yoksa iş işten geçtikten sonra birilerine namus kavramını yapıştırmanız hiçbir işe yaramaz. Önemli olan kızlarımız bekâretlerini bu kadar kolay verme noktasına gelmesinler diye bir şey yapılmasıdır. Hoş şimdi bazı kesimlerde bekâretin hiçbir önemi yok ama yine de bizim kültürümüz, mah-

kemelerimiz bekârete önem veriyorsa o zaman önlemleri alacaksınız.

On altı - on yedi yaşındaki kızınızın sevgilisini hoş görmeyeceksiniz. Aynı şekilde oğlunuzun da bu durumunu kabullenmeyeceksiniz. Çocuğunuzun cinsiyeti ne olursa olsun, yaşından büyük duygusal ve fiziksel ilişkilere girmemeleri için şartlandıracaksınız. Ne yani, seneler önce erkeklerin çoğu evlenince karısında gözünü açıyordu da toplum o zaman daha mı bozuktu? Ya da ortalık bugünden daha mı kötüydü? Daha fazla tecavüz olayı mı vardı? Ne eksikti, ne fazlaydı?

Hayır, o zamanlar dünya daha güzel ve insanlar daha iyiydi. Bir şeyin hazzını ve kıymetini biliyorlardı. Tatmin olma hisleri yok olmamıştı. Cinselliği sıradan bir hâle getirmemişler, değerini bilmişlerdi. Şimdiki gibi "Gel bir çay içelim." dercesine karşı cinsle yatağa girmiyorlardı. Değer yargıları vardı, değer ifade ediyorlardı. Bunun neresi kötüydü Allah aşkına? Şimdiki gibi -kimin eli kimin cebinde- belli olmayan hâller daha mı iyi? Biz ve bizler gibi milyonlarca kadın gözümüzü kocamızda açtık. Neremiz eksik acaba? Evet, neticede kadın toplumsal ve kurumsal tabuların boynuna astığı ağırlıklarla yaşama ve ayakta kalma savaşı vermeye devam ediyor.

Asırlar öncesinden bu yana kadın, hep cinsel bir obje olarak görülmüş. Ne yazık ki şimdilerde modern toplum anlayışı içinde erkeklerden önce kadın kendisini cinsel bir obje olarak ortaya atmaya başlamış durumda. Ve tüm bunları anlatırken yaradılış gerçeklerini de unutmamak gerekiyor. Yaradılış itibarıyla kadın fiziksel olarak narin, hassas ve estetik bir yapıya sahip olduğu için erkek tarafından çevresindeki kötülüklerden hep korunmuş. İlk çağlarda insanlar, açık arazilerde yaşadıkları için ve erkek yaradılış itibarıyla fiziksel bir güce sahip olduğu için kadını dış etkenlerden koruma görevini doğal olarak almış. Hayatın koruma kısmını gücüyle yüklenen erkek, olası bir tartışmada gücünü kadın üzerinde dayak olarak gösterince kadın erkeğin bu gücünden korkarak ona tabi olma duygusunu kabul etmiş.

Fiziksel olarak erkeğin güçlü oluşu, kadın üzerinde gerek koruma gerekse baskı yapmak adına etkili olmuş ve kadını ikinci

plana atmıştır. Kadın daha ilk çağlarda aslında bu durumu kabullenmiş ve o günlerden bugünlere kadar da bu kabulleniş devam etmiştir. Kadın korunmaya alışmış ve değişmeyecek bir gerçek var ki o da erkek fiziksel olarak kadından daha güçlü. Kadın, her ne kadar aklını daha iyi kullanabiliyorsa, eziyet ve sıkıntılara daha fazla göğüs gerebiliyorsa, bu fiziksel güçsüzlüğünün karşısında bir de eğitimi yoksa erkek tarafından iyice ezilebiliyor.

Ve eziliyor.

Sakın bunları feministçe bir düşünce olarak algılamayın, biz genel sorunun temeline iniyoruz. Derdimiz erkeklerin tepesine çıkmak değil. Çünkü kadın ve erkek bir elmanın iki yarısı gibiler ve ortak müşterekte buluşarak insanca yaşamayı hak ediyorlar. Ne erkekler kadınları ikinci plana atmalı ne de kadınlar erkeklerle aşık atacağız ya da erkeklerle eşit olacağız diye erkekleşmeliler. Şunu da unutmamak lazım; dışarıda bir kadın ne kadar başarılı olursa olsun, kiminle birlikteyse, kiminle evliyse onun huylarıyla yaşamaya çalışır. Zaten evliliklerde problemler bu huy çatışmalarıyla ve farklı alışkanlıklardan dolayı başlar. Bu çatışmalarda kim galip gelir? Şayet kadın ayakları üzerinde durabiliyorsa erkekle mücadele eder. En azından ortak bir noktada buluşabilmenin mücadelesini kadın erkeğe karşı verir. Başarılı olur veya olamaz. Ama bu mücadeleyi verir ve verirken de ne kadar doğru, ne kadar yanlış davrandığını mücadelenin sonucundan anlar. Fakat bugüne kadar bu çatışmada genellikle kadın sindirilmiş taraftır. Kocaya bağlı bir yaşam, ailesine geri dönememe ezikliği ve tabular derken kadın, kabullenen yani sindirilmiş taraf olur. En kötüsü de ailelerin sorun olarak görmedikleri problemlerden dolayı kabullenme psikolojisidir. İşte geldik kadınlığın tarihin içinden gelmiş olan bir yara olma hâline.

Hem de ne yara...

Asırlardır kanar ama saran yok...

Bu yaşadıklarımızdan tarihin en gerilerine gittiğimizde, erkekleri fiziksel güçlerinden dolayı öne çıkmış olmalarından sorumlu tutabiliriz. Hatta son on yıl ve çok evveline kadar da

yine erkekleri; âdetleri, töreleri ve kanunları kendi menfaatlerine uyarladıkları için sorumlu tutabiliriz. Fakat şu geldiğimiz son dönemde ve bundan sonraki senelerde olacaklardan sadece erkekleri değil çocuklarını yetiştirirken erkek çocuklarını her şeyi yapmaya muktedir ama kız çocuklarını çok şeyi yapmaktan men eden kadınlarımızı sorumlu tutmamız gerekecektir. Ve kız çocuklarına erkek çocukları gibi aynı imkânları vererek yetiştirmemenin de bu suçların arasında olduğunu söylememiz lazım. Ne erkek çocukları her bir haltı yemeye muktedir yetişmeli ne de kız çocukları erkeklerin yediği haltları yapmaya muktedir olmalı. Bizim şu günlerde toplumda gözlemlediğimiz en yanlış durum da budur. Erkeklerin daha düzgün yaşamaları, erkeklik adına her haltı yemelerini engellemek yerine, aileler kız çocuklarını erkek çocukları gibi serbest bırakmaya başladılar. Hani bir tarafı düzelteyim derken aslında her iki tarafı da bozma gayretinde cümle âlem.

Asırlardır başkaları tarafından yaralanan kadın, şimdi bu yanlış taktik sayesinde kendi kendini bitirme ve yok etme çabasında olmuş oluyor. Bu konulara ilerleyen bölümlerde değineceğiz. Hani şu iğnemiz var ya kendimize batıracağımız; işte o bölümler de geliyor.

Kimseye darılmıyoruz diye
bizi kırılmıyor zannediyorlar.
Oysa ki suskunluğumuz
tamamen asaletimizden
bunu anlamıyorlar.

Erkekleri eleştirirken kendimizi kaybetmeyelim;
zira bir kadın tek başına sadece kadındır
ama eşi ile mutlu olmayı dizayn eden bir kadın
"Mutlu bir kadındır."

#sevdaturkusev

ERKEK VE KADIN ARASINDAKİ YARADILIŞ FARKI VE SONRASI

Evet, kadınlar erkeklerden daha hassas, daha duygusal ve doğurma yeteneklerinden dolayı daha fazla acıya dayanıklı, daha sabırlıdırlar. Erkekler ise kadınlardan fiziksel olarak daha kuvvetli ama duygusal manada daha zayıftırlar. Ondandır ki duygusal bir boşlukta erkekler daha hırçın, daha saldırgan olurlar.

Yapılan istatistiklerde boşanma veya ayrılıklardan sonra erkeklerin kadınlardan daha çok bunalıma girdikleri ve hatta intihar vakalarının erkeklerde daha fazla olduğu görülmüş. O, annelerinin aslan oğulları tüm güce sahip olduklarını ve vazgeçilmez olduklarını düşündükleri için olası bir terk edilmede yıkılan gururlarının tamirini ancak kendilerini yok ederek onarabileceklerini zannederler. Bu yüzdendir ki kadına şiddet uygulayan, her fırsatta aşağılayan erkek, kadın tarafından terk edildiğinde ölmeyi isteyecek kadar büyük bir yenilgiye uğrar.

Kadınların erkeklerden daha güçlü olan bazı özelliklerini de sıralamak gerekirse; en önemlisi kadınların ağrı eşiğinin erkeklerden daha yüksek olmasıdır... Evet, buna katılıyoruz. Kadınların ağrı ve acı eşiğinin erkeklerden yüksek olduğunu toplum olarak kanıtlamış durumdayız, öyle değil mi? Bilim adamları, kadınların kök hücrelerinin erkeklere göre çok daha hızlı iyileştiklerini söylüyorlar. Bu ufak tespit, kadınların erkeklerden daha hızlı iyileştiklerini gösteriyor.

Kadınlar sigara ve alkol tüketiminde erkeklerden daha gerilerde oldukları için gerek cilt, gerek genel sağlık, gerek seks yaşantıları erkeklerden daha iyidir. Kadınların vücudu erkeklerden daha esnektir ve dolayısıyla kadınlar erkeklerden daha fazla hareket ederek ve daha fazla spor yaparak kendilerine bakmış olurlar.

Kadınlar görsel zevklerini beyinlerinin iki taraflarıyla, erkeklerse tek taraflarıyla algılarlar. Bu yüzden de erkeğin zevk duygusunun kısa süreli olduğu ortaya çıkmış. Amerika'da Doktor David Geary birini dinlerken erkeklerin beyinlerinin yarısını kullandıklarını, kadınlarınsa tamamını kullandıklarını söylüyor. Koku alma gücünün kadınlarda daha fazla olduğu da İngiltere'de yapılan bir araştırma sonucunda ortaya çıkmış. Kadın ve erkeğin bazı konulardaki yatkınlıklarından da biraz söz edebiliriz.

Erkekler;

- Satranç gibi oyunlarda daha iyiler.
- Görüş açılarında derinlik ve perspektifleri daha iyi.
- Nesnelerle daha ilgililer.
- Beynin sağ yarısı daha büyük.
- Sol kulaklarını kullanmayı tercih ediyorlar.
- Matematik sorularını konuşmadan çözerler.
- Çok işi aynı anda yaparken zorlanmazlar.
- Az göz teması kurarlar.
- Dikkatleri çabuk dağılır.
- Daha fazla duygu ararlar.
- Acıya yavaş tepki verirler.
- Aldatılmalarda ise hemen tepki verirler.
- Erkekler resmi bütün olarak değil de parçalar hâlinde görürler.
- Erkeklerde saldırgan olmayı tetikleyen hücreler, kadınlara göre daha büyük ve daha çabuk devreye giriyor.

Kadınlar;

- Yabancı dilde erkeklerden daha iyiler.
- Resmi bir bütün hâlinde görürler.
- Yüzler ve insanlarla ilgilenirler.
- Kadınların beyinlerinin sağ yarısı daha büyüktür.
- İki kulaklarıyla dinlerler.
- Aritmetik işlemlerini konuşarak, tekrarlayarak yaparlar.
- Aynı anda birçok işi yapmakta zorlanabilirler.
- Kadınlarda göz ile takip fazladır.
- Dikkat süreleri daha uzundur.
- Acıya çabuk tepki verirler.
- Ama aldatmalarda daha takipçi ve sabırlı olup tepkilerini uzun süre saklayabilirler.
- Kadınların duygu ve hafıza kaydetme hücreleri erkeklerden daha büyük.
- Kadınların zihinsel yapıları erkeklerinkinden daha karmaşık.

Anne karnındaki sekiz aylık bebeğin vücudu, testosteron salgılamaya başladığından itibaren beyni, kadın beyninden farklılaşmaya başlıyor. Yani aslında kadın vücudunda başlayan insan hayatı, sekizinci aya kadar dişi-erkek kimliğine sahip değil. Ancak sekizinci ay itibarı ile beyin artık dişi veya erkek olarak iletişim ve hisleri algılama yeteneklerine sahip olmaya başlıyor. Sekizinci ayda salgılanmaya başlayan bu hormonlarla birlikte kadın beyni, iletişim ve hisleri etkileyen hücreleri üretirken, erkek beyni hücreleri seks ve harekete geçme güdülerinin geliştiği bölümlerde yoğunlaşıyor. Hani yıllardır doktorlar erkeklerin aldatmaya yatkın olmalarının gensel olduğunu savunuyorlar ya işte sanıyorum bu oluşumun bilgileriyle bu konuda bu kadar ısrarcılar. Ve en son alınan bilgiler artık tıp adamlarının erkeklerin aldatma güdülerinin gensel olduğu konusunda birleştiğini gösteriyor. Yapılan bazı araştırmalarda kadınların günde bir defa cinselliği düşündüklerini, buna karşılık erkeklerin ise elli sekiz saniyede bir düşündüklerini ortaya çıkarmış.

Erkeklere göre çok daha güçlü bir hafızaya sahip olan kadınlar asla unutmuyorlar. Bunun nedeni de kadınlardaki progesteron hormonunun beynin yapısındaki sinir hücrelerine yaptığı etki. Kadının hafızasının daha güçlü olduğunu okurken aklıma hemen bir yaşanmışlığım geldi.

"Yıllar önce bana gerçekten fazlasıyla eziyet derecesinde zarar vermiş bir kişiyle yıllar sonra karşılaştık. Bana; "Neden benimle görüşmeyi kestin?" diye saçma sapan bir soru sordu ve ben de cevapladım:

"Yahu kardeşim, seninle görüşmeyi neden mi kestim? Çünkü sen bana hakaret ettin, beni küçümsedin. Habire yalan söyleyip ortalığı karıştırdın. Ben babamın oğlunu bile çekmiyorum, seni neden çekeyim?" dedim. Ve bana yaptığı saygısızlıkların birçoğunu anlattım, o da beni dikkatle dinledi. Saf saf yüzüme baktı ve şu cevabı verdi; "Öyle mi, ay ben hiçbirini hatırlamıyorum."

Tabii bu cevap tamamen yalan bir cevaptı, çünkü bu arkadaş bunları unutacak kadar beyin özürlü değil. Bunları unutması için ancak tıbbi bir rahatsızlığı olması lazım ya da yalan söylemesi gerekir. Tabii ki cevap; yalan söylüyor. Çünkü o zaman yaptıklarının bugün hatırlanması işine gelmiyor. Ve diğer bir taraftan da "Erkeklerin çabuk unutma alışkanlıklarının" yanında yaptıklarına dair anlattıklarımı o anda hatırladığından da eminim. Ama bir o kadar da şundan eminim; yaptıklarını biri hatırlatmadığı sürece hatırlamıyordur.

Evet, kadınların erkeklerden duygusal olarak daha güçlü olduklarına dair daha birçok örnek verebiliriz. Hatta en güzel örnek, sadece her hâlükârda kadınız tiplemesidir diye düşünüyorum.

Kadının erkekten birçok konuda daha güçlü olduğu bilimsel olarak kanıtlanmıştır. Sadece duygusal ayrılıklar değil hayatımızın içinde birçok örnekleri vardır; hepimiz şahit olmuşuzdur. İşini kaybeden bir erkek bir süre iş bulamaz veya uzun bir süre işsiz kalırsa kendisine ve etrafındakilere zarar verecek hatta öldürecek kadar büyük bunalımlara girebiliyor. Ya da iflas eden bir iş ada-

mı, bu durumla mücadele etmek yerine intihar edebiliyor. Ama iflas etmiş bir erkeğin karısı ya da işsiz bir erkeğin karısı intihar etmiyor. Hatta fedakârlık özelliğiyle bu durumdaki kocasına en büyük desteği veren de kadın oluyor.

Ben çok kadın bilirim; kocasının işi bozulduğunda evinde gizli gizli kazaklar örüp, pul boncuk işleyip para kazanırlar. Ama dışarıda yine hiçbir şey olmamış gibi duruş sergileyen kadınları çok iyi biliyorum. Erkek, aşağı bir pozisyonda çalışmayı gururuna yediremez, bunalıma girer ama kadın evinde hanımefendiyken elişi yapıp eşine destek olmayı gururuna yedirir. Bu da onun daha güçlü bir yapıya sahip olduğunu göstermektedir.

Çalıştığım bir fırında çaycı bir hanım vardı. Çok düzgün bir ifadeye sahipti. Bu hanımın hikâyesi de tam bu yazdıklarımıza iyi örnek olacak bir hikâye:

"Kocası müteahhitmiş ve üç yıl evveline kadar o kadar zengin bir hayat yaşamışlar ki kadının evinde her gün yardımcısı bile varınış. Gezmeleri, tozmaları ile gayet güzel bir yaşantıya sahipmiş. Kadın ev hanımı ve İstanbul'da lüks bir semtte, bir apartmanın iki katlı dairesinde oturuyorlarınış. Çocuklar kolejlerde okuyor falan... Aklınıza gelecek her türlü imkân varınış. Kocası tanınan bir müteahhit ve bir gün iflas ediyor. Fakat öyle bir iflas ediyorlar ki ellerinde ne varsa gidiyor. Çok düşük bir semtte kiraya geçiyorlar, çocuklar mahalle okuluna devam ediyor. Hayat standartları yüzde doksan alt-üst oluyor. Kocası bunalımda, çalışamıyor, bunalımdan çıkması da mümkün değil. Hatırı sayılır bir iş adamıyken kimin yanında gidip çalışacak. Velhasıl adam evden dışarı çıkmıyor ve tabii ki geçinmek de lazım. Burada kadın devreye giriyor. O da alt-üst olmuş. Hayatına ne kadar veryansın etse de fedakârlık içgüdüsü ile komplekslerini unutarak bir tekstil fırınasına çaycı olarak giriyor. Beyaz önlüğü ile daha dün belki de beğenmediği tiplere çay servisi yapıyor. Bir de daha dün evinde her gün hizmetçiyle yaşayan, toz bile almayan bu kadına fırınadaki bazı tipler, "Burayı niye güzel silmedin?" diye fırça atıyor, rencide ediyor. Ve bu kadın bunların hepsini kaldırıyor, çünkü evde bakması gereken çocukları, kaybetmemesi gereken

bir kocası var. Kim bilir her gün o beyaz önlüğü giyerken nasıl eziliyor. Kim bilir kendi kendine kaç kere, "Ben nasıl bu hâllere düştüm?" diyor ama yılmıyor. Ve her şartta o durumu göğüsleyip ne kendi yıkılıyor ne de yıkılan kocasını kapı dışarı ediyor. O, bir enkazdan kalan, işine yarayacak ne varsa onları toparlayıp dünyasını korumaya çalışıyor. Tabii şimdi içinizden "Aman, böyle olumsuzluklarda kocasının başının etini yiyen kadınlar da var." diyorsunuz. Evet, var ama inanın bana böyle kadınlar çok az. Toplumun genelinde hep destek olan kadınlar daha fazladır.

Gerçekte erkeğin o güçlü ve fiziksel yapısının içindeki duygusal zayıflık, erkeklerin en büyük dezavantajıdır. Bu dezavantajlar, onları başlarına gelebilecek bazı olumsuzluklarda bitirir. Bunun yanında diğer bir gerçek ise kadının, boşanma veya ayrılıklarda erkekten daha güçlü durabiliyor olması. Fakat aynı zamanda evlilikleri süresinde depresyona giren ya da psikolojik tedavi gören kadın sayısı da erkeklerin sayısının yanında çok çok fazla.

Kadın uzun zamana yayılan problemli dönemlerde duygusal olarak yıpranırken erkek bu dönemde hayatını yaşadığı için ruh ve beden sağlığına bir şey olmuyor. Ancak karısı tarafından terk edilip yalnız kaldığında, birden boşluğa düştüğünde duygusal ve psikolojik olarak yıkılıyor. Herhâlde kadın zamana yayılan problemlerle cebelleşirken arada yaşadığı ufak sevinçlerle kendini avutmasını biliyor. O, problemleri aşmak için de tıbbi destek aldığından son noktada erkek kadar dibe vurmuyor. Hani, "İnsan yana yana kabrine bile alışırmış." derler ya, işte o hesap... Kadın, içinde bulunduğu şartlara -başta da söylediğimiz gibi- mukavemet kazanıyor galiba. İşte Allah'ın adaletini burada açık seçik görebiliyoruz. Cenabı Allah, aslında kadını duygusal ve psikolojik olarak daha kuvvetli yaratmış. Erkeğe ise fiziksel olarak daha fazla, duygusal olarak daha az bir kuvvet vermiş. Sizce hangisi daha iyi acaba?

Erkeklere karşı ukalalık olmasın, aslında kadın duygusal ve ruhsal mukavemetiyle erkeği gözetir. Erkek de narin yaratılmış kadını, kuvveti ve fiziği ile korur. Ya da böyle olması gerekir.

Yani olay tamamen bir dengede toplanıyor. Kadın ve erkek yaşam içinde birer denge olmadıkları sürece birlikteliklerde başarılı olmazlar.

Şimdi hemen, "Erkekler aptal mı?" demeyin.

Hayır, tabii ki değil ama gerçek olan şu; erkek, kadın olmadan bir bütünü çok ama çok zor oluşturabilir. Ama kadın, erkek olmadan bir bütünü önemli ölçüde tamamlar.

Öncelikle şunu kabul etmeliyiz: Hepimiz insan olarak doğuyoruz ve yaradılış özelliğimize göre huylarımızla hayata başlıyoruz.

Hatta daha anne karnındayken annemizin yaşadıkları, beslenmesi, yaptığı her şey, bizim huylarımızın oluşmasında çok büyük rol oynuyor. Bir ve altı yaş arası yaşadıklarımız olduğu gibi hafızamızda depolanıyor ve ileriki hayatımızda yaşadıklarımıza etki ediyor. Annemizin psikolojisi, bizim daha onun karnındayken psikolojimizi oluşturuyor. Ve daha sonrasında dünyaya geldiğimizde ise yaşadıklarımız, bize yaşatılanlar, alışkanlıklarımız ya da daha doğrusu bize alışkanlık olarak verilenler, toplumsal kurallar, ailemizin yapısı, çevremiz, örf ve âdetlerimiz gibi unsurlar, bizim hayatta nasıl bir kadın veya nasıl bir erkek olacağımızı, daha doğrusu nasıl bir insan olacağımızı belirliyor.

İşin aslı çok şeyi biz belirlemiyoruz, bizim yerimize başkaları belirliyor. Ne zaman ki büyüyoruz, hayata atılıyoruz, evleniyoruz veya bir ilişki yaşıyoruz, kısacası ne zaman hayatımız konusunda biz devreye giriyoruz, işte o zaman problemler başlıyor. O zamana kadar hep başkalarının koyduğu kuralları kural bilirken, birilerinin belirlediği kadar hareket ederken birden başka kurallar ve başka gerçeklerle karşılaşıyoruz. Ve işin garibi her çevrenin koyduğu kural kendine göre doğru, birçoğu da temelde aynı. Fakat uygulanış şekilleri farklı olduğundan şaşırıp kalıyorsunuz.

En klasik yöntem evlilik.

Ben 19 yaşında evlendim. Bana, çevreme ve aileme göre çok iyi bir evlilik yaptım diyebilirim. Aile yapılarımız karşı-

dan bakıldığında o kadar aynıydı ki her şeyin çok mükemmel olacağını sanıyordum. Açık söylemek gerekirse hayatımı zehir edecek çok şey yaşamadım. Fakat eşimle fikren ayrılıklarımız nedeniyle ayrılma noktasına geldiğimizde etrafımızdakiler çok şaşırmıştı. "Aaa, nasıl olur! Dışarıdan ne kadar mutlu bir aileydiniz." deyiverdiler hemen. Yok! Bize rahatlık battı sanki! Rahatlık batar mı insana hiç? Kim durup dururken ayrılmak ister, düzenini bozar; deli olmak lazım! Ben deli değilim, eşim deliydi, öyle mi? Hoş her insan biraz delidir ve hayatta biraz deli olmak lazım. Ve biraz deli olmanın da kimseye bir zararı olmaz ama dozunu kaçırmadan. Ben de bunu söyleyenleri anlayamamışımdır; hani ne yapacaktık? Anlaşamadığımız konuları gidip konu komşu, hısım akrabayla mı paylaşacaktık? Konu komşu, hısım akraba ile bizim boşanmamız konusunda anket yapıp ona göre mi karar verecektik? Her şeyi göz önünde mi yaşayacaktık? Ne yani, yanlış mı yaptık? Kendi içimizde kavrulduk; son noktayı koyunca da hepinizin haberi oldu. Ama bizim millet meraklı ve her kesimin kendi kuralları var ya! İlla boşanmamızı gerektirecek kanıtları toplum önünde yaşamamız gerekiyor ki sonradan "Evet, biz gördük, onlar geçinemiyordu!" desinler. "Yok, daha neler!" demeyin. Genelde toplumun böyle bir beklentisi vardır. Özellikle akrabaların... Akrabalar boşanmalarda illa bir ipucu ararlar, onların hissetmediği bir boşanma gerçekleşirse hemen varsayımlara başlarlar.

- Acaba ne oldu?

- Damat aldattı mı?

- Gelin pis miydi?

- Aileler mi arayı bozdu?

- Bizim kız dayak mı yiyordu?

- Allah Allah! Damat da pek sakindi, öyle başını kaldırıp yukarı bakmazdı; saygılıydı, güler yüzlüydü. Ne oldu acaba?

Yahu kardeşim insanlar sokakta, evde davrandıkları gibi mi davranırlar? Ayrıca sanki benim kocam konu komşu, hısım akrabayla bir hayat geçirdi de böyle saçma yorumları yapıp ada-

mı veya beni sokaktaki tavır ve davranışlarımızla yargılıyorlar. Aman Allah'ım, aklınıza gelmeyecek daha bir sürü sebebi sıralarlar da hiçbirinin aklına, "Yahu bunlar insan, huyları suları uymamış." demek gelmez.

Ya da *"Nasip, kısmet."* derler.

Tamam, tabii ki kader var, nasip kısmet var ama boşanmayı gerektirecek mantıklı sebepler de var. Tabii genel kanı şudur; evlenmeyi gerektirecek tüm mantıklı sebepler vardır. Ama şayet eşlerde dayak-küfür gibi kötü alışkanlıklar yoksa boşanmayı gerektirecek mantıklı bir tane sebep bulunamaz. Yani boşanmak için fikren anlaşamamak mantıklı bir sebep değildir. Bu sebep toplum ve akrabalar için de itibar görmez. Fikren anlaşamadığınız için ayrılmışsanız mutlaka ya şımarıksınızdır ya da başka arayış içindesinizdir.

Hele hele bu fikren anlaşmazlıktan dolayı ayrılmak isteyen kadın ise o zaman maazallah çevresi için en mantıklı açıklama kadının azmış olmasıdır. Yoksa neden ayrılmak istesin ki bir kadın. (!)

Açıkça görünüyor ki kendince mantıklı bir sebep bekleyenler, en büyük mantıksızlığın içinde olurlar. Hatta çok enteresan, benim boşanma davamda eşimin avukatı bizim ayrılmamızı istemiyordu. Hoş nedense bizim ayrılmamızı ben hariç kimse istemiyordu ama nasip bu ya, ayrıldık. Eşimin avukatı bir dava çıkışı şunu demişti; "Aman Sevda Hanım, eşiniz sizi dövüyor muydu, sövüyor muydu, neden ayrılacaksınız ki?" Ben o zaman 25 yaşındaydım ama çok şaşırmıştım. Yani düşünebiliyor musunuz; tahsilli bir insanın *-tahsilli bir erkeğin bile-* ayrılık sebepleri genel toplum kurallarının çerçevesi dâhilinde. Ben de kendisine, "İki insanın ayrılması için illaki dövüşmesi ya da birbirine sövmesi mi gerekiyor?" dedim.

Ne oldu? Olan oldu; biz boşandık!

Çok enteresan, o zamanlar beni boşandım diye eleştirenler hatta ve hatta kınayanların çocukları da benden sonra evlendi ve boşandılar. Hatta iki kere evlenip boşandılar. Fakat bugün ayrılı-

ğımın üzerinden yıllar geçmiş olmasına rağmen şunu rahatlıkla söyleyebiliyorum; "İyi ki oğlumun babasıyla evlenmişim. İyi ki ondan bir çocuk yapmışım. Ve iyi ki ondan boşanmışım."

Nasıl bir cümle ama?

Çoğu insanı şaşırtacak bir cümle kurdum galiba! Ama siz Hatice'ye takılmayın, neticeye bakın. Her ne kadar boşanmayı isteyen taraf ben olsam da bu boşanma beni fazlasıyla üzdü ve etkiledi. Çok üzüldüm; neticede hiçbir huyumuz uyuşmadığı için ileride daha büyük problemler yaşayacak, belki bir çocuğumuz daha olacak ve hiç boşanamayacaktık. Şartların benim açımdan olumsuz oluşmasıyla ömür boyu didişen iki insan olarak birbirimizi yıpratacaktık.

Şimdi çocuğumun babasının tam kendine göre bir eşi var. Çok mutlu ve ben de onun huzuru ve mutluluğu için gerek oğlum üzerinde gerekse kendi üzerinde gereken tüm şartları sağladım. Çünkü benim oğlumun babası ne kadar mutlu olursa oğluma o kadar iyi babalık yapar. Benim oğlumun babasının eşi ona ne kadar iyi bakarsa oğlumun geleceği o kadar iyi olur. Ve benim evladıma bir kardeş vermişlerse oğlum hayatta kardeşlik kavramını yaşayacak. Bundan daha iyi ne olabilir? Evet, çocuğumun babasının eşi de iyi bir insan ve biz de ona hep iyilikle yaklaştık. Karşılıklı hırslarımız olmadı, kıskançlığımız olmadı. Çocuklarımızı hiç birbirinden öz-üvey kavramıyla ayırmadık. Mal mülk derdine düşmedik. Ne ben; "Aman oğlumun başka bir kadından kardeşi oldu, babasının mirasına ortak olacak!" diye düşündüm ne de karşı taraf; "Aman ilk evlilikten olan çocuk da mirastan pay alacak!" diye düşündü. Oğlumun kardeşini kendi evladım gibi bağrıma basıyorum ve o da beni gördüğünde boynuma sarılıp kocaman kocaman öpüyor. Arkamdan da "Ağabeyimin annesini çok seviyorum." diyor. İki taraflı sevgi ve saygı ile evlatlarımızın ve kendimizin huzurunu temin ettik. Bu konuda değmeyin keyfime...

Evet, ben boşandım. O zamanlar çoğu insan beni kınadı. Yüzüme güldü, arkamdan kim bilir neler dediler! Fakat belirttiğim gibi kim beni kınadıysa aynını kendi evlatlarından gördüler.

Buna memnun mu oluyorum? Tabii ki hayır. Bunlardan ne sonuç çıkartıyoruz? Kimseyi kınamamak lazımmış, öyle değil mi? Tabii yine de "Her şey nasip." diyelim.

Neticede aynı dili konuşan insanlar değil aynı duyguları paylaşan insanlar mutlu olabiliyorlar.

Evet, şimdi başa dönelim. Evlendik, ailelerin genel yaşantıları aynı, zevk aldıkları şeyler aynı. O kadar fazla ortak yönleri var ki hani tencere kapak misali yapılan bir evlilik düşünün; işte benim evliliğim aynen öyleydi. Hatta nikâhtan bir hafta önce rahmetli babama şöyle dediğimi hatırlıyorum; "Baba, bu işte bir gariplik var. Her şey bu kadar mükemmel ve düzgün gider mi?" Babacığım yine bütün iyi niyetiyle "Kızım öyle deme, Allah'a şükret." dedi. Ben de ettim ama dediğim gibi her şey nasip.

Ben ya da birçoğumuz böyle evlilikler yapmışızdır. İşte çıkarsınız evinizden, gidersiniz başka bir eve. Yüzde doksan dokuz kız alındığı ve kızcağız erkeğin ailesine ve kocasına tabi olduğu için uyum denince bir şeylere uyması gereken tek kişi alınan kızdan başkası değildir. Kız kocasına, kayınvalidesine, kayınpederine, dayılar, halalar velhasıl erkeğin ailesinde kim varsa onlara uymakla yükümlüdür. Hoş şimdilerde bu değişiyor yavaş yavaş ama yine de çoğunluk benim anlattığım gibidir hâlen. Siz de tabii ki "hopidik hopidik, sek sek sekerekten" gelin olmuşsunuz. Yeni bir hayata başlayacaksınız, bunun heyecanıyla cicim aylarınızı geçirirsiniz. Zaten yeni gelinsiniz; el öpmeler, gezmeler tozmalar, yemekler derken cicim ayları geçer ve gerçeklerle yüzleşmeye başlarsınız. Bakarsınız, "Yahu bu kayınvalide ve kayınpeder aynı benim annem babam tipindeydi ama onlar gibi davranmıyor. Aaa, bu evlendiğim adamla fikirlerimiz ne kadar farklı... Ay ben babamın evinde bunları görmedim."

Ve birden kafanızda şimşekler çakmaya başlar ve dersiniz ki; "Eveeeet, evlilik buymuş."

Genelde çiftler evliliği, hep birlikte geçirecekleri zaman olarak görürler. Ama maalesef öyle olmadığını geç anlarlar. Bu yazdıklarımla sizi evlilikten soğuttuğumu zannetmeyin. Ben ger-

çekleri yazıyorum; çünkü hayat sadece canım cicimden ibaret olmadığı gibi karşınıza ne çıkacak, bilmiyorsunuz.

Yani dedikleri gibi evlilik tam bir piyango…

Çok şükür, Allah bugünümüzü aratmasın ama bize de bu zamana kadar piyangodan amorti bile çıktığı vaki değilken evlilikten ne bekleyeceğiz? İşte başta belirtmiş olduğum gibi ailenizin size koyduğu kurallardan sonra evlendiğiniz eşinizin kurallarıyla da karşılaşınca arada sıkışıp kalıyorsunuz.

Çoğu kadın kendi kuralları olduğunun farkına varmadan yaşar gider. Zaten kendi kuralları olduğunu bilmeden yaşayan kadınların sayısı, bilenlerden çok daha fazladır. Erkeğin ise böyle bir kaygısı yoktur. O zaten baştan kurallarını koyduğu için, daha doğrusu kural koyma konusunda bir endişesi olmadığı için o rahattır. Hatta bütün yollar erkeklerin insiyatiflerinde, onların istedikleri yere çıktığı için, onlar bu yola çok rahat çıkarlar. Zaten bunu da biz kadınlar yapıyoruz.

Kadınlar genellikle erkeğin kendilerini kıskanmalarını, erkeğin sevgi göstergesi ve sahiplenişi olarak benimsemişlerdir. Doğrudur, bu belli ölçülerde olmalı. Ortak bir hayat yaşıyorsanız karşılıklı kurallarınız olmalı ki asayiş berkemal olsun. İşin asıl can alıcı noktası, bu kurallara kayıtsız şartsız tabi olan, genellikle kadındır.

Kadın, erkeğe kayıtsız şartsız tabi olmak üzere yetiştirilmiştir. Erkek de kadını, kendine ve kurallarına tabi etmek üzere programlanmıştır. Öğretilmiş çaresizliğimizi, burada da hemen hatırlamış olalım…

Şimdi hemen, çok azınlıkta olan (özgürlüklerini, ekonomik olarak bağımsızlıklarını kazanmış ya da bakış acısı daha geniş bir erkek bulmuş) kadınlar, veryansın etmesin. Bu benim yazdıklarım, toplumun yüzde sekseninde hatta seksen beşinde böyledir. İstisnalar kaideyi bozmaz.

- Peki, ne yapacağız?

- Ne mi yapacağız?

Bir kere öncelikle ucuz kahramanlıklar yaparak hayatı ken-

dimize zindan etmeyeceğiz. Ve unutmayalım ki karşımızdaki bir erkek ve toplumsal olarak lider olan varlık. Ve bu liderliği başta anneler-babalar ve sonrasında hısım akraba, komşular desteklemekteler. Sonuçta çok şey erkeklerin lehine ama biz de insan gibi yaşamak istiyorsak o zaman kafamızı kullanacağız. Erkeklerden ne üstün olmak ne onları ezmek ne yermek ne de aşağılamak kadınlık kimliğimize saygınlık kazandırmak için gereklidir ya da yeterlidir. Bunlar geçici çözümlerdir, kalıcı olmaz ve aksine aradaki sevgiyi geçelim saygıyı da bitirir, tüketir. Sonrasında kadın olarak erkekle yaptığınız yarışı kazansanız ne olur ki? Yalnız zafer kutlaması kime ne haz verir ki?

Biz her hâlükârda kadın olduğumuzu bilerek yaşamayı öğreneceğiz. Yani güzel bir oyun sergileyeceğiz. Şartlarımıza göre menfaatlerimizi korumasını bileceğiz fakat burada ilişkiyi tamamen bir oyun olarak görmeyi kastetmediğimi de belirtmek isterim. Maalesef ki tarihsel bir mağlubiyetle başlanan kadınsal yaşam sürecinde bazen politik davranmak gerekiyor. Aynı Hillary Clinton örneğinde olduğu gibi.

Kanunlarla toplumsal alışkanlıklar değiştirilemiyor. Ve kolay kolay da bazı alışkanlıklar değişecek gibi değil. Daha doğrusu olaylara, kişilere karşı bakış açılarının değişmesi o kadar zor ki. İşte bu yüzden kadınlık ya da erkeklik temsil sistemlerinin değişmesi için yine bu iki cinsin birbirlerine karşı bakış açılarının değişmesi lazım. Fakat her iki tarafın da mevcut yaşam tarzları hoşlarına gittiğinden midir nedir bu değişim de çok zor gerçekleşebilir kanısındayım.

Ümidimizi yitirmeden yolumuza devam edelim ama en azından bizler bu değişiklikleri görecek miyiz, bu da kocaman bir soru işareti.

Neticede "Derin olan kuyu değil kısa olan iptir." misali elimizdeki ipin boyuna göre hareket ederek kuyunun dibine düşmeden o kuyudan nasıl su alabileceğimizi öğreneceğiz.

Evlenmeden önce aşık olup
evlendikten sonra sadece karı koca olan canlılara
"Kadın ve Erkek"
denir .
#sevdaturkusev

Bir anne, erkek evladını nasıl yetiştirirse
o erkek o kadar
"ADAM"
olur.
#sevdaturkusev

KADIN VE ERKEĞİN KENDİ HAYATLARINDAKİ ROLLERİ

Bu bölüme de erkeklerden başlayalım ki elmamızın yarısı olan o aslan parçalarını fazla kızdırmayalım. Sakın dalga geçiyorum sanmayın; ben erkekleri gerçekten seviyorum. Ve özellikle iş hayatında kadınlar yerine erkeklerle çalışmayı daha çok seviyorum. Belki de yıllardır erkeklerin dünyasında var olabildiğim için erkekleri iyi tanıdım ve o yüzden böyle hissediyorum.

Evet, kadının erkeğin hayatında kapladığı yer aslında sanıldığından çok daha önemlidir. Tarihe baktığımızda örf, âdet, töre gibi unsurlar hep kadının karşısında olsa da aslında erkeklerin hayatı tamamen kadınlar üzerine inşa edilmiş. Truva savaşlarını hatırlarsanız on yıldan fazla süren savaşlar ve yıkılan imparatorluklar "Helen" için yapılmıştır. Erkeklerin bir kadını elde edebilmek için kendi aralarında girdikleri rekabeti düşünsenize...

Başlarda da yazdığımız gibi erkeklerin kadına yaklaşma güdüleri ilk olarak cinsel etkilenme yolu ile oluyor. Erkeklerin kadına bakış açısı cinsel olarak başlayıp sonrasında sıradanlaşmaktadır. Ama buna rağmen erkekler sözlü olmasa da zihinlerinde kadınları mutlaka bir şekilde cinsel olarak değerlendirmeye tabi tutarlar. Başka bir anlamda ise kadınlar erkekleri doyuran varlıklardır ve çoğu erkek, "Kadınlar olmasa aç kalırdık." düşüncesini bugün bile yaşıyorlar. Tabii, anneleri tarafından sürekli beslen-

miş, yıkanmış, paklanmış o aslan parçaları hâliyle kadın denince bunları düşünmekte pek de haksız değiller.

Kadınlar olmasa erkeklerin başlarını göğüslerine yaslayacakları bir can yoldaşları da olmayacaktı. Erkeklerin aynı bir çocuk gibi bu şefkate ihtiyaçları olduğunu unutmayın. O aslan parçalarının yelelerini birinin okşaması lazım. Onlar kral bile olsalar kadın şefkatini mutlaka hissetmek isterler.

Erkeklerin kendi aralarında kadınlar için söyledikleri, takıldıkları, şakalaştıkları bir cümle vardır. Erkekler der ki; "Bir bardak süt için inek almaya değer mi?" Fakat maalesef o bir bardak süt bir inekten çıktığı için erkeklerin dönüp dolaşıp yine kadınlara sığındıklarını söylemenin zevkini de burada yaşıyoruz.

Aslında işin gerçeği erkekler yaşamlarının her safhasında kadınsız olmayacaklarını bilirler ve her an yanlarında bir kadın olsun isterler. Fakat kadının -karısı da olsa sevgilisi de olsa- kendi hayatlarında ne kadar, nerede duracağını yine kendilerinin belirlemesini isterler. Ve bu kararlarına da kadının kayıtsız-şartsız uymalarını isterler. Süre-şekil-yer-konum, hepsi ama hepsi için miktar ve durum erkeğin uygun gördüğü kadarıyla olmalıdır. Fakat tüm bunlara rağmen erkek yine de kadını hayatında istediği yere oturtamamıştır. Daha doğrusu hayatına aldığı kadının hem mükemmel olmasını hem de kendi yönetiminde olmasını ister. Başta bizim Ahmet örneğindeki gibi. Ve erkek kadını kendi hayatında istediği gibi kullanma eğiliminde olduğu sürece bu problemi de çözemeyecektir. Ve erkeklerin yüzde doksanı -bunca arbedelere rağmen hayatlarında hep bir kadın varken- diğer bir kadını hayatlarına sokarlar. Birisi giderse diğerine sığınırlar. Bu yüzde içindeki erkekler yalnız kalmaktan korkarlar. Çok az erkek hayatlarındaki kadını çıkarmadan önce başka bir kadını hayatlarına sokmazlar. Erkeklerin çoğunluğu yalnız kalmayı sevmezler. İşte bu yüzden de hayatlarında sürekli bir ya da iki kadın olur. Karısının memnun olduğu taraflarıyla, sevgilisinin memnun olduğu taraflarıyla, arkadaşlarının memnun olduğu taraflarıyla hayatlarında olmasını isterler. Yani üçü beşi bir arada. Mutluluğu bir kadında toparlamayı ya da mutluğu yaratmayı bilmezler. Bu

yüzden de ne aradıkları kadını bulmuşlardır ne de buldukları kadında aradığı özellikleri oluşturınayı becerebilmişlerdir. Hâlbuki bir ilişkinin bitişi bir deprem gibidir. Sonrasında insanın dengesi yerine gelene kadar artçı depremler olur ve zamanla taşlar yerine oturur. Bu süreyi beklemeden böyle bir zeminde kurulacak yeni ilişki ne kadar sağlam olabilir ki? Ne kadar uzun vadeli olur? Kadınlar böyle durumlarda daha sabırlı ve daha sakin davranabiliyorlar. Kadınlar kocaları öldüklerinde veya boşandıklarında da yalnız kalabiliyorlar. Bu kadının yaradılış özelliğinde var. Evet, işte erkeklerin aradıkları kadını bulamamalarının sebebi taşların yerine oturınasını beklemeden yeni limanlara yelken açmalarıdır. O yalnız kalma korkuları nedeniyle her sarsıntıdan sonra gördükleri yeni ilgi onları yeni bir yanlış yola sokar. Sonra da "Aradığım kadını bulamadım." der dururlar. Daha çok ararlar ve daha çooook bulamazlar...

Ve kadınlar erkekleri tanıdıkça "ERKEK MİLLETİ", erkekler kadınları tanıdıkça "KADIN MİLLETİ" diyerek iki farklı taraf oluşturdular. Bu taraflar da hâliyle hep bir didişme içinde oldular.

Erkek kadını "kendi bir şeyi" gibi görıneye devam ettiği sürece kadın erkeğin hayatında " kendisinin bir şey olduğunu" kanıtlamaya devam edecektir.

Gelişen yıllarda kadının da erkekle iş ve sosyal hayatta aynı konuma gelmeye başlamasıyla erkeklerin bu konuda daha fazla zorlandıklarını görüyoruz. Ve sayıları çok az olsa da kadına tabi erkek tipleri de çoğalmaya başladı. Bu da yanlış; çünkü ilişkilerde denge önemlidir. Neden bir taraf etkin olacak? Neden bir taraf patron olmak zorunda? Birlikte yürümek, yan yana yürümek, görev ve sorumlulukları paylaşmak varken neden bir yarış içindeler? Neden illaki birisi lider olmak zorunda?

Hâlbuki herkes kendi yetenekleri ve konusunda lider olsa sorun hemen hâllolacak.

Ve kadınsız bir hayata dayanamayan erkeğin, her denemeden sonra yine kadınlarla teselli bulup onlarsız yaşayamayacak-

larını hâlen anlayamamalarına akıl erdiremiyoruz. Buna rağmen "Erkekler için kadınsız bir dünya yoksa hâliyle kadınlar için de olmamalıdır." diyoruz. Ne demiştik? Bir elmanın iki yarısı değil miyiz biz? Denge olmalıyız, denge oluşturmalıyız…

Ve kadının dünyasında erkeğin yeri…

Kadının gerçekten çok değişik ve özel bir algılama yeteneği vardır. Kadının dünyasında her olayın, her hareketin hatta neredeyse her eşyanın bir anlamı vardır. Ve kadının hayatındaki en önemli anlam "erkek"tir.

Bazı kadınlar için hemen hemen erkek her şeydir ve tüm hayatını bir erkek üzerine kurabilirler. Erkek onun koruyucusudur, dayanağıdır. Genellikle kendisinde korunacak değerlerin olduğuna inanan kadınlarda böyle bir inanma şekli vardır. Bunun aksine bir de "Ben kendimi korurum, kimsenin beni korumasına ihtiyacım yok." diyen kadın tipi de vardır. Bu kadınlar da kendilerinde korunacak bir şeylerin olmadığına inanan kadınlardır. Bazı kadınlar; "Erkek beni hem korumalı hem kıskanmalı." der ama kıskanma ve korunma sınırlarını da kendisinin belirlemesini ister. Başka bir kadın tipi "Erkek nasıl başarırsa başarsın ama beni hiçbir şeyden mahrum etmesin." derler. Ne hesap sorsun ne de hesap versin isterler.

Kadınların en büyük hatalarından biri ise erkeği anne olmak için gerekli görüp çocuk olduktan sonra çocuğu hayatının merkezine yerleştirip erkekle ilgilenmemesidir. Erkeği kendi hâline bırakırlar ve ondan sadakat beklerler, çünkü onlar sadıktırlar. Fakat erkekler böyle durumlarda maalesef sadık kalmazlar ve biz de onları böyle eşleri tarafından dışlandıkları durumlarda yaptıklarıyla acımazsızca eleştiremiyoruz.

Kadın hayatındaki erkeğin kızmayan, kavga etmeyen, problem yaratmayan, güçlü ama sakin, mülayim olmasını ister. Bazı kadınlar da baba modeli erkek isterler. Eli öpülesi, aile babası, evinin direği, ailesi için özel zevklerinden ve arkadaşlarından vazgeçmiş, çizgili pijamalı, terlikli; âdeta adanmış bir tip…

Ve bazı kadınlar da kayıtsız şartsız, kendilerini her hâlleri ile

kabul eden erkekleri isterler. Yani her zaman söylediğim gibi bu tip kadının ilkesi şudur:

"Çocuklarım-evim-kocam."

Maalesef evliliklerin çoğundaki problem kadınların bazılarının hatta birçoğunun bu tutumlarından kaynaklanmaktadır. Evlenene kadar kadın en bakımlı hâliyle nişanlısının karşısındadır. En güzel yemekleri yapar, erkeği etkilemek için âdeta o erkeğin kendisini inşa etmesine müsaade eder. Erkek de; "Aman Allah'ım! Her dediğimi yapıyor!" diyerek kadınla bir hayat kurmaya karar verir. Fakat evlendikten sonra o kadın değişir. Evde pasaklı bir şekilde dolaşan, gündüzden kalma yemekleri akşam sofraya koyan bakımsız bir kadın hâlini alır. Gündüz gezmelerinde komşuları ve arkadaşlarıyla veya iş yerinde gayet bakımlı olmaya özen gösteren kadın, akşam evde aynı özeni artık göstermez. Cinsellik, evliliğin ilk zamanlarında gayet aktif bir şekilde hayatlarında var olurken bir süre sonra kadının çok istemediği bir görev hâline dönüşür. Hele bir de çocuk olmuşsa erkek iyice kenara itilir. Çocukların büyüme sürecinde karı-koca arasında hemen hemen özel paylaşımlar kalmamıştır. Ve çoğunlukla erkek salonda, koltukta uyuyakalır. Kadın da kendi hâlinde yarın ne yapacaklarının planlarını yapar. Maalesef çoğunlukla kadının bu planları içinde kocası pek olmaz.

Artık ölümde, düğünde, mecliste temsil edilen bir aile oluşmuştur. Tabii ki erkek de bu sürede kadına karşı duyarsız davranabiliyor. Fakat zaten kadınların erkekler tarafından aldatılma gibi bir sancıları varken bazı kadınların bu olayı hızlandırdıklarını söylemek yanlış olmaz.

Verdiğim panellerde hanımlara hep şunu söylüyorum:

"Hanımlar, şunu unutmayın! Kocalarınız sabah ve akşam sizin en bakımlı hâllerinizi görmeliler. Çünkü gün içinde hep bakımlı kadınlarla birlikteler ve onlardan hep tatlı sözler duyuyorlar. Bu kadınları yüceltmek için söylemiyorum ve o kadınların hiçbirisi sizden daha iyi değiller. Kocalarınız da zaten o kadınların sizden daha iyi olmadıklarını biliyorlar. Ve klasik kadın cümlesidir; "Kocam benden daha iyisini bulamaz!" der çoğu kadın.

Doğru, emin olun sizden daha iyisini bulamazlar ama zaten onların aradıkları daha iyi bir kadın değil "DAHA FARKLI BİR KADIN!"

Yani hoşumuza gitse de gitmese de kadının kendine bakmasının ve kocasına ilgi gösterınesinin; aldatılmasında veya aldatılmamasında önemli rolü vardır. Aslında kadının kendine bakımı, her şeyden önce kendini iyi hissetmesi için gerekli olan bir şey. Biraz dürüst olalım ve etrafımızdaki evliliklere bakalım. Göreceğiz ki evlendikten sonra kendini salan kadın sayısı oldukça fazla. Erkek evlendikten sonra kendini saldığında, bu durum kadını rahatsız etmez. Ama şu erkeklerin cinsellik zaafları, bazı zavallı kesimin ona verıniş olduğu başka kadınlarla birlikte olma hakkından mıdır nedir, bilmiyorum; erkekler, kendini salan karılarının boşluğunu başka kadınlarla dolduruverirler. "Acı ama gerçek" olan bu durumu aslında önce kendimiz sonra eşimiz için hesaba katıp sıralamayı doğru yapmalıyız.

Bazı kadınları hiç anlamamışımdır. Konu komşu için günlerce pastalar börekler yaparlar, evlerini temizlerler ama kocaları yani hayat arkadaşları için güzelleşmeye vakit ayırmazlar. Aslında bir hayatı, bir yatağı paylaştığınız kişi hayatınızın en önemli noktasında olmalı. Hani ihmal edilen bazı erkekleri gördüğümde, hâlleri beni üzmüyor değil. Kısacası kadının önce kendisi sonra eşi için bakımlı olması lazım. En azından yarın kocası tarafından olumsuz bir hareket gördüğünde kocasına kızgınlığında vicdanı rahat olur. Fakat evlenip kocasını garanti görenler, bir de üstüne çocuk yaparak "Tapusu bende artık." diyerek kendine bakmayan kadınlara da durup düşünmelerini tavsiye ederiz.

Bir erkek arkadaşım bir gece eve gelmiş, karısı uyuyor. Adam normal olarak duşa girmiş, pijamalarını giymiş, yatağa karısının yanına gitmiş. Yatağa girdiğinde ne görsün! Karısı gündüz giydiği ev kıyafetleriyle yatmış. Adam bayağı bozulmuş, yatağın içinde sinir olmuş. "Ne yapayım?" diye düşünürken hemen yataktan kalkmış. Eve geldiğindeki elbiselerini tekrar giymiş hatta durumu abartıp ayakkabılarını da giyip yatağa girmiş, öyle uyumuş. Sabah kalktıklarında karısı kocasını öyle görünce şaşırmış.

Hele ayakkabılarını ayağında görünce hepten şaşırıp kocasına; "Deli misin sen?" diye sormuş. Adam, "Hanım, sana ayak uyduruyorum; ayakkabılara gelince onları da sana örnek olsun diye giydim. Bundan sonra sen de ayakkabılarınla gir yatağa." demiş. Tabii durum bir şekilde tatlıya bağlanmış ama genellikle böyle yatağa olduğu gibi giren kadınlar olduğu gibi tabii ki erkekler de var.

Burada "Erkekler istediği gibi olsun, hep kadınlar kendine baksın." tezini savunmuyoruz. Onların da bakımlı olmaları şart ama kadının dışarıda bir sürü rakibi var. Vallahi dışarıda öyle kadınlar var ki adamlar evli mi bekâr mı hiç bakmıyorlar. Hatta bazı kadınlar evli erkekleri daha çok tercih ediyorlar. Çünkü evli erkek başına bela olmaz, sıkıldı mı adamdan kolayca kurtulurlar.

Hoş değil ama üzülerek söylemek gerekir ki erkeklerin bu kadar egolarının yüksek olmasının sebebi yine dışarıda çapkınlık yaparken kadınlardan olumlu cevap almaları. Zaten sonuçta erkek çapkınlık yapıyorsa tek başına yapmıyor ve bunu uzaylılarla da yapmıyorlar. "Bunu yapan iki kişi; biri erkek biri dişi." Neticede erkeklerin dışarıda bu kadar rahatça çapkınlık yapmalarına çanak tutan yine bazı kadınlar. Durum böyle olunca biz kadınlar her türlü önlemi almak zorundayız.

Aslında kadın ve erkek için sıraladığımız tüm bu özellikler ve tiplemeler hayatın olmazsa olmazlarındandır. Hepsinden ufak bir parça hayatın içinde olması lazım, çünkü tatlı iniş çıkışlar hayata renk verir. Önemli olan kadının ve erkeğin hayatlarına koymak istedikleri karşı cinsi değiştirmek yerine birbirleri için neler yapabileceklerinin hesabını yapmasını bilmeleridir. Birbirleri için bakım-güzellik-naz-cilve işte her neyse, gereğini yapmaları lazım.

Erkek ve kadınların birbirleri ile didişirken birbirlerini yok edecek kadar aşırı davranmamalarını öğrenmeleri lazım. İncinmeyecek kadar uzak, üşümeyecek kadar yakın…

Eski zamanların dondurucu bir kışından bütün hayvanlar çok etkileniyorlarmış, büyük kayıplar vermişler. Ama en çok ka-

yıp veren kirpilermiş. Çünkü onların pek çok hayvan gibi kalın tüyleri yok, kendilerini sıcak tutması zor olan dikenleri var. Bu durumdan en az zararla nasıl kurtulacaklarını konuşmak için kirpiler meclisi toplanmış ve çözüm aramaya başlamışlar. Tartışa tartışa nihayet gece olunca bütün kirpilerin bir araya toplanmasına, birbirlerine yaklaşarak geceyi geçirmelerine karar verilmiş. Böylece kirpiler birbirlerinin vücut sıcaklığından faydalanarak aralarındaki hava akımını önleyecekler, donmaktan kurtulacaklarmış. İlk geceki denemelerinde bunun işe yaradığını görmüşler. Ama başka bir problem çıkmış. Üşüyen kirpiler birbirlerine çok fazla yaklaştıklarından dolayı yaralanmalar gerçekleşmiş. Sonraki gece yaralanma korkusundan dolayı birbirlerinden uzak durmuşlar ama bu sefer de donmalar meydana gelmiş. Ne var ki her gece kâh uzaklaşarak kâh yakınlaşarak deneye yanıla birbirlerinin vücut sıcaklığından faydalanacak kadar yakınlaşıp ancak birbirlerini incitmeyecek kadar uzak durmayı öğrenmişler. İşte bizlerin de sivri tarafları var; bizler de iki cins olarak aynı bu kirpiler gibi birbirimizden soğuyacak kadar uzaklaşmadan ama birbirimize o dikenleri de batıracak kadar yaklaşmayarak aramızdaki dengeleri kurabiliriz. Erkeğin ve kadının dünyalarındaki dikenleri koparıp yok etmek yerine o dikenlere ne kadar yaklaşıp yaklaşmayacaklarını öğrenmeleri lazım. Aslında işin temel çözümü bu.

Evet, yavaş yavaş en can alıcı bölümlere geliyoruz. Kadın ve erkeğin huylarından, sularından bayağı bir söz ettik. Pek tabii ki biz her hâlükârda kadınız ve problemlerimiz var. Bu problemlerin çoğunu tarih yüklemiş, birçoğunu da biz kadınlar üretmişiz. Bir o kadarını da erkekler yüklemiş. Hâlen de bazı durumlarda kadın olarak bizler bilinçsiz yaptığımız hatalarla kadın kimliğimizi kendimiz ve gelecek nesiller için iyice zor durumların içine sokuyoruz. Şimdi hep birlikte kimimizin hoşlanmayacağı, kimimizin ayakta alkışlayacağı en derin, en hassas bölümlere başlıyoruz.

Ne demiştik?

Kendi gerçeklerimizi, kendi hatalarımızı bilip tespit etmeden doğru bir yol alamayız. Sadece kadın olduğumuz için, sadece kadın kimliğinin ön plana çıkması için ayaklarımızın üzerinde duruyoruz diye doğrulardan uzaklaşmak bizi sonu belirsiz bir meçhule sürükler, o kadar. Sadece erkekleri, âdetleri, töreleri ve tarihî suçlayarak kadınlık değerlerimiz açısından önemli noktaları, hassas dengeleri görmezden gelemeyiz. Körü körüne feministçe yaklaşım, kişilik problemi göstergesidir. Bizler sadece yaptıklarımızdan değil yapmadıklarımızdan da sorumlu olduğumuzu unutmayalım. Çünkü kişilik problemi olanlar otomatik olarak hep etrafı suçlarlar. Ama bir sorunu çözmek istiyorsak mutlaka temeline inmeliyiz. Sonuçta farkında olmadan veya farkında olarak erkeklerin bizi ezmeleri için, onlara yardım ve yataklık yaptığımızı da artık görmek lazım. Sonuçta haklı olmak yetmez, haklı kalmak da gereklidir.

KADIN ERKEĞİ İHMAL EDERSE ERKEK DIŞARI GİDER AMA ERKEK KADINI İHMAL EDİNCE KADIN DURUR VE BEKLER.

Etrafımda o kadar çok kadınla karşılaşıyorum ki... Onları dinlediğimde bazen kadınların kocalarını aldatmalarına çok şaşırmıyorum. Onlara kesinlikle hak vermiyorum ama o kadar ilgisiz kocaları var ki... Kadınlar kendilerini iyi hissettirecek bir erkekle karşılaştıklarında kendilerini kaptırabiliyorlar.

Çok çift var; kadın genç, güzel ve istekli ama kocasının umurunda değil. Kocası dışarıya gitmez ama cinselliği sevmez ve yanındaki kadının kadın olduğunu unutmuştur. Kadınla haftada bir vasat bir cinsellik yaşar, kendi keyfine bakar. Kadın kocasından ilgi bekler ama adamın umurunda değildir. Zaten adamın aklının ucundan karısının onu aldatacağı geçmez. Çünkü genel bir kanı vardır; kadın her şeye razı yaşar ama erkek yaşamaz. Kadın, kocası ne verirse onunla kanaat eder ama erkek istediklerini alamazsa, *"Beni ihmal ediyorsun."* diyerek arayışlara girer.

Erkek kısır olsa kadın, "Senin çocuğun olmuyor, boşanalım." demez ama kadının çocuğu olmasa erkek ya boşanır ya da çocuk yapacak başka kadın aramaya başlar. Hatta kırsalda çocuğu olmayan kadın kendi eliyle kocasına kız bulur, evlendirir.

Erkek hasta olup yataklara düşse kadın erkeğe son ana kadar bakar. "Benim de bir hayatım var, ihtiyaçlarım var, benim

yaşamam lazım." diyerek boşanma yoluna çok nadir gider. Ve genellikle kadın kocasına ömrünün son anına kadar kendi hayatından vazgeçerek bakar. Ama erkek karısı hastalandığında gerek önceleri bakıma ihtiyacı olduğundan sızlanarak ve sonrasında da; "Ben gencim, ihtiyaçlarım var." diyerek karısından ayrılmayı tercih eder. Ve maalesef ki böyle durumlarda ilk önce erkeğin ailesinden; "Oğlum, sen de kendine bir düzen kur." tavsiyeleri gelir. Tabii burada ben hastalıktan dolayı eşinden ayrılamayan, vefa borcunu ödeyen ama hayatını ayırmış erkeklerden söz etmiyorum. Çünkü ben öyle erkekler gördüm ki karısıyla hayatını zamanında ayırmışlar ama karısının hastalığı nedeniyle resmen ayrılmamış, kendi hayatını kurmuş. Bu istisnaları, diğer erkek tipleriyle karıştırmamak lazım. Bir de hasta kadının en ağrına gidecek şekilde erkek, kendinden kimi zaman onlarca yaş küçük biriyle evlenip davullu zurnalı düğün yapar. Yaşanmışlıklara biraz saygılı olmak lazım. Hatırlarsınız bizde de tanınmış reklamcı bir bey, kanser hastası karısından ayrılıp kendinden onlarca yaş küçük, genç, yazar, şarkıcı bir kadınla evlenmişti. Hem de ayrıldıktan üç hafta sonra bu nikâhı kıyıp bir de üstüne dudak dudağa, yanak yanağa pozlar vermişlerdi. Tamam, haydi ayrıldın kardeşim, ortada hasta hem de kanser hastası bir kadın varken hiç değilse üç ay bekleyiverin. Bu kadar acele edip bir de bu nikâhı hasta bir kadının gözüne sokar gibi ortalığa dökmenin ne anlamı vardı? İşte maalesef erkekler bu konularda, bu kadar heveslerine ve isteklerine yenik düşüyorlar. Bu olaylar sadece paralı zengin kesimde değil emin olun; fakiri, zengini hiç fark etmiyor, hemen her kesimde kendi şartlarına göre oluyor. Bunlara hep böyle alışmışızdır; bunları toplumca hep böyle kabul etmişizdir. Kadın ihmal edildiğinde ortada hiçbir zaman problem yoktur ama erkek ihmal edildiğinde her zaman büyük bir problem vardır.

Böyle durumlarda kadın ne yapacak?

Kadınlar kocaları tarafından ihmal edildiklerinde, erkekler gibi dışarıda tatmin olma yollarını mı arayacaklar? Gönüllerini başka erkeklerde eyleyip sonra hiçbir şey olmamış gibi kocalarının koynuna mı girecekler gene! Bu çok iğrenç bir duygu olmalı. Peki, bunu yapanlar yok mu? Var tabii ama genel olarak

kadın kimliği böyle ilişkileri onaylamaz. Biz de onaylamıyoruz ve hatta kınıyoruz. Fakat bizim kınamamız bu ahlaksız ilişkilerin önünü kesmiyor. Normalinde kadının namus kavramı erkektekinden daha farklı geliştiği için kocasını aldatmasında ya da evlilik dışı bir ilişki yaşadığında yani zina yaptığında kendisini kirlenmiş hisseder. Başka bir deyimle namusu beş paralık olur. Öyle de olur. Ama karısını aldatan erkeğin de namusu beş paralık olmuyor mu acaba?

Bir gün bir arkadaş sohbetinde "Bir kadın kocasını aldattığında namussuz oluyorsa erkek de karısını aldattığında namussuzdur." dedim. Oradaki erkeklerden birisi âdeta üstüme yürüdü ve bana çıkıştı. Anladım ki arkadaş karısını defalarca aldatmış ve bu lafım kanına dokunmuş. Dönüp ona; "Vallahi Kur'an-ı Kerim böyle söylüyor; varsa bir itirazınız yüce makama gidin." dedim. Ama adamın bana bakışlarını size anlatamam. Allah'tan ortamda çok saygın bir hocamız vardı da adam üzerime fazla gelemedi.

Neden hep kadın namus sembolüdür?

İşte kadının hayatındaki en büyük kavram kendini koruma ve her şartta yerinde durma hâlidir. Keşke hep böyle kalabilse ama maalesef son yıllardaki gelişmişlik adına meydana gelen vıcık vıcık yaşama hevesi bunları da yok etmeye başladı.

Evet, biz normalinden söz edelim. Kadın ihmal edildiğinde ancak evde hırçınlaşır, sinirleri bozulur, hırsını çocuklardan, ondan bundan çıkarır. Bir de üstüne kocasına biraz sızlansa; kocası, "Ooo hanım, sen azdın mı?" der, bir de bu taraftan ezilir kadın. Aslında ne var ki kadının da duyguları yok mu? Kadının istekleri yok mu? Var tabii. Ama toplumun genel kanısı hâlen cinsellik erkeğe endeksli bir durumdan ibarettir. Yani hep erkeğin istediği veya istediği zaman gerçekleşecek bir eylemmiş gibi bakılır cinselliğe. Hâlbuki karşılıklı istek veya her iki cinsin de istediği zaman olması gereken bir eylemdir cinsellik. Zaten çoğu evlilikler de bu yüzden sarsılır. Kadın, alışkanlık üzere hep kocası tarafından dokunulmayı bekler. Kocası ona dokunmadıkça harekete geçmez. Bazı kesimlerde kadının erkekten önce hareket geçmesi sanki ayıp bir şeymiş gibi de algılanmaktadır. Kadın

hep bekleyen taraf; erkek hep dokunması, eylemleri başlatması gereken taraf olarak algılanır. İşte bu alışkanlıktan dolayı çoğu evlilikte erkek sıkıntı çeker. Bu da yanlış bir alışkanlıktır lakin artık bunlar yavaş yavaş aşılmaya başlandı. Kadının istekleri hep ikinci planda tutulduğu için kadının kocasından cinsel istekte bulunması da garipsenir. Kadın bu konuda da hep bastırılmış olduğu için kocasına ne eksiklerini söyleyebilir ne de daha fazlasını isteyebilir. Sanki kocasından daha fazlasını istediğinde kocası tarafından suçlanacakmış gibi ya da ayıplanacakmış gibi bir hisse kapılır. Bu yüzden de kocasına isteklerini belirtmez. İşin tehlikeli kısmı burada başlıyor. Bu alışkanlıklardan dolayı kocasından istekte bulunamayan kadın, hasbelkader karşısına çıkan başka bir erkeğe kolayca kapılabilir. Ve belki de hiçbir zaman aklından geçmeyen o kocasını aldatma eylemini de gerçekleştirir. Aslında çoğu kocasını aldatan kadına baktığınızda bu anlattıklarımın aldatılmanın temelinde yattığını göreceksiniz. Aynı hasta olmak gibi bir şey ve biliyorsunuz vücudun en zayıf anında hastalıklar baş gösterir. Metabolizma zayıflamıştır ve mikrop vücuda hâkim olur. İşte kadının zayıf anında da aynı bir virüs gibi aldatma duygusu aklını-fikrini esir alır. Sonradan pişman olsa da artık olan olmuştur. Daha da kötüsü böyle birden baş gösteren aldatmalara kadın kapılabilir ve kocasını aldattığı erkeğe âşık olabilir. Şayet o erkek de kadına âşıksa kadının evliliği biter ama diğer berbat kısmı; şayet kadının âşık olduğu erkek bir heves olarak olaya bakmışsa kadın büyük bir hayal kırıklığı ile kalır. Kolay kolay toparlanamaz. İşte kadınların kocalarını aldatmalarındaki en büyük tehlikeler bunlardır. Kadın her iki durumda da büyük zarar görür. Erkeklerin karılarını aldatmaları daha farklı boyuttadır. Daha doğrusu erkekler için bir kadınla ilişkiye girmek çok zor değildir. Erkeklerin zina yapmaları için dün de bugün de her zaman şartlar hazırdır ve hakları da vardır ya! O yüzden erkeklerin karılarını aldatmalarında duygusallık ikinci ya da üçüncü plandadır. Ama kadınlarda duygusallık ilk plandadır. Bu yüzden kadın aldattığında daha fazla risk alır. Tabii başlarda anlattığımız yozlaşarak değişen bazı kadın tiplerinin dışındaki kadınlardan

söz ediyorum. Yani standart normlarda hayat yaşayan kadınlardan söz ediyorum.

Şunu unutmayınız; ne kadar gelişirsek gelişelim, ne kadar modernleşirsek modernleşelim, ne kadar ilerlersek ilerleyelim sonuçta kadın evlilik dışı ya da evliyken bir ilişki yaşadığında toplumun gözü önünde kirlenir. Dinen erkek de kadın kadar kirlenir ama toplumsal kurallar dinî kuralların önüne geçebiliyor kimi zaman.

Kadınların bunu bilmesini istiyorum; erkeklerin onlara gaz vermelerine, iltifat etmelerine, "Aman ne delikanlı kadınsın!" demelerine aldanmasınlar. O sözler ancak kadından istediklerini alana kadar sarf ettikleri sözlerdir. İşin gerçeği erkekler neticede yine el değmemiş, anneleri gibi bir kadını eş yapmak isterler ve öyle de yaparlar.

Kadının ihmal edilmesi büyük bir haksızlık. Kocasını ihmal eden kadının aldatılması da bir haksızlık ama bir kadının kendi bedenini nefsi duygularını tatmin etmek için kirletmesi kendisine yapacağı en büyük haksızlıktır. Tabii burada kocasını ihmal eden, evlendikten ve çocuk doğurduktan sonra kocayı garanti altına almış varsayarak kocasıyla âdeta kardeş hayatı yaşamaya başlayan kadınlara da değinmek lazım. "Kendini salan kadınlar" bölümünde bunlara değinmiştik... Kadınların bu konuda öncelikle kendi adlarına dikkatli olmaları lazım.

Evet, kadınlarımız kocalarıyla yaşayacaklarını sadece kocalarına verdikleri bir ödül değil, kendilerine verdikleri bir güzellik olarak görmeliler. Yoksa vallahi kimse kusura bakmasın, dışarıda o kadar kadın tipi var ki sizin beğenmediğiniz hatta sümsük diye nitelendirdikleriniz, kocalarınızın üstüne atlamak için bekliyorlar. Bir de o kocalarınızın ağzından girip burnundan çıkıyorlar. Siz geceleri arkanızı dönüp yatıyorsunuz ama diğerleri adamı el üstünde tutuyorlar.

Önceki kitabımda yazdığım bir sözü burada da yazmak istedim. Aman hanımlar lütfen dikkat!!! Siz kocanızı hop diye atarsınız, millet hap diye yutar. Vallahi hanımlar benden söylemesi...

Evet, kocasını ihmal eden kadınlarımıza tekrar biraz dokundurduktan sonra kocası tarafından ihmal edilen kadınlarımıza dönüyoruz. Adaletimizi bozmuyoruz ve nasıl kadınların erkekleri ihmalini hoş görmüyorsak aynı şekilde erkeklerin de kadınları ihmalini hoş göremeyiz.

Çok hoş bir kadın tanıyorum. Kadın güzel, başarılı, becerikli... Ve çok zengin bir kocası vardı. Kocası karısını hep ihmal eden, eğlenceyi seven hareketli bir tipti. Karısını aldatmazdı ama hiç de ilgilenmezdi. Hâlbuki o da herkesin hayran olduğu bir karısının olduğunun farkındaydı. Ama karısının namusundan o kadar emindi ki belki de bu yüzdendir karısına ilgi göstermemekten rahatsız değildi. Çünkü karısı asla onu aldatmazdı hatta karısının kendisini aldatması bir tarafa karısı bekâr olsa da aynı namus kavramıyla yaşayacak biriydi. İşte bu rahatlıkla davranırdı ve bir gün karısı karşısına geçip şunları söylemiş; "Bak canım dua et senin şuurlu ve namuslu bir karın var. Yoksa sen tam aldatılacak bir adamsın. Benim yerimde başka bir kadın olsa bulur kendine bir sevgili, gönlünü eyler, senin de paranı yer." Bu lafları duyan adam acaba ne düşündü diye çok merak etmişimdir. Adam hiç cevap vermemiş ve öylece bakmış karısına. Adam rahat arkadaşlar. Karısından o kadar emin ki rahatsız olacak bir durumu yok. Ve zaten adamın mantığında kadının ihmal edilse de şikâyet etmesi diye bir durum yok.

Kocasını aldatan birçok kadının olduğunu artık herkes biliyor. Kimi kadınlar da kocasıyla kurduğu dünya bozulmasın diye dışarıda aynı erkeklerin yaşadığı gibi bir hayat yaşıyorlar.

Kadın kariyerli, iş sahibi, kocası da öyle... Karı-koca olarak güzel bir resim çizmişler ve bu resim onların sosyal hayattaki sermayeleri... Bunu bozmamak için kendilerini gizli dünyalarında saklayarak sözüm ona hayatlarını yaşıyorlar. Böyle o kadar fazla çift var ki… Ve asıl sorun burada! Asırlardır erkeklerde normalleşmiş olan aldatma duygusunun artık kadınlarda da normalleşmeye başlamasıdır.

Bakın bazı kadın tipleri ile karşılaşıyorum; kocalarını aldatıyorlar. "Neden?" diye sorduğumda evliliklerinin sıradanlaştığını

ve heyecan aradıklarını, arada da bu heyecanı yaşamanın bir zararı olmadığını söylüyorlar. Bunu hangi mantıkla söylediklerini çok merak ediyorum. Hangi vicdani ve ahlaki duygularla, hangi manevi değerlerlerle böyle davranıyorlar, çok merak ediyorum. Ama yapıyorlar, yapmaktan çekinmiyorlar. Bu yüzden de artık ortalıkta ahlak adına konuşmalar insanları sıkmaya başladı. İnsanlar, artık değer yargılarından fazla söz edilsin istemiyorlar. Bunun nedeni ise konuştukça yaptıklarının yanlış olduğunu görecekler ve bundan rahatsız olacaklar; o yüzden konuşmayı tercih etmiyorlar. "Susma; sustukça sıra sana gelecek." demişler ya, işte biz de bunları konuşmadıkça daha kim bilir kaç genç kızımız ya da kadınımız ziyan olup gidecek.

Biz konuşmalıyız, yazmalıyız, tartışmalıyız. Hatalarımızdan ders almalıyız; çünkü çok fazla hata yapacak kadar ne zamanımız var ne de sabrımız. "Biz başkalarının hatalarından ders almalıyız." demiştik, öyle değil mi?

İhmal edilmenin arkasına sığınıp kendi gerçeklerimizden, asıl gerçeklerden kaçamayız. 'Erkekler yapıyor diye kadınlar da yapar.' mantığı ile ancak yolumuzun üzerine yarın bir gün karşımıza çıkacak olumsuzlukları, çirkinlikleri döşemiş oluruz o kadar.

Erkek de kadın da ihmal edilirse oturup bir çözüm bulmalı ve o çözüm ne aldatmak ne de aldanmak olmalı. En azından dileğimiz bu olsun.

KADININ KADINLA VE KENDİYLE SAVAŞI

Bu bölümü özellikle kitabımızın en başlarına taşıdım. "Neden?" derseniz;

Genellikle bir kitabı okumaya başladığınızda ilk sayfalara kendinizi daha fazla verirsiniz. Kitabın ortalarından sonra genellikle konuya hâkim olunduğundan daha hızlı okunarak geçilir. İşte bu yüzden çok hassas bir bölüm olan "Kadının Kadınla Savaşı" kısmını başlara aldım ki iyice anlayarak okuyalım.

Yanlış bir yargıya vararak sanki kadınları kötülüyoruz sanılmasın. Çünkü bir şey, *-bir değer adı her neyse-* sadece dışarıdaki etkenlerin iyileştirmesi ile veya dışarıdan birilerinin gayretiyle iyi olmaz. O şey ne ise adı insan olur ya da bir eşya... Kendisi, kendine verdiği değer ile değerini korur. Dediğimiz gibi ***"Sorunun içinde varsanız çözümün içinde de varsınız."*** demektir. Ve biz şayet çözümün bir parçası olmayacaksak o zaman sorunun bir parçası olarak kalırız veya daha başka adıyla sorunun bir parçası olarak kendimizi kabul etmezsek asla ve katiyen derdimize çare bulamayız...

İnsan; kadın olsun erkek olsun, kendi gerçeklerine sadakatli davranmalıdır. Hatayı bizzat kendimiz yapmıyor olabiliriz, hatayı kendi cinsimizden bir başkası yapıyor olabilir. Ama neticede bir başkasının yaptığı hata hepimizin hayatına mâl olacak alışkanlıklara ve eylemlere sebep oluyorsa o zaman kendi yanlışlarımızı ortaya koyarak çözüm noktasına gidebiliriz.

Kendi gerçeklerinden yola çıkarak çözüme ulaşmak hayatın genel formülüdür. Aynı kanserin tedavisi için kansere sebep olan dış etkenleri bulmak gibi. Biz sigara içmiyor olabiliriz ama etrafımızdakiler sigara içtiği sürece bizim ya da yakınlarımızın da bu hastalığa yakalanma riskimiz vardır. İşte bu yüzden biz kadın kimliğinin kendi gerçeklerini de ortaya koyarak yolumuza devam edersek ancak o zaman sağlıklı bir sonuç alabiliriz. İşin gerçeği insanın başkalarını düzeltmesi çok zordur hatta insanın kendisini düzeltmesi de öyle çok kolay bir şey değildir. Ama yine de en kolayı insanın kendisini düzeltmesidir. O hâlde kendi gerçeklerimize sadık kalarak bu konuları yazıp çizmek en adaletli olanı olacaktır, öyle değil mi?

Gerçekleri ne kadar iyi görebilirsek sorunlarla da o kadar iyi başa çıkabilir, o kadar iyi sonuçlar alabiliriz. Veya tam tersi; şayet gerçekleri iyi görmezsek habire konuşur, kendimizi avutur, "Vah-vah, tüh- tüh" diyerek sorunları olduğu yerde bırakır hatta birkaç kat daha büyümesine yardımcı olmuş oluruz. Ruh ve beden sağlığı için mutlaka gerçekleri masaya olduğu gibi açıklığı ile yatırmak gerekir.

Birçok kişi dünyayı çok sıkı bir şekilde inceler. Bu kadın-erkek ilişkilerinde de yıllardır hep erkekler incelenmiştir. Ve hatta artık bilimsel olarak da erkeklerin genlerinde aldatma dürtüsünün olduğunun da tespit edildiğini defalarca yazdık. Bu konuyu bir televizyon kanalında birçok hekimle birlikte üç saat boyunca tartıştık. Ve program sonunda, bazı hekimler kabul etmese de yine gensel bir şeyler olduğu gerçeğini görmezden kimse gelemedi. Ve programın sonunda ben tüm konuklara şunu söyledim; "Ah! Tek problemimiz keşke genler olsaydı, toplumsal alışkanlıklarımız bana göre bu genlerin çok üstüne çıkmış durumda arkadaşlar. Genleri bir şekilde hallederiz; ilacı var, iğnesi var. Ama toplumsal alışkanlıklar ve âdetlerin üstesinden gelmek daha zor." dedim ve hâlâ da bu dediğimin arkasındayım. Evet, insanlar dünyayı ve kendilerini sıkı bir şekilde incelerken aslında sorunları çözme yolunda en büyük adım olarak kendilerini inceleme olgusundan hep uzak dururlar.

Kadınlar bugün eziliyorsa ya da tarihler boyu ezilmişse ve mutlaka tarihler öncesinden süregelen bu eziliş, bir mecburiyet karşısında erkeklerin hegemonyası olarak boy göstermiştir. Son dönemlerde, özellikle her zaman konuşulduğu gibi bazı kadınların cinsel obje olarak görülmesi ya da farklı şekillerde baskı altında kalıp manevi eziyet görmelerinin sebebi sadece erkekler değil...

Kadının kendi kendine yaptığı o kadar fazla kötülük var ki... Kimi bunu eskilerin tabiriyle namus çerçevesi dâhilinde farklı şekillerde yapsa da maalesef üzülerek söylüyorum kimi de kendini, kadınlığını ortaya atarak yapıyor. Sonra erkekler aldatıyormuş. Yani ortada o kadar malzeme varken ve erkeklerin de bu durum hazır taraflarıyken hâliyle olanlar oluyor.

Hani öyle sahnelerle karşılaşıyorum ki bırakın erkekleri bazı tip kadınlara ben bile kadın olarak baktıktan sonra erkeklere diyecek bir şey de bulamıyorum. Zaten erkeklerin kadınlara bakış açısında cinsellik ilk plandayken kendini sere serpe ortaya atmış bir kadına bir erkeğin bakmasına neden hayret ediyorlar ki? "Erkek baksın, bakmalı; hakkıdır!" demiyorum. Sadece gerçekten bazı durumlarda kadın olarak teşhirciliğe giren hâlleri garipsiyorsunuz. Bunlar işin kadınlık kimliği açısından en kötü tarafları. Ama dediğimiz gibi biz bu kitapta biraz da iğneyi kadınlık kimliğine batıracağız. Ve kadın kimliğinin ne denli önemli olduğunu vurgulayacağız. Biz şimdi, önce sosyal yaşam içindeki en hafif mertebeden başlayıp iğnemizi sırasıyla farklı açılardan kendimize batırmaya devam edeceğiz.

Evet, kadının kadınla savaşı dedik ve şunu en başında ifade edelim; Bir kadın ne kendine ne de başka hemcinsine, ne kadınlığının fiziksel özellikleriyle ne de yapamadığı başaramadığı işlerle, yeteneksizliğiyle ya da sözüm ona yetenekleriyle ve bunların hırsıyla zarar vermeye çalışmamalıdır. İşte kadın kendi kimliğini, öncelikle dış etkenlerden, sonrasında kimi zamanlarda kendi hemcinslerinden de koruması gerek. Sonrasında karşısındakilerden değer beklemesi gerek. En başta kadının kendini koruması ve değerlendirmesi gerek, bunu lütfen unutmayın.

Burada iki farklı konudan söz edeceğiz: Birincisi iş hayatında ve sosyal yaşantıda kadınların kıskançlıkları nedeniyle birbirlerine verdikleri zararlar. İkincisi kadının kendi kimliğine, yaşam şeklini ve değer yargılarını hiçe sayarak verdiği zararlar... Maalesef gerek sosyal ve gerekse iş hayatında hâlen bu tip çekişmeler devam etmektedir. Bazı kadınlar manevi ego tatminleri, bazı kadınlar da maddi ego tatminleri nedeniyle başka bir kadını ezmekten çekinmezler. Nedense insanların geneli başkalarının başarılarını kıskanmayı ve onlarla uğraşmayı tercih eder. Kıskandıkları kişinin başardıklarını başarmak işlerine gelmez. Ve başarmak için çok çalışmak gerekir, acılardan geçmek, acılara karşı durmak gerekir. Onlar da çalışmadan ve acı çekmeden mevki sahibi olmayı istedikleri için ya da aileden gelen varlıktan dolayı şirkette bir masa ve makam kaptıkları için başarmışları hazmedemezler.

Neden?

Neden olacak; o zamana kadar hep hiç başarmadıklarını, yeni gelen bir başka hemcinsi yaptıkları ve başardıklarıyla ortaya koymuştur da ondan. Bu tipler artık gölgede kaldıklarından dolayı klasik kıskançlık depresyonuyla saldırıya geçerler. Başarılı hemcins gelene kadar suni makam ve mertebelerine gölge düşmemiştir. Ama gerçekten çalışan birisi geldiğinde, şirkette yeni bir hayranlık duyulan kişilik oluşur. Ve bu oluşuma yani o kişi her kimse, o kişiye karşı suni makam sahipleri tüm kem bakışlarıyla bakmaya başlarlar.

"Kim bu ya!"

"Nereden çıktı şimdi?"

"Şirkete yeni bir hava getirdi, patron da seviyor." ya da "Babam da bu yeni geleni tutuyor, kolluyor..."

"Ne gıcık ya!"

"Ama ben bu şirketin hissedarlarındanım ve o beni ezemez!"

"İstersem onun suyunu çıkartırım..."

Diğer elemanlar ise böyle bir durumda hangi tarafta olmaları

gerektiği konusunda şaşkınlık içine girerler. Patronun çocuklarını mı tutsalar yoksa yeni gelen başarılı elemanı mı? Aslında bence diğer elemanlar taraf tutmak yerine biraz daha fazla çalışmayı ve farklı olmayı tercih etmelidirler. Böyle durumlarda en büyük zararları hep taraf olanlar görür. Çünkü şirket menfaatleri söz konusu olunca o birbirini hiç sevmeyenler aradakileri feda etmekten çekinmezler. Diğer taraftan elemanların içindeki savaş da pek farklı değildir. Şirkete gelen bu farklı, çalışkan, disiplinli, başarılı diğer elemanın dışlanma sebebi, ona gıcık olunmasından dolayı değildir. O kişinin gelmesiyle başkalarının yapmadıkları birçok iş ortaya çıkınca ya da patronun işine gelen yenilikler getiren bu elemanın yüzünden diğer elemanlar daha fazla çalışmak zorunda kalacağından rahatsız olunur, o kadar.

Aslında kişilerin temelde kendi beceriksizliklerine karşı bir tepkidir karşı tarafa saldırmak. Başka bir deyişle kısaca "kıskançlık" olarak kendini ortaya koyan tepkilerdir hepsi. Dediğimiz gibi bu tip durumlarda çoğu kişi kendini geliştirip becerikli elemandan daha farklı şeyler yapıp kendilerini ispat etmek yerine hep o kişinin ayağını kaydırmak için enerji harcarlar. Fakat emin olun ayak kaydırmak için harcadıkları zamanın yarısını kendilerini geliştirmek için harcasalar çok daha faydalı olur ama maalesef yanlış hırslar insanları çalışmaktan ve mücadele etmekten alıkoyar. Bu hırs duygusu maalesef kadınlarda erkeklerden daha fazladır. Bu sadece iş hayatında değil sosyal hayatta veya klasik aile hayatında da böyledir. Komşudan, eltiden, kardeşten, görümceden hep daha iyi yemek yapma, daha iyi temizlik yapma hırsı vardır; öyle değil mi? Hâlbuki yapabildiklerimizin en iyisini yapma duygusu ile başkalarını alt etmek için her şeyin iyisini yapma duygularını karıştırmamalıyız. Yani arkadaşlar kısacası kadının kadınla savaşı ve kendiyle savaşı her durumda var. İş, aile, arkadaş, sosyal hayatta hep var olmuş ve bu yüzden şirket içi veya aile içi birçok kavga çıkmış ve hâlen maalesef çıkmaya devam edecektir.

Açık söylemek gerekirse kadının kadınla savaşı ve çekişmesi aile hayatında bir şekilde hâllediliyor. Ama iş hayatındaki ka-

riyer yapmak adına yola çıkmış, hayat mücadelesi veren birçok kadın için aile içindeki kadar az hasarlı olmuyor. İş hayatındaki savaş tam bir sinir harbi, tam bir sabır isteyen zorlu süreçtir.

Evet, iş yerlerinde olabilecek bu savaşlarda, hep suni makam sahipleri veya ayak kaydırmak için türlü entrika çeviren diğer personel yenilgiye uğrar. Genellikle şirket sahibi babası ya da ağabeyi ya da amcası, "Şirkette huzur kalmadı." diyerek azarlar ve haddini bildirir; iyice bir rezil olurlar. Ya da o başarılı kişiyi şirketten kaçırtıp rakip firmaya kaptırırlar. Neticede her iki ihtimalde de ya kişisel ya da kurumsal olarak zarar görürler. Bu konu hep dikkatimi çekmiştir. Ve bu insanların psikolojilerini hep merak etmişimdir. Ben hep holdinglerde çalıştığım için "Böyle şeylere pek maruz kalmadım." diyemem. Fakat çoğu kadından daha az zorlandığımı kabul etmeliyim. Bir de işimin gereği, ben hep erkeklerin yaptığı işleri yaptığım için mücadelem hep erkeklerle olmuştur. Ben bu konuda biraz şanslıyım galiba. Çünkü gerçekten kimi zaman kadınlarla uğraşmak erkeklerle uğraşmaktan daha zor.

Evet, kadının kadına açtığı savaş en tehlikelisidir. Bir kadınla tartışmaktan gerek sosyal yaşam içinde gerekse iş hayatında hep çekinmişimdir. Tartışmanın nereye gideceğini asla kestiremezsiniz. Örneğin bir iş toplantısında bir erkekle tartışırsanız, en fazla ortamı terk edersiniz ve erkek ne kadar kızarsa kızsın arkanızdan koşup bağırmaz. Ama bazı kadınlar var ki; alimallah arkanızdan koşup tüm personelin içinde bağırıp çağırabilirler. Sonra ayıkla pirincin taşını. Böyle savaşların yaşandığı ortamda sesiz kalıp, psikolojik savaş vermek çok zor bir iştir. Kimi zaman öyle içiniz daralır ki her şeyi öylece bırakıp gitmek istersiniz. Çoğu kadın da böyle yapar, yani çeker gider. Fakat tabii önemli olan bu gidişin kime, ne kadar zarar vereceği... Neticede patronlar patronlardır; bizler yolcuyuz, şirketler hancı...

Siz iyi bir elemansanız çekip gitseniz de şirket sizden zaten alacağını almış olur. Asıl önemli olan sizin kendiniz için doğru zamanı belirleyip öyle çekip gitmenizdir. Şahsen akıllı bir kadın kan kussa "Kızılcık şerbeti içtim." der ve sabırla kendisi için gi-

deceği doğru zamanı belirleyip öyle gider. Yoksa çekip gittiniz diye etrafınızdakiler alkış tutarlar. "Vay be harbi kadınmış, bak nasıl bıraktı gitti!" derler ama netice sizi olumlu mu yoksa olumsuz mu etkileyecek; onun hesabını yapmak en akıllıca olanıdır...

Aynı Ferda'nın yaptığı gibi...

Ferda'yı ilk tanıdığımda çok ukala biri gibi gelmişti. Daha sonra tanıdıkça anladım ki kadın ukala değil. Yaptığı işi doğru düzgün yürütebilmesi için sert ve ketum olması gereken zamanlarda bunu çok iyi başarabilen birisi ve ayrıca müthiş disiplinli... Hatta Ferda'yı ilk tanıdığımda o kadar sert görünüyordu ki onun ağlayabileceğini hiç düşünmemiştim. Onu ilk kez ağlarken gördüğümde çok şaşırmıştım. O da bana; "Ne o, benim insan olduğumu unuttun galiba; ben de etten kemikten yaratılmış, vicdanı olan bir insanım. Ama patron sana parasını teslim etmişse o emaneti korumak için taş gibi olman gerekiyor ve işte böyle çok bunaldığın anlarda da gizli gizli ağlarsın." demişti.

"Önemli olan Sevdacığım, ne zaman- nerede ağlayacağını bilmen." demişti bana... Düşününce ona hak vermemek mümkün değildi. Hoş, güzel bir kadın, akıllı ve pratik. Etrafında o kadar atmaca var ki; "Ayağı bir burkulup sendelesin de hemen atlayalım üstüne, paramparça edelim." diyorlar. Ve tüm bunların içinde bir kadın, her zaman başı dik yürümeye devam ediyor. "Zor bir durum ve Ferda gibilerini anlayabilmek için onlar gibi olmak gerekir." demişimdir sonraları. Evet, çok başarılı bir iş kadını olan arkadaşım Ferda, maalesef böyle bir çekişmenin ortasında bayağı bir mücadele vermek zorunda kaldı. Hayatı boyunca çalışmış, didinmiş ve mesleğinde gelebileceği en iyi yerlere gelmiş, güzel bir özgeçmişe sahip bir kadındır Ferda.

Büyük bir firmada genel müdür olarak göreve başlamıştı. Firma sahibi de zaten Ferda'ya başarılı ve çalışkan olmasından, işine olan sadakatinden, becerikli oluşundan dolayı bu görevi teklif etmişti. Yani bir patron için Ferda tam bir görev insanıydı. Tuttuğunu koparan, aynı zamanda bakımlı, güzel denilebilecek kadar hoş bir kadındı Ferda. Bu firmada işe başladıktan birkaç ay sonra firma içinde ve dışında iş yaptığı insanlar tarafından fark

edilmiş ve her fırsatta firma sahibine Ferda ile ilgili övgüler gelmeye başlamıştı. Patron hayatından pek memnundu ve neticede her patron gibi parasını teslim ettiği insanın güvenilir olması çok önemliydi. Patron normal olarak Ferda'yı maddi manevi konularda birkaç kez de denemiş ve olumlu sonuç almıştı. Neticede "Her şirkete lazım" diyebileceği bir eleman ile çalışmaktan çok memnundu. Fakat bir de işin diğer tarafı vardı. Ferda'nın işe başlaması ve kendisini mesleki ve kişisel olarak göstermesiyle bir aile şirketi olan bu firmada bazıları rahatsız olmaya başlamıştı. Hoş bu rahatsızlık firmada ilk kez yaşanmıyordu. Daha önceleri de bu firmada başarılı olmuş personelle çok uğraşıldığı için aslında patron konumundaki aile bireyi için bu rahatsızlık çok önemli bir şey değildi. Ferda çalışmaya devam ederken bir yandan da patron dışındaki diğer erkek-kadın aile bireyleri ile de uğraşmak zorunda kalıyordu. Sanki paylaşamadıkları ne vardı ki? Sonuçta Ferda orada sadece çalışıyor ve onların menfaatlerini korumak için çabalıyordu ve aldığı da ona biçilen maaştan başka bir şey değildi.

Ne güzel işte, birileri sizin yerinize çalışıyor ve çabalıyor; ne uğraşıyorsunuz, akıllı olsanıza biraz! Aslında biraz aklını kullanabilenler böyle bir kişiyi destekler, kendi de yan gelip yatar hatta onunla dost olur ve şirkete bağlar. Neticede Ferda orada sadece genel müdür, siz ise patronun akrabalarısınız, öyle değil mi? Neyin ego tatmini veya neyin mücadelesidir? Mal sizin, mülk sizin; bakın keyfinize. Ayrıca madem her şeyi çok biliyorsunuz, buyurun kendiniz yapın. Fakat hayır, ona da "Yok." derler. Ve zaman da değişmiş, tüccarlık bitmiş, artık şirketiniz sanayicilik yapıyorsa profesyoneller olmadan ayakta kalamaz. Bırakın elemanlarınız çalışsın, siz yan gelin yatın; derdiniz ne, öyle değil mi?

Ferda'ya karşı takınılan tutum gerçekten çok incitici olmaya başlamıştı. Ferda odaya girdiğinde yokmuş gibi davranılması, iş ile ilgili bir soru sorduğunda cevap bile verilmemesi... Arkasından hakarete varacak konuşmalar yapılması, Ferda'nın iyice gücüne gitmeye başlamıştı. Hatta bir keresinde iyice ileriye gi-

derek, "Aman kim bilir bu konuma nasıl gelmiştir, kimlerle ne yapmıştır?" bile denilmişti. İşte bu sözler maalesef bir kadının ne kadar kuvvetli olursa olsun en fazla ağrına giden; "Aman boş ver!" diyemeyeceği sözlerdir. Bu lafı söyleyenlerin hırslarında geldiği en son nokta budur. Yani hiçbir taraftan saldıramadın, yıpratamadın ve yapabileceğin en büyük çirkeflik; hiç bilmediğin, bilmeyeceğin, göremeyeceğin, şahit olamayacağın özel hayatı hakkında çirkin yakıştırınalarda bulunmak. Bu benim de başıma geldi ve duyduğumda şoke olmuştum. Bana arkadaşlarım hep "Sen tevekkelsin." derler. Galiba biraz da öyleyim; yaptığımda yanlışlık olmadığı için "Allah bana bazı şeyleri malum ediyor." da diyebiliriz.

Tam filmlerdeki gibi bir olaydı benim yaşadığım. Şirket içinde çalışma arkadaşımın odasına giderken koridorda bir şey beni durdurdu ve tam o anda odasından gelen konuşma seslerine kulak verdim. Şirket içindeki diğer bir eleman olan Melek, iş seyahatine çıktığım erkek iş arkadaşıma aynen şunları söylüyordu:

- Hadi Asım söyle, kesin bu kadınla seyahatlerde bir şey yapıyorsundur.

- Yok, vallahi bir şey yok, olamaz da... Bir kere ben yapmam, ikincisi Sevda Hanım öyle biri değil.

- Hadi Asım, yeme bizi; kadın dul, güzel, enerjik... Sen de yakışıklı adamsın, aynı otelde kalıyorsunuz, bütün gün birliktesiniz ve bir şey yok, öyle mi?

- Yok, vallahi yok dedim. Ayrıca Sevda Hanım duymasın. Vallahi senin canına okur. Biliyorsun, bu konularda acayip hassas ve erkek gibi bir kadın. Vallahi seni dövebilir bile! Aman bu konuyu burada kapat ve sana tavsiyem başka yerde de konuşma...

Evet, neyse ki bizim Asım temiz çocuk çıktı. Çünkü bazı erkek tipleri de böyle durumlarda hava atmak için evet demeseler de sanki bir şey yaşanmış havasında konuşabilirler. Hepiniz bilirsiniz, erkeklerin bazıları böyle sahip olamayacakları kadınların arkasından erkekli ortamlarda o kadına sahip olmuş havası verip,

kendilerine bir paye oluşturmayı beceri zannederler. Allah'tan bizim Asım orada adamlığını korudu, yoksa o da bu ortamda atıp tutmaya başlasaydı gerçekten ben de herhâlde kendimi tutamazdım, olaya o anda müdahale ederdim.

Peki, ben ne yaptım?

Tabii ki derin bir nefes aldım, "La havle vela kuvvete." çektim, odama döndüm ve düşünmeye başladım. "Nasıl davranmalıyım?" sorusunun hesabını yaptım ve bu konularda çok hassas olan o zamanki genel müdürümüze gittim. Ondan; Asım, Melek, ben ve kendisinin olacağı bir toplantı talep ettiğimi söyledim. Genel Müdür de "Tabii" deyip ertesi güne randevu verdi. Sabah saat on'da genel müdürün odasında ben, Asım, Melek hep birlikteydik. Tabii onlar iş için konuşacağımızı zannederken ben konuya girdim. Odadaki havayı size tarif edemem. Melek'in yüzünün parçalı bulutlu hâlden kapkaraya dönüşmesini görmek çok zevkliydi doğrusu. Fakat Asım da olayı nereden duyduğumu bilmezcesine "Eğlence başladı." durumuna girmiş, güldü gülecek. Müdürün şaşkınlığını anlatamıyorum, garibim şokta. Ben olayı koridorda dinlediğim andan itibaren anlattım ve sustum. Söz Müdüre geçmişti, adam o şaşkınlıkla Melek'e dönerek;

- Melek Hanım bu nedir?

"Yok, böyle bir şey müdürüm, yanlış duymuş." diyerek Asım'a dönüp, "Değil mi Asım?" dedi. Genel Müdür, Asım'a döndü; "Evet Asım, nedir bu durum?" Asım'da ses yok! Melek ise hâlâ inkârlarda ve Asım'a yanlış anlaşılma olduğunu söylemesi için kaş ve gözleri de dâhil tüm uzuvlarıyla baskı yapıyor. Bu arada ben Asım'ı tanırım, yalan söylemez ve o anda Asım'a döndüm ve "Asım bu konuyu fazla uzatmayacağım, sadece bu konuşmanın olduğunu ve benim için çirkin yakıştırmaların senin üzerinden yapıldığını ben de sen de biliyoruz." dedim. "Senin de karın ve çocukların var; burada cevap verirken onların da namusunu düşün ve bugün bana, yarın sana olabileceğini varsayarak cevap ver." dedim. Asım birkaç saniye sonra; "Evet, bu konuşmalar oldu." dedi. Bu lafın üzerine Melek donup kaldı, kendini savunacak hâli de kalmamıştı. Genel Müdüre dönerek şunla-

rı söyledim; "Bakın müdürüm, benim burada amacım suçluyu bulmak değil ve bununla da uğraşacak vaktim yok. Ama böyle konuşmalar o kadar çabuk yayılır ki sonra şirket içinde konu alıp başını gider. Ben kendimi biliyorum ama kendimi korumak da zorundayım. Amacım bu arkadaşa ders vermek. 'Çamur at izi kalsın' misali bir daha davranmasın. Ayrıca haddini bilsin, daha doğrusu herkes, hepimiz haddimizi bilelim."

"Müdürüm, sizi ve değerlerinizi iyi bildiğim için bu konuyu sizin başkanlığınızda halletmeyi uygun gördüm. Ama bir daha böyle bir şey olursa davranışlarım konusunda garanti veremem çünkü ben bir anneyim, ben bir kadınım." dedim. Genel Müdür Melek'e dönüp; "Lütfen Sevda Hanım'dan özür dileyin ve bir daha üstünüze vazife olmayan konuşmalar yapmayın. Şirkette böyle seviyesiz dedikodulara asla müsaade etmem, gereği neyse yaparım." dedi. Melek benden özür diledi ve tabii bu olay şirkette duyuldu. Hatta bizim Asım bana; "Abla bizzat herkese ben anlatacağım, herkes gardını alsın!" dedi. Aklınızda bulunsun, böyle verilen dersleri şirkete yayarsanız sizden çekinirler, çenelerini tutarlar.

Aslında bu yaşadığım klasik erkek tarzı ama bunu bir kadının yapması gerçekten çok yaralayıcı. Bu olaydan sonra Genel Müdür haftalık şirket toplantısında zaten şirket içinde duyulduğunu bildiği bu konu üzerine bir konuşma yaptı ki değmeyin gitsin. Resmen ültimatom verdi.

O günden sonra millet benden bir korkmaya başladı, anlatamam size. Nasıl bana karşı saygılı ve dikkatli oldular, inanamazsınız. Yani kısacası uzun vadeli bir korunma mekanizmasını kendi üzerimde uygulamıştım. "Krizleri fırsatlara çevirmek" bu olsa gerek, öyle değil mi? Evet, işte Ferda'ya söylenen o sözün farklı bir versiyonunu da yani hiçbir taraftan alt edemediğin birisine en son magazinsel boyuttan yani namus üzerinden saldırıya geçmenin bir örneğini de ben yaşadım. Bu anlattıklarımın farklı versiyonlarını birçok hemcinsim yaşamıştır. Erkekler yaptığında; "Aman işte bunlar erkek; işleri güçleri belden aşağı vurmak." diyoruz ama kadın kadına yaptığında durum daha da bir acımasızca oluyor...

Ne kadar acı, öyle değil mi? Haydi erkeklerin kadınları çekemeyip kötü yakıştırınalar yapmalarına alıştık. Ya bu kadınların kendi hemcinslerine böyle çirkin yakıştırınalar yapmalarına ne demeli! Garip olan Ferda sanki bu şirkete çıraklıktan hop diye Genel Müdürlüğe gelmiş. Oysa Ferda daha önce çalıştığı yerlerde de aynı pozisyonda çalışmış biri. Sizin şirketinizde bu pozisyonda olması çok norınal ama anlat anlatabilirsen. Ferda tüm mali hesaplara hâkim, gece gündüz eşek gibi işin başında duran biriyken bu lafları işitmekten dolayı çok üzülmüş. Ve bunu yapan da kendi cinsinden yine bir kadın olunca daha bir yıprandı ama asla başını eğmedi. Patronun akrabalarının Ferda ile uğraşmaları hiç bitmedi, hep dışlandı, hep küçük görüldü. Neyse ki gerçek patronların yani aile büyüklerinin, gerçekten işi bilenlerin Ferda'ya karşı tavırları gayet insancıldı. Ve aileleri adına defalarca özür dileyerek Ferda'yı sahiplenişleri vardı. Bunun için de Ferda bu konular yüzünden işinden olmadık bir zamanda ayrılmayı hiç düşünmemiş.

Aman ya Rabbim! Hiçbir şey bilmeden her şeyi bilenlerin(!) ne kadar komik olduklarını görınemeleri çok abes... Hatta Ferda'nın çok gülerek anlattığı bir hikâyecik var; Patronu iş ile ilgili bir problemi konuşurken patronun hanımı ve kızları odaya geliyor, tabii konuşmaları dinliyorlar. Patron Ferda'ya "Ne yap yap, hallet şu işi." derken hanım ağa; "Problem nedir?" diyor. Hanım ağanın şirketteki hiçbir işle alakası yok ama illaki bir yarış içine girecek... Ferda gayet saygılı ve saf bir şekilde "İşte her zamanki işsel problemler, çözeriz." diyor. Hanım ağa atılıyor ve "Ya biz de bu işleri biliyoruz. " deyince patron hanımına; "Neyse, bu işler bitmez." diyerek hanım ağayı susturuyor. Ama kadını sustur susturabilirsen. Hayatında bir işin ucundan bile tutmamış bu kadın, Ferda'ya habire akıl verıneye devam ediyor. Tabii belirttiğimiz gibi bu ve buna benzer yıpratma politikaları devam ederken patron Ferda'nın hep yanındaydı. Bunu bu fırınada daha önce de çok yaşadığını, önüne geçemediğini ve kafasına takmadan işine devam etmesini söylemişti. Ne garip değil mi? Adam koca şirket kuruyor ama karısını-kızını susturamıyor. Sokrates de

öyleymiş, filozof olmuş ama karısıyla baş edememiş. Ne kadınlar var arkadaş! Hayret ediyorum doğrusu, kocaları susturamıyor yahu... Hatta Sokrates'in çok güzel bir sözü var; "Hayatta mutlaka bir kere evlenin; eşiniz iyi çıkarsa mutlu olursunuz, kötü çıkarsa filozof olursunuz."

Kadın için de erkek için de iyi bir söylem doğrusu.

Tabii Ferda bu psikoloji içinde çalışırken biraz da eğlenmesi gerekliydi ki moral bulsun. Ferda'dan hazzetmeyen bu kişiler, aynı zamanda Ferda'nın neler yaptığını da çok merak ediyorlardı. Ve öğrenmeleri için de mutlaka bir muhbirleri olmalıydı. Firmalarda muhbirlik görevini genellikle temizlikçiler ve çaycılar yaparlar. Onlar çok iyi ikili oynamayı bilirler. Ve kolay kolay da bu çaycılara-temizlikçilere "hadlerini aşmadıkları sürece" kimse dokunmaz. İşte Ferda bunları çok iyi bildiği için çaycıyla samimiyetini ilerletip "saf"a yatmayı tercih etmiş ki ben de böyle yapardım. Çaycının Ferda'dan aldıklarını doğrudan bu insanlara götüreceklerini bildiği için ona hep yanlış bilgiler verirmiş. Örneğin çok iyi giden bir iş için birçok olumsuzluk söyler ya da çaycı odada temizlik yaparken telefonla biriyle konuşuyor gibi yapıp işlerin kötü olduğundan söz edermiş. Çaycı da bu duyduklarını aynen ilgili kişilere iletir ve o kişiler gayet büyük bir zevk ile hemen patrona gidip aile şirketini koruyan bir havayla Ferda'nın yanlış işler yaptığını yetiştirip köşelerinde beklermiş. Tabii bu lafları nereden aldıklarını da söyleyemeyecekleri için başka bir senaryo ile patrona sunarlarmış. "Çaycı- temizlikçi bize laf taşıyor." diyemezler tabii... Yoksa bu sefer patron "Vay siz utanmıyor musunuz çaycıyla - temizlikçiyle laf söz almaya!" deyip onları paylar. Bu yüzden Ferda bu konuda rahat olduğu için ara sıra bunlara böyle oyunlar oynayıp işin zevkini çıkarmayı da biliyormuş. Eee... Olacak o kadar, öyle değil mi?

Şimdi neler olacak?

Tabii her patron gibi Ferda'nın patronu da Ferda'ya ne kadar güvense de yine de bu söylemlerin aslı var mı diye inceden araştırmasını yapıp hafifçe gülümseyerek olayı unuturdu.

Bir gün Ferda patronuna neden ailesinin böyle davrandığını sormaktan kendisini alamamış. Çünkü böyle davranılan ilk kişi o değildi. Şirkette daha önce çalışmış kadın veya erkek başkalarıyla da böyle çekişmeler içine girmişti bu aile bireyleri. Ferda patronuna bunu sorduğunda şu cevabı almıştı:

"Bak kızım, aman kimse duymasın beni yer bitirirler, ben bunlarla baş edemiyorum. Sonuçta hepsi ailem ve değiştiremiyorum. Galiba zamanında bunlara çok yüz verdim, çok imkân verdim ve şimdi benim gücümle beni yıpratıyorlar. Hâlbuki bu firma onların geleceği ve benim ailem bu firmayı yönetemez, bunu da ben biliyorum. Ama onlar işlerin kendi kendine yürüdüğünü sanıyorlar. İnan bana yoruldum. Ne yapayım, işte böyle şirket içinde sayelerinde personelle yüz göz oluyoruz. Bazı personele de mahcup oluyoruz. Ama ne yapacaksın, aile işte. Sonuçta tek sebebi kıskançlık, başka bir şey değil. Hâlbuki onlara defalarca dedim; "Ben Ferda'yı neden sevmeyeyim ki; benim firmama yararı var, çalışıyor. Ona verdiğim her işte kafam rahat. Saygılı, güler yüzlü; ben Ferda'yı bu yüzden seviyorum. Siz evladımsınız; sizin yerinize koyamam, sizin kadar zaten sevemem. Ama yararı olan bir insanı da sever, tutarım." dedim. Fakat bir türlü anlatamadım, bir türlü laf geçiremedim."

Ferda bu konuşmalarından sonra patronuna dönüp; "Ama efendim ne yapayım ben şimdi, çalışmayayım mı? Başarılı olmayayım mı? İşime, kendime, etrafıma saygımı bir kenara bırakıp işe pasaklı mı geleyim? Ben çocuklarıma ve kendime iyi bir gelecek sağlamak, iyi yaşamak için bu özelliklerimi zinde tutmalıyım. Yazık size, siz yıllarca bu psikoloji içinde nasıl şirket yönettiniz, açıkçası kafam almıyor."

Patronun cevabı; sadece "SORMA KIZIM" olmuş. Ve düşünebiliyor musunuz; koskoca bir iş adamının yanında çalıştırdığı insanın karşısında düştüğü durumu... Ve daha acısı bu durumu saklayabilmesinin mümkün olmadığıdır. Ama tabii yapacak bir şey yok, tek suçlu başkaları değil. Aslında en büyük suçlu patronun ta kendisi.

Neden?

Çünkü neticede bu çocukları da yetiştiren kendisi değil mi? O hâlde "Ne ekersen onu biçersin!" demekten başka bir şey kalmıyor. İngilizlerin bir sözü var; "Bir domuzla bir çocuğa her şeyin iyisini verirseniz; neticede çok iyi bir domuzunuz ama çok kötü bir çocuğunuz olur". Yani maalesef birçok varlıklı ailenin çocuklarına yaptığı bu her şeyin iyisini verme, gösterme ve yaşatma arzusu, sonraki yıllarda başlarına bela olmuştur. Çocuklara kazanmadan harcamayı öğrettiklerinden ve çalışmadan mevkilerinin hazır olduğunu benimsettiklerinden dolayı sonraki dönemlerde çocuklarda, kız veya erkek böyle kişilik bozuklukları yaşanmaktadır. İşte Ferda ve patronu arasındaki bu konuşma sonrasında Ferda işine devam etmiş. Yıllarca bu insanların kendisiyle uğraşmasına göğüs germiş. "En kötüsü neydi?" diye sorduğumda ise bana; "En kötüsü şirket toplantılarında bana bağlı- vasıfsız elemanların yanında bana yokmuşum gibi davranmalarıydı!" dedi. Peki, şimdi Ferda'ya soralım; "Neden yıllarca tahammül etti bu duruma, neden çekip gitmedi?" Tabii, karşıdan dinlediğinizde "Çekip git!" demesi kolay. "Neden çektin?" demesi kolay ama işin içine girdiğinizde durum farklı. Ferda tam mesleğinin zirvesinde hep büyük firmalarda çalışmış. Piyasada istikrarı ile isim yapmış bir yönetici olarak hep muvaffak olmuş. Bu çalıştığı firma ise dışarıdan çok insanın gıpta ettiği ama tabii içini bilmediği bir firma. Ferda hayatını kazanmakta olan ve belli bir seviyeye gelmiş ayrıca bu firmaya da bayağı emek vermiş bir yönetici. Bu durumda duygusal değil ancak profesyonel olarak davranmalıydı. Yani profesyonelce gidebileceği yere kadar gitmeliydi. Buradaki suni patronculuğu oynayan bir iki tip yüzünden kendine darbe vurmamalıydı. "İyi bir eleman, akıllı, vicdanlı bir profesyonel, şirkete verdiklerinin yanında şirketin de ona verdiklerini hesap edendir. Ferda da böyle yaptı. Onca sıkıntı içinde emek verdiği firmadan bu üç beş kendini bilmez için onların istediği zamanda değil kendi için uygun olan zamanda gidecekti. Görmezden gelecek, işine bakacaktı. Ta ki kendi şartları kendi lehine dönene kadar... Zaten bir kadın olarak yeterince ezilmiş,

hep hayatı mücadele içinde geçmiş. Şimdi nerdeyse iki yılını verdiği, en zor zamanlarını yaşadığı bu firmada en azından işinde biraz rahat günler geçirmeden ve geleceğini biraz garanti altına almadan ayrıca kariyerinde o firmada yaptıklarını ispatlamadan çekip gitmesi aptallık olurdu.

Profesyonel hayatta sıkıntı içinde verdiğiniz üç beş yıllık mücadele sizin önünüzdeki hayatınızda size misliyle pozitif değerler olarak yansır, bunu unutmayın... Ayrıca işin bir de inat kısmı var. Neticede Ferda bu insanların varlığından rahatsız değil çünkü onların mal sahibi olduğunu biliyor. Ve Ferda işini hakkıyla yapmaya, geçim kaynağı olan aldığı maaşa bakıyor. Yani insanların yaptıklarını görmezden gelmek, hazzetmediğin bir insanın varlığını görmezden gelmekten daha kolaydır. Ferda'nın da bu insanların varlığı veya maddi varlıkları ile bir problemi, bir hazımsızlığı olmadığından yaptıklarını görmezden gelerek yoluna devam etmesi en doğrusuydu. Varsın Ferda'ya bu kadar çirkinliği yapanlar düşünsün. Çünkü onlar Ferda'nın varlığına tahammül edemediği için Ferda o firmada ne kadar fazla kalırsa o kadar fazla gıcık olacaklar demektir.

Bu durumda kim kârlı çıkacak?

Tabii ki Ferda... Diğerleri bu yaptıklarıyla hem kişisel olarak kendilerini yıpratmış olacaklar hem de alenen hiçbir iş yapmadıkları şirketin içinde ve iş çevresinde, "Sanki kendileri bir işin ucundan tutuyorlar da ya da bir işte başarılı oldular da bu kadınla uğraşıyorlar." lafları altında kalacaklardı. Öyle de olmuş. Ferda çalışmaya devam etmiş, bunlar da kıskançlıktan çıldırmaya... Hele hele etraf bunların karşısına geçip tabii aralarındaki bu çekişmeyi bilmeden; "Ya çok şanslısınız, işinizin başında Ferda Hanım gibi bir elemanınız var." denildikçe bunlar hepten sinirden çıldırıyorlarmış. Aslında bunları yaşamak hoş değil ama mademki ortada bir savaş var, o zaman her iki taraf da gardını almalı, öyle değil mi? Tabii burada asıl amaç daha önceki bazı personelle olduğu gibi Ferda'yı çileden çıkartıp ulu orta kavga etmek. Hâliyle patron her ne kadar elemanı tutsa da aile bireyleri ile ma-

halle kavgasına giren bir yöneticiye de kızacaktır. Ve Ferda'nın patron gözünde değeri düşecektir. Ama hiç böyle olmamış. Onlar Ferda'nın üstüne geldikçe patron; "O size ne yapıyor? Cevap vermiyor, kavga etmiyor!" demiş. Ve yıllarca Ferda ile kavgayı bırakın, tartışma bile yapamamanın yenilgisiyle yanıp kavrulmuşlar.

Bir gün Ferda beni aradı ve o firmadan ayrıldığını söyledi. Artık zamanı geldiğini ve yeterince uğraştığını, şu saatten sonra bir dakika bile duramayacağını söyledi. Şu soruyu sordum: "Peki daha bir-iki yıl çalışmışken bazı şeyleri bırakmak zordu da şimdi bunca yıldan sonra bırakmak zor olmadı mı Ferda?"

"Bak Sevdacığım, bazen daha kolay görünen şeyleri tercih ederek yaptığın hareket, o zaman için duygusal olarak daha kolay bir harekettir." Fakat sonrasında hayatının en önemli çağlarında yarım bıraktığın bir işin ardından seni daha fazla zorluk bekler. Kariyerin zedelenir, kalkıp insanlara; "Bana şöyle böyle yaptılar." da diyemezsin. Manevi bazı durumları manevi olarak daha kolay atlatabileceğin zamanlarda önüne bazı büyük engeller çıkar. Benim de o zaman, daha o firmada bir-iki yıldır çalışan bir eleman olarak karşıma "kariyer" engeli çıkmıştı. Orada çalışıp kendi sektörümde kariyerimi tamamlayacaktım. Ayrıca patronun şımarık akrabaları yüzünden kariyerime neden sekte vuracaktım ki? Patronun akrabaları bırakalım patronculuk oynasınlar, istedikleri gibi konuşsunlar. Sonuçta istikrarsız bir hayatı seçen onlar. Mücadele etmeden, sadece babalarının bir şeyi olarak kimlik sahibi olmayı seçen onlar. Bense hayatını mücadele içinde geçirmiş, kendi ekmeğini kendi kazanmış biriyim. Daha genç yaşlarda bana yapılan eziyetler için döktüğüm gözyaşlarını hatırladım. Ve bugün daha büyük eziyetler karşısında yapılanlar içime taş gibi oturuyor olsa bile artık ağlayamıyorsam o zaman benim kendim için daha sabırlı olmam lazımdı. O zaman işte bu yüzden vazgeçmedim. Bugün ise birden vazgeçmiş değilim. Çok uzun zamandır kafamda olan ama doğru zamanı beklediğim bir karar bu.
Artık kariyerim için yapacağımı yapmışım, diğer taraftan da vicdanım rahat. Firma için yapmam gerekenden fazlasını yapmışım.

Ama başka insanların ticari veya aile menfaatleri için ve kendi kariyerinin menfaati için ancak bir yere kadar sabrediliyor."

Hatta "Aile bireylerine şöyle bir laf etmiştim." diyor Ferda; "Bakın, bu firma benim istikbalim değil, sizin istikbaliniz. Neden işi öğrenip bu bizim oturduğumuz koltuklarda siz oturmuyorsunuz?" Fakat kime söylüyorsun? Karşısındakiler işlerin sadece makam masasına oturmakla hâllolduğunu sanan tiplerden oluştuğu için Ferda'yı dikkate bile almamışlar.

"Peki, Ferda sen ayrıldın; seninle ve senin gibi birçok kişiyle bu kadar uğraştılar da iyi mi oldu? Şirket zarar görmedi mi?"

Tek kelime ile cevap verdi: "BANA NE!"

"Asıl olan, şirketin yürümesi zihniyetiyle bir yönetim ve organizasyon kurdum. Elimden geleni yaptım ve zaten sonra iyi olmalarını isterim. Neticede her yatırım bu ülke için bir millî servet. Ama sonuçta insanları değiştiremiyorsun ve bazıları da akıllanmıyorlarsa BA-NA-NE..."

Ferda haklıydı. Evet, bir yere kadar, hayatta her şey bir yere kadar, öyle değil mi?

Ferda sadece bir örnek ve toplumun içinde o kadar çok Ferda'lar var ki... Yazmakla bitmez. Her sektörde kadının kadınla çekişmesini ve savaşını görmek mümkün, aynı Ferda örneğinde olduğu gibi.

Daha dün bir ağabeyimle konuşurken bağlı bulunduğu üniversitede de aynı problemlerin yaşandığından söz etti. Çok çalışkan bir asistanın kariyerine özellikle bayan arkadaşları tarafından nasıl barikatlar kurulduğunu anlattı. Zavallı kızın yıllardır verdiği emekleri zayi etmek için özellikle bayan çalışma arkadaşlarının ona karşı açtığı gizli yıpratma politikalarını anlatınca hiç tanımadığım bir insan için çok üzüldüm. İnsanları anlamak mümkün değil. Neden bir başkasının ayağına çelme takmak isterler? Hâlbuki başkasının önünü tıkamak, yolunu kapatmak da ciddi manada zaman ve akıl ister. Bu zamanı ve bu aklı böyle kötülükler için kullanacaklarına, kendilerini geliştirmek adına kullansalar daha hızlı ilerlerler.

Yalnız böyle davrananlar şunu unutmamalı; kimsenin ahı kimsede kalmaz misali, bir gün de başka birisi gelir aynını kendilerine yapar hatta daha beterini yapar. O zaman ne olacak? O zaman kime beddua edecekler acaba? Yoksa akılları başlarına gelip "Aman zamanında ben de bunun aynını şuna buna yapmıştım." mı diyecekler? Bunu diyebilene de helâl olsun tabii de maalesef insanlar o kadar bencil olmuşlar ki bunu bile söylemekten aciz hâle gelmişler.

Şimdi kadın kadına verilen bu savaşın kime ne faydası oluyor? Böyle kıskanç ve özgüven sahibi olmayan kadınların hayatlarını nasıl bu yıpratıcı duygularla geçirdiklerini hep merak etmişimdir. İnsan tabii ki eşini kıskanır; bazı zaman kendinden güzelini de kıskanabilir. Ya da kendinden daha beceriklisini de kıskanabilir. Ama bu kıskançlığı bir huy hâline getirip gereksiz hırslarla hayatı kendine neden zindan eder? Sürekli etrafındaki başka kadınlar ile her konuda ama her konuda aşık atarak psikolojik olarak neden kendini bu kadar tüketirler? Hatta son yıllarda özellikle çok parası olan kadınlar, birbirlerinden daha güzel olmak uğruna estetik operasyonlara dünyanın parasını yatırıp sonrasında birçoğu uzaylı görünümünde dolaşmıyorlar mı? Gülme, ağlama, şaşkınlık mimiklerini kaybetmiş hâlde ortalıkta dolaşanlarını hemen hepimiz görmüşüzdür. Enteresan bir ruh hâli ve bana göre bu tiplerin hemen hepsi depresyon ilaçları tüketiyor olmalılar. Zaten kadınların güzel olma istekleri bir erkeğe güzel gözükmek değil başka kadınlardan daha güzel olmak isteklerinden kaynaklanmaktadır. Tabii ki biraz kıskançlık -dozunu kaçırmamak kaydıyla- iyi ama bu kıskançlığı bizim için olumlu bir şekilde kullanmak lazım.

Kadının kadını çekememezliği, birbirini kıskanmasını şöyle de yorumlayabiliriz;

Nasıl ki İngiltere ve Amerika aynı dilin ayırdığı iki ülkeyse kadının kadınla mücadelesi ve savaşı da aynı böyle. Aslında bir kadının kıskandığı diğer kadın, hep kendi olmak istediği kadın tipidir. Ama olmadığından dolayı karşı tarafın varlığına tahammül edemezler. Gözünün önünden gitmesini isterler. Çünkü o

kişiyi her gördüğünde; o kişide kendi yapamadıklarını, kendi başaramadıklarını görür ve buna tahammül edemezler. Hâlbuki o insandan faydalanmayı denese ve biraz uğraşsa karakterindeki bu olumsuzluğu alt etmiş olacak. Fakat tabii ki mal mülk sahibi, para sıkıntısı olmayan birçokları gibi kişinin başarmak için bir amacı yoktur. Zaten her şeye sahiptir, neden çalışsın ki? Ama diğer taraftan da çalışmak zorunda kalmış ve haklı mevki ve başarı elde etmiş insanın yerinde olmak da isterler. Ama bu yerlerde bilgi sahibi olmadan bulunulmayacağı için toplumda sektörel itibar göremezler. Ancak ailelerinin adıyla saygı görürler, çevre edinirler. Ve tabii fırınada kendilerine hangi konum verilirse verilsin, etraftakiler aslında sadece etiketten ibaret bu mevkiye öyle bakarlar. Aslında bu anlattıklarımızın birçoğu sadece kadınlar için değil her iki cinste görünen olaylardır.

Bir de imkânsızlık içinde hayata atılmış ve kendinden maddi-manevi başarılı insanları çekemeyen tipler vardır. Bunlar da çalışmayı sevmedikleri için o kıskançlık duygularıyla savrulup giderler. Maddi zenginlikleri veya kariyer sahibi olmuş, bir yerlere gelmiş diğer kadınları da bu tip kadınlar çoğu zaman hazmedemedikleri için çekemezler.

Evet, işte hayatın içinde bu anlattıklarımızın bizi ilgilendiren en önemli kısmı olan kadının kadına sekte vurmasına bu açıdan bakmamız gerekir. Biz kadınlar tek başına güçlü olamayız; birlik ve beraberlik içinde olmalıyız. İnsani duygularımızı bir kenara bırakıp zaten kolumuzun kanadımızın kırık olduğu şu âlemde birbirimize biraz daha sekte vurmanın ne âlemi var? Ferda gibilerine hiçbir şey olmaz; çünkü onlar zaten çalışmaya alışmışlar, mücadeleye alışmışlar. Bu mücadeleyi verirken de acılara ve olaylara karşı mukavemet kazanmışlar. Aynı en başlarda sözünü ettiğimiz gibi erkeklerin eziyetleriyle başa çıkmasını öğrenen kadın duygusal olarak erkekten daha güçlü bir duruma gelmiştir.

Bir kadın bir kadını kıskanarak ancak kendi yolunu tıkar. Kendini geliştirmek adına hiçbir şey yapamaz hâle gelir. Bir kadının yapacağı en büyük aptallık kendi cinsine karşı durmak olur. Neden? Unutmayın ki erkekler kadınlarla savaşmaktan bir

noktada bıkarlar ve geri çekilirler. Ama kadınlar kadınlarla savaşmaktan asla bıkmaz ve vazgeçmezler.

Erkekler çoğu konuda kadınlardan daha sabırlı olabilir ama kadınlar intikam alma ya da haksızlığa uğradıkları bir konuda erkeklerden çok daha fazla sabırlıdır. Ben her zaman derim; "Bir erkek öcünü sıcağı sıcağına alır; kadın, zamanı gelince alır." İşte bu yüzden sevgili hanımlar, sakın ama sakın bir kadını karşınıza almayın. Hele bu kadın sizden bilgi olarak daha donanımlıysa, sizden daha becerikliyse, sosyal olarak sizden daha aktifse, hele de hayatı sizden daha zor geçmiş ve başarılı olmuşsa; aman ha sakın karşınıza almayın.

Çoğu zaman para size her kapıyı açar ama kimi zaman öyle noktalar vardır ki paranız hiçbir işe yaramaz. Karşınızdaki kafanızın içindekilerle ilgilenir. Boş ego tatminleriyle zaman harcamak yerine kendimizi geliştirmek daha akıllıca olacaktır.

Ve bu bölümü güzel bir deyişle bitirmek istiyorum: "Sende olmayan yeteneklere ve özelliklere dikkat et! Bunlara sahip insanları hayatına al; bunlara sahip insanları yanında çalıştır."

Bu anlattıklarım iş hayatında kadının kadına yaptıklarına birkaç küçük örnek, o kadar. Asıl işin diğer bir boyutu var ki; o kadın kimliği açısından çok daha önemli. Bu iş hayatında, sadece ego ve komplekslerden dolayı verilen yaralar, başka çirkinliklerin yanında kimi zaman çok masum kalabiliyor.

Asil kadınlar sessizce bekler, sessizce gider.
Gidişleri en büyük çığlıklarıdır aslında!
#sevdaturkusev

Kariyer de yapın çocuk da yapın; fakat eşinize

"Nasılsa benim"

dediğiniz anda kaybetmişsiniz demektir.

#sevdatırkusev

KARİYER SAHİBİ KADININ ZAYIF NOKTASI

Evet, kariyer sahibi olalım, ayaklarımızın üstünde duralım, kimselere muhtaç olmayalım. Ekmeğimizi elimize alalım, adalet çerçevesinde erkeklerle eşit olalım. Son yıllarda kadınların iş hayatında aktif olarak var olması ve başarılı olmalarıyla birlikte güçlü kadın kimliği ortaya çıktı.

Kadın maddi olarak güçlendikçe erkeklerin karşısında farklı bir boyut kazandı. Güçlü erkekler güçlü kadınları pek tercih etmek istemezken güçlü kadınların bazıları da zayıf erkeklerle yaşamayı tercih eder hâle geldiler.

Erkeklerin genel yapısıdır, kadına hükmedeceği mecraları severler ve kadının kendisinden ya maddi ya manevi zayıf olmasını severler. Tüm erkekleri bu kategoriye koymasak bile hepimiz biliyoruz ki erkeklerin genel tavırları bu yöndedir.

Kadınlarımızın başarılı ve güçlü olmalarıyla birlikte kendilerine bir eş bulma konusunda bazı sıkıntılar yaşadıkları da bir gerçek. Güçlü kadın erkeği korkutuyor ve erkek güçlü kadınlardan geri çekiliyor. Bizim aslan parçaları hâliyle tek kral olmak istiyorlar. Bir de güçsüz erkek dediğimiz vasat erkek tipleri var. Bunlar çalışmayı sevmeyen ama konuşmayı çok iyi bilen tiplerdir. Bunlar kadınları etkilemek için "Yüksek ihtisas bile yapmış." diyebileceğiniz tiplerdir. İşte bu tip erkekler de rahat hayat yaşa-

mak için midir, nedendir bilmem; kendilerinden onlarca yaş büyük kadınlarla evlenmeyi tercih ediyorlar. Tamam, olgun kadın erkek için bulunmaz bir nimettir ama kadının erkekten normal şartlarda on yaştan fazla büyük olması evliliğin geleceği için ne kadar sağlıklı? Hele ki erkeklerin bu gerek gensel, gerek alışkanlık, gerekse tarihsel aldatma özellikleri kadına karşı zafiyetleri düşünüldüğünde kadının erkekten çok büyük olması ne kadar sağlıklı? Nasıl ki yaşlı erkeklerle evlenen kadınları eleştiriyorsak yaşlı kadınlarla evlenen erkekleri ve tabii kendinden yaşça çok küçük erkeklerle evlenen kadınları da eleştirmeliyiz diye düşünüyorum. Tabii ki tercih meselesi ama toplumsal boyutlarıyla konuyu değerlendirdiğimizde bireysel isteklerin toplum üzerinde oluşturduğu olumsuz etkileri de görmezden gelemeyiz.

Evet, güçlenen kadın daha güçsüz erkeklerle evlenerek bir şekilde kendisini tatmin mi ediyor acaba?

"Bak! Hâlâ güzelim ve onlarca yaş küçük birisi beni beğeniyor." mu diyor? Fakat beğenen erkeğin statüsü, sosyal ve maddi gücü nedir, ona bakmak lazım? Yoksa kadın o güçlü ve yönetici kimliğini kendi gibi birisiyle dengede mi tutamıyor? Aralarında bir güç savaşı çıkıyor ve bu yüzden gücü elinde tutup yöneticiliğini bu şekilde devam mı ettiriyor?

İnanın bana bu soruların cevabını ben bile henüz tam bulmuş değilim. Sadece şöyle bir yorum yapabiliyorum:

"Kırklı yaşlarını aşmış hatta ellili yaşlarındaki kariyer sahibi bir kadının kalkıp kör kütük âşık olması çok ama çok zayıf bir ihtimal. O yaştaki kadın belli bir konuma gelmişse mantığı ve aklıyla gelmiştir. Ve körkütük âşık olmak gibi bir zafiyete kolay kolay düşmez. Bu yüzden kadın sadece yalnız kalmamak adına hükmedeceği bir erkekle birlikte oluyor. Ya da kadın o hep aradığı sevgi ve şefkati o erkekte buluyor, elinden kaçırmamak adına erkeği himayesine alıyor. Aslında bu ihtimal çok zayıf. Çünkü her ne kadar konumumuz ne olursa olsun, hepimizin şefkate ihtiyacı olsa da bu dediğimiz güçteki kadınların bu kadar duygusal davranabileceklerine de pek ihtimal vermiyorum. Belki biraz acımasızca bir yorum ama hepimiz gözlerimizi kapatıp düşünelim. Emin olun bana hak vereceksiniz.

Asıl tehlike bazı erkeklerin böyle kadınları âdeta özellikle takip edip, etkileyip sırf kendilerini kurtarmak için o kadınlarla evlenmeleri gerçekleridir.

Yıllar önce kiralık ev bakarken ev sahiplerini görünce şaşırmıştım. Kadın elli beş, adam kırk yaşındaydı. Ayrıca kadın öyle bakımlı bir kadın da değildi. Yani yan yana gördüğünüzde kadını nerdeyse annesi sanabilirdiniz. Neyse biz o evi kiralamaktan vazgeçtik ve sonraları o adamın, o sokaktaki birçok kadına- kıza kur yaptığını duyduk. Tabii kadının arabası, dört evi, nakit parası olduğunu ve adamın bir yerde asgari ücretle çalıştığını öğrenince hâliyle durumu anlamış olduk. Haydi diyorsunuz bu örnekteki kadın ev kadını, dış dünya ile bir alakası yok ama öne çıkmış birçok kadının da bu tip erkeklerle evlenmelerine şaşırıyorsunuz…

"Dünya tersine döndü." diye boşa dememişler. Demek ki gelişen dünyada artık erkek rolüne bürünen kadınlar erkekleri koruması altına alacaklar. Hep konuşulur ve âdettir; kadınlar varlıklı erkeklerin peşinde olur diye bilinir ama şimdilerde kadınların ekonomik güçlerini ellerine almaları ve maddi olarak güç kazanmalarından sonra bu değişti. Etrafımda birçok erkek tipi zengin kadın peşinde ve "Yaşı, tipi hiç önemli değil." diyorlar. Zaten erkek için cinsellik her kadınla yapılacak bir eylem olduğu için duygusallık olmasa da bir kadına erkeklik yapmak onlar için normal bir şey.

Magazin dünyasında kendinden yaşça bir hayli küçük erkeklerle evlenen veya beraberlik yaşayan ünlülere de baktığımızda, evlendikleri beylerin maddi olarak ya da şöhret olarak onlardan daha eksik olduğunu görüyoruz.

Tabii istisnalar kaideleri bozmaz, arada gerçek aşk yaşayanları ayırmak lazım. Fakat maalesef son yıllarda tembel, vasıfsız, bir baltaya sap olamamış bazı erkeklerin kendilerinden yaşlı kadınları kolayca tavlayıp nikâhı kıydırarak kendilerine baktırdıklarını biliyoruz, görüyoruz. Ya da kadın kariyer olarak kuvvetliyse kendilerine iş imkânı sağladıklarını görüyoruz. Eskiden buna iç güveyi diyorduk ve iç güveyi olmak bir erkek için bayağı ağır bir durumdu. Ama şimdi erkekler bu konumda olmaktan rahatsız olmuyorlar hatta bazıları için tercih sebebi.

Bundan bir yıl önce bir okurum beni buldu ve bana yazdıklarını okuyunca ben bile şaşırdım. Bana şu anda ülkemizde bayağı tanınmış kariyer sahibi bir kadının kendinden yaşça bayağı küçük olan beyi ile yazışmalarını yolladı. Bu bayan da şu an o erkeğin evlendiği kadınla aynı yaşta sayılır. Ve kadınla yazışmalarının şu anki evlendiği kadınla flört ederken yapıldığı da gün gibi ortadaydı. Yazışmaları hâlâ elimde, yani biz belgesiz hiçbir şeyi yazmayız. Fakat kimse isim açıklamamı beklemesin; her zaman dediğim gibi benim kişilerle değil konularla işim olur. Yani ağabey başka biriyle evliyken internet ortamında ava çıkmış; oltaya hangi yaşlı kadın gelirse... Bu bey bana ulaşan kadına duygu sömürüsü yapmakla kalmıyor bir de kadından borç para istiyor. Kadın da hangi akla hizmetse parayı adama yolluyor. Yolluyor ama sonra bizimki yani beyimiz oltaya düşen diğer ünlü kariyer sahibi hanımla nikâhı kıyıp kayıplara karışıyor. Bizim okurumuz gazetelerde bu haberleri okuyunca bana bir şekilde ulaştı ve konuyu anlattı. Yazışmalarını bana yolladı. Olayı gördüğümde çok şaşırdım ve üzüldüm; çünkü o tanınmış bayanı gerçekten çok sever ve sayarım. Yani kendinden yaşça çok küçük birisiyle evlenmesine üzülmedim. Sadece evlendiği adamla flört ettiği süre boyunca o adamın başka kadınlara da kur yapmasına üzüldüm. Eminim ki şu anki kocasının bu şekilde davrandığını o zamanlar bilseydi gereken tavrı koyardı.

Bir gazetede bu bayana neden kendinden nerdeyse otuz yaş küçük birisiyle evlendiği sorulduğunda; "Beni anladı." demiş...

Bakın burada dikkat edelim...

Erkeklerin kadınlar üzerinde kurdukları en büyük etki şekli budur; yani kadını anladığını hissettirirler. "Güçlü kadından güçlü erkekler korkarlar ve bu yüzden güçlü, kariyerli kadınların kendilerine eş bulmaları problemdir." demiştik ya. Erkekler de bunu çok iyi kullanırlar, özellikle işte böyle menfaat peşinde olan erkekler bunları çok iyi kullanır.

- Kadına hep duymak istediklerini söylerler...

- Kadını kıskanma yoluna girerler...

"Dar giyinme, eteğin kısa, gömleğinin düğmesini kapa, seni

kıskanıyorum" vs... gibi sözlerle kadını sahiplendiği duygusunu kadına yüklerler.

- Kadına cinsel olarak kendisini tahrik ettiğini her fırsatta ifade edip kadına 'Sen gerçek bir kadınsın.' havasını verirler...

- Kadının tecrübesini ve bildiklerini dikkatle dinleyip onun bu kadar akıllı olmasına hayran olduklarını söylerler...

- Başka erkeklerden kıskanına pozlarını da ihmal etmezler...

- Ara sıra da maddi olarak eksikliğini duygusala bağlayıp "Benim ne kadar gururlu bir adam olduğumu anlayacaksın." derler...

Kadın da güya akıllı ya, hep bu gurur anını bekler...

- Yavaş yavaş el tutmalar, öpüşmeler, koklaşmalar ve en önemlisi o güçlü kadının her yaptığını tasdik eder. Hiç işine gücüne karışmaz. Sadece arada "Seni özlüyorum." derler ve kadını anladıkları için hiç müdahale yok...

- Bu yıkama, yağlama, bağlama işlerinden sonra bir gün evlenme teklif ederler...

Kadın da; "Ya, beni anlıyor, hoş vakit geçiriyorum, genç ama bak ben de hâlâ diri kadınım." diyerek bu tuzağa maalesef düşüyor. "Aman parası olmasın, yeter ki ben mutlu olayım!" derler. Nasıl yaşlı erkekler kendilerinden çok küçük kadınların kendilerine âşık olduklarına inanıyorlarsa onun gibi...

Sevgili hanımlar, inanın bana bu tip birlikteliklerin yüzde doksan beşi hikâye, düzmeceden ibaret. Yani her şey tamamen duygusal...

Yani, DUY- GU- SAL...

Allah aşkına işi gücü yerinde, meslek sahibi, kariyer sahibi bir erkek neden kendinden on beş- yirini yaş büyük biriyle evlenmiyor da hep silik tipler kendilerinden bu kadar yaşlı kadınlarla evleniyor acaba? Aynı şey kendinden çok yaşlı erkeklerle evlenen kadınlar için de geçerli. Onlar da sıradan, orta hâlli ya da fakir olan yaşlı bir adamla evlenmezler nedense. Nedense bu yaşlı erkeklerle evlenen kadınlar, hiç vatandaş Ahmet veya memur emeklisi Ali ile evlenmezler. Hep zengin ve yaşlılarla evlenirler.

Kimse kimseyi kandırmasın lütfen, durum gayet net ortada... Evet, kadınlarınkine alışmıştık ama bundan sonra erkeklerinkine de alışacağız gibi görünüyor.

Sözünü ettiğim bu ünlü bayanı ben de çok sever ve sayarım ama kalkıp adını buradan açıklayacak değilim. Amacımız burada, SEVGİ- AŞK gibi duyguların böyle adice kullanılmaması için çorbaya bir parça tuz atabilmek, o kadar...

Son olarak kafanızda beliren şu soruya da cevap verip konuyu bağlayayım.

Bu ünlü saygın kariyer sahibi hanımın kendinden çooook genç kocası ne yapıyor? Son aldığımız bilgilere göre karısının gücünden faydalanarak iş güç yapmaya başlamış bile. Yakında ekranlarda göreceğiz inşallah ama hâlâ bir hareket yok.

Kariyer sahibi hanımlarımıza ve hatta abla diyeceğimiz birçok kadınımıza işte kıssadan hisse ile ufak tavsiyelerde bulunmak istedik. Eşitlik-güç-para; biz kadınlar bunları kullanırken çok ama çok dikkatli davranmalıyız. Gerçek aşkı ve sevgiyi bulanlara ne mutlu ama bu zamanda, bu şartlarda, bu örneklerle, bu yaşanmışlıklarla acaba kaç tanesine gerçek aşk diyebiliriz? Aslında hepsi neyin ne olduğunu biliyor da öyle değilmiş gibi davranmak insanları rahatlatıyor.

Hemen hepsinin içinden çok huzurlu olmadıklarına eminim. Aslında bu da kadın kimliğinin erkek kimliği karşısında tarihin hediye ettiği zayıflıktır. Her ne kadar parası, malı, mülkü de olsa hatta ne kadar güzel bir kadın da olsa kadın, erkek karşısında bir şekilde zayıf oluyor. Daha doğrusu bazı konularda zafiyet sahibi oluyor. Zayıf olmayan kadınlar da maalesef o istediği erkek tipini bulamadığından yalnız kalıyorlar. Neticede herkesin tercihine saygımız sonsuz ama bu gerçekleri de görmezden gelecek değiliz. Eskilerin dediğini yabana atmamak lazım; "Davul bile dengi dengine çalar." derken mutlaka çok düşünüp söylemişlerdir.

Tamam, kadın veya erkek kendinden yaşlı biriyle evleniyor. Fakat ya yıllar sonra neler oluyor? Maalesef çoğu boşanmayla ya da aldatmalarla sonuçlanıyor. Erkeğin genlerinde var kadına za-

fiyet ve hele karısı yaşlıysa nasıl gözü kaymaz? Üstüne basarak söylüyorum; "İstisnalar kaideyi bozmaz." Lakin böyle istisnalara bakınca gördüğünüz resmin içeriğini anlamak zor değil.

Masumiyetini kaybetmiş bir kadın,
dünya için en büyük cezadır.
#sevdaturkusev

“Bazen en kolayı gitmektir.
Zor olan ise kalabilmektir.“
#sevdaturkusev

DEĞER YARGILARININ ÇÖKÜŞÜ KADININ KENDİNE VERDİĞİ ZARARLAR

Kadının tarihsel ezilmişliği ve bunun neticesinde çektiklerini, ikinci, üçüncü planda olmasını hatta bazı yerlerde kadının yok sayılmasını kınıyoruz. Bunların hepsini sorguluyoruz, eleştiriyoruz, yazıyoruz, çiziyoruz. Kadına eziyet eden erkeklerin cezalarını bulmasını istiyoruz. Ve bunlar için onlarca-yüzlerce değil, binlerce sebebimiz var.

Kadının adını yok sayanlar için yani erkeklerin üstünlüğü kavramıyla kadınları hiçe sayanların ağızlarının payını vermek için elimizden gelenleri yaparız, yapacağız. Başkalarının veya başka bir deyimle karşı cinsin; 'erkeklerin' bize yapmış olduklarını yorumlarken bütün dünyayı yanımıza alabiliriz ve bütün dünya da yanımızda olur. Fakat kadın veya erkek hangi cins olursa olsun, kendine zarar vermeye başladığında bunun sorumluluğunu kime yükleyeceğiz? Kimi suçlayacağız? Kadının kadın kimliğine verdiği hasarları görmezden gelebilir miyiz? Görmezden gelirsek hemcinslerimizi korumuş mu olacağız? Bu koruma kadın kimliğini daha iyi bir duruma mı getirecek? Sadece kadın olmak adına ve özgürlüklerini eline almış olmak adına kadının o mükemmel yaradılışına ters davranışlarını yazmayalım mı? Yani kendi gerçeklerimizi, kendi hatalarımızı gündeme getirmeden hangi problemi çözebiliriz ki? Bizde de hiç sorun olmadığını dü-

şünmek, sağlıklı bir düşünce tarzı değildir. Sorunun içinde varsak çözümün de içinde varız demektir, demiyor muyuz? Ve bizler bu sorunu çözmek için doğruları ve yanlışları olduğu gibi ortaya koymalıyız.

Evet, tarihler boyu ezilmişliğin yanında diğer kötü olan şey son yıllarda değer yargılarının çöküşüyle kadının kendi kimliğine verdiği yaralardır. Bu bölümü lütfen çok dikkatle okumanızı rica ediyorum. Çünkü bu bölümde gerçekten kadın kimliğinin kendine verdiği zararlara belki de biraz sert bir şekilde yer vereceğiz. Ama ne demiştik, iğneyi de çuvaldızı da kendimize batıracağız.

Bu bölümde okuyacaklarınız sadece kadınlarımızın değil toplumsal olarak ahlak çöküşünün ilk sırada kadınları etkilediği ve maalesef bazı kadınların bu çöküşe âdeta çanak tuttuğu gerçekleridir. Son zamanlarda maalesef yeni bir kadın tipi oluşmaya başladı. Ve bu kadın tipi kadın kimliği adına tehlike arz etmeye başlayan bir kadın tipidir.

Hani hep erkeklerin kadınları aldattıklarını, üzdüklerini söyleriz ve çoğu zaman da öyledir. Erkeklerin değişmelerini bekleriz. Yalnız şunu özellikle söylüyorum:

"Erkeklerin değiştiği ve değişeceği yok ve zaten ben de erkeklerin yerinde olsam değişmem."

Neden?

Son zamanlarda değişen o kadar fazla kadın var ki ve bu değişim erkeklerin ekmeğine bir kat daha yağ sürünüş oldu. Toplumsal olarak kaçamak yapmaya alışmış erkek tipine bir de bazı kadınların âdeta erkekleri teşvik edercesine değişiminin erkekler için bir mükâfat olduğunu düşünüyorum.

Neyin mükâfatı derseniz?

Erkeklerin tarafından bazı olaylara baktığınızda *"Körün istediği bir göz, kadınlar veriyor iki çift göz."* diye yorumlamak da mümkün.

Mükâfat dedik ve bu haksız bir mükâfattan başka bir şey değil. İşin garibi, bu mükâfatı da yine kadınlar erkeklere veriyorlar.

Kadınların son zamanlarda ekonomik özgürlüklerini ellerine almalarıyla erkeklerle eşit olma hevesiyle birlikte değer yargılarını önemli ölçüde yaralayan bir kimliğe büründükleri de ayrı bir acı verici tablodur.

Bir kısım kadın erkeklerle bir olacağım diye ya da adına 'gelişmiş toplum, modernlik' diyerek aynı erkekler gibi davranmaya başladılar. Aynı erkekler gibi gündelik ilişkiler yaşamaya başlayan kadın tipi zaten havada-karada bu işi yapan erkeklerin önlerine bulunmaz bir fırsat koymuş oldu. Şimdi bu kadınlara sorsan, ayakları üzerinde duran erkeklerden bir farkı olmayan, güçlü kadın tipi olduklarını iddia ederler.

Hayır, benim anlamadığım konu şu: Tarihler boyu erkeğin gündelik ilişkilerinden, rahatça kadınlarla yatıp kalkmalarından şikâyet eden, bunun yüzünden ezilen ve bunun yüzünden kocasına; "Namussuz, şerefsiz, alçak adam." diyen kadın, şimdi neden kendisi aynı şekilde davranıyor? İki taraf yapınca işin ayıbı, adabı, acısı, günahı, ortadan mı kalkıyor acaba? Ya da iki taraf yapınca ahlaksızlık olmuyor mu? Tarihler boyu kadınların derdi erkekler tarafından ezilmek, aldatılmak, erkeklerin hovardalıkları... vs. değil miydi? Yoksa kadınların derdi erkekler gibi davranamamak mıydı? Hayır, kadınların derdi insan gibi düzgün yaşamak ve kocalarının da düzgün yaşamasıydı. Bunu iyi anlamak ve iyi tespit etmek lazım...

Erkekle eşit olmak adına değer yargılarını unutup namus kavramını bir kenara bırakmak mı modern toplum anlayışı?

Hatta kimi yerlerde öyle sapkınlıklar oluyor ki ne kadar dünya gezmiş, insan görmüş olsanız bile şaşırıp kalıyorsunuz. Tabii bu kadın ve erkeklerin sözüm ona modernlik adına, özgüven adına yaptıklarının da bir adı var. Kadınların erkeklere ayak uydurarak onların ekmeklerine yağ sürmelerine ne ad veriliyor biliyor musunuz?

Yeni Trend; "An'ı Yaşa!"

Her tarafımız modernleşmekten bir hâl olmuşken şimdilerde yeni eğilim "An'ı yaşa!" oldu. Kadın-erkek artık an'ı yaşama-

nın ne kadar önemli olduğunu her fırsatta vurgulamaya çalışıyor. Fakat bu an'ı nasıl yaşarlar, anlamış değilim. Hele nedense bu tavsiyeyi genelde erkekler kadınlara veriyorlar. Ve kadına o anlarda neler yaşaması gerektiğini de dolaylı yollardan anlatıyorlar. Sözüm ona modern yaşam, kısa olan ömrümüzde istediklerini yapmalısın, dünyaya kaç kere geleceksin telkinleri ve bana yıllar önce bir erkeğin dediği gibi "Seni böcekler yiyecek." gibi sözlerle amaç birilerinin çapkınlık yapmasından ibaret bir durum. İşin garibi artık kadınlarımızdan bazıları da bu "an'ı yaşama" hâline koşarcasına ayak uydurmaktalar. O anlarda evlisi, bekârı hiçbirinin gözü hiçbir şeyi görmez ve o an'ı yaşarlar ve ertesi gün de yine sade ve sadece birer arkadaşmış gibi takılmaya devam ederler. Yani cinsellik denen o mahrem şeyi istedikleri, hissettikleri anda yaşamanın bir meziyet olduğunu düşünen bir kesim var ve gerçekten de böyle yaşıyorlar.

İşi bu kadar basite indirgeyen bu kesimin kendi kızlarına da aynı tavsiyeleri verip vermediklerini çok merak ediyorum. Ama eminim ki bu an'ı yaşayanların çoğu işin ucu kendilerine dokununca namus bekçisi oluverirler. Maşallah herkes an'ı yaşamaya başladıktan sonra bu toplumun başına ne geliyorsa gelmeye başlamadı mı? Kızların bekâret yaşının on altı'lara indiğini düşündüğümüzde her yaşanan an'ın toplumdan kaçar yıl götürdüğünü kimse görmüyor.

- Kimisi cinsellik adına an'ı yaşar...

- Kimisi öfkelenir; o anda öldürmek ister ve an'ı yaşar, öldürür...

- Kimisi tecavüz etmek ister, o anda ve tecavüz eder...

- Kimisi kadına şiddet uygulamak ister ve o anda kadını döver...

Kısacası insanlar, sadece ve sadece kendi ruhsal durumlarının acizliklerini yaşamak için karşı tarafa hiç anlamı olmayan bir telkinle yaklaşarak en önemli değerleri ayağa düşürmeyi bir halt sanırlar...

Bir uçak yolculuğunda bir erkek henüz yeni tanıştığı bir

hanıma ısrarla o akşam bulundukları şehirde kalmasını ve an'ı yaşamasının önemini anlatıyordu. Kadın biraz dinledikten sonra adama kibarca gereken cevabı verdi. Ama adam o kadar bu işi ayağa düşürmüş ki kadının dediklerini duymuyormuş gibi hâlâ ona an'ı yaşamanın önemini anlatıyordu. Ve o ısrarlı adamın kimliğini tabii ki burada açıklamıyorum. Aslında bu adamın ismini açıklasam gerçekten magazin basınında öyle bir patlar ki günlerce gündem olur. Zaten çapkınlıktan sabıkalı, evli bir erkek... Adını açıklasam öyle bir etki yapar ki ben daha meşhur olur çıkarım ama olmaz, yapmam. Bizim işimiz dediğimiz gibi konularla, kişilerle değil. Hele bu erkek bir de evli barklıysa bu yaptığı çirkinliği ailesinin ödemesi de ayrı bir acımasızlık olur. Evet, bu uçaktaki adama o kadın karşılık vermedi ama o adamı şahsen tanıdığım için bavullarımızı beklerken ona:

"Ya sen de her karşına çıkana neden böyle âdeta "Saldıray Ağabey" gibi davranıyorsun? Sen gecelik ilişkiyi halkın içinden mi arıyorsun?" deyince bana; "Bak Sevda, an'ı yaşayacaksın kardeşim. Merak etme bu kadın olmazsa başkası çıkar." demez mi? Tabii ki tüm kadınlarımızı bu kategoriye sokmuyoruz. Fakat işte bu tip adamlara an'ı yaşamak adına "Evet." diyenler var. Hele bir de tanınmış bir kişiyse o adam, onu gezdirerek eğlendirip felekten bir gece çaldıracaksa maalesef kendilerine böyle kadınlardan olumlu cevap alabiliyorlar.

Şimdi adamın yaptığı zaten ahlaksızca bir davranış ama o adama cevap veren kadınınki nedir? Şimdi bu adam karısını aldattığında şerefsiz oluyor ve biz karısını savunuyoruz. Peki diğer kadın ne oluyor? Bu kadını eleştirmek yanlış mı? Sırf o da kadın diye susmak, üstünü örtmek kimin işine yarayacak? Tabii ki yine erkeklerin...

İşte bunun adı "An'ı yaşamak" oluyormuş...

Böyle olaylara o kadar şahit olmaya başladık ki insan resmen bu kadar basitleşmiş insanlar yüzünden neredeyse gerçekten hakkıyla yaşayacağı varsa da bazı şeyleri yaşamamayı düşünüyor. Toplum böyle böyle zehirleniyor ve fazla değil beş sene sonra "Acaba daha neler duyacağız ve nelere şahit olacağız?"

diye gözümüz korkuyor. Biz bu hızla Avrupa'yı sollar geçer, bir de onlara akıl vermeye kalkarız. Yani bu gidişle biz Avrupa'ya "An'ı yaşama"nın ne denli önemli olduğunu anlatır hâle geliriz!!!

Bütün bunlar olurken diğer taraftan da inanç ve değerlerini yaşayanları gericilikle suçlarlar ve toplum dışı bırakmaya çalışırlar. Bu yaşam tarzları insanın vicdanını köreltir. Eğer köreltmese kendine karşı bu kadar acımasız ve vicdansız olamaz. An'ı veya dakikayı veya saati yaşamak, insanın kendine yapacağı en büyük vicdansızlık değil mi? Ama gel gelelim biz bunları kime anlatacağız? Millet öyle bir hâl almış ki bir akşam yemeği yedikten sonra tatlı niyetine gece ilişkiye girmenin gayet normal olduğunu savunanlar var. Açıkçası bunları gördükçe insan kendinden, geleceğinden korkar oluyor. Çünkü biz ne kadar düzgün olmaya çalışırsak çalışalım hiç ummadığımız bir anda birilerinin an'larını yaşamalarının kurbanları olabiliriz. Bu tehlike toplumsal bir tehlikedir ve duyguların, samimiyetin olmadığı bu eylemin insana hiçbir şey katmayacağını da söylemek mümkün. Yani kariyer sahibi olmak, bazı imkânlara sahip olmak demek, modern olmak demek, bu mu Allah aşkınıza? Hani "kültürlü, imkânlı" insanlar diyorsunuz ama bu şekilde bir yaşam tarzını kabullenmenin hangi kültüre sığdığını da açıkçası merak ediyorum. Hani bunlara "Paranın sapkınlığı" da diyenler var ama yine de yapılan hareketi akla ve mantığa sığdırmak mümkün değil. Bir de kariyer sahibi olmayan ama maddi imkânlara sahip olabilmek için erkeklerle düşüp kalkmayı bir meziyet bilen tipler var. Bunların durumu içler acısı; çünkü tek amaçları günü, haftayı, ayları kurtarmak. İstisnalar kaideyi bozmaz ama sırf rahat hayat yaşamak, çalışmamak, lüks yerlere gitmek için kendinden onlarca yaş büyük erkeklerle flört edenler var. Kariyer yapmış, mevki sahibi olmuşların erkekler gibi davranmalarının yanında bir de bomboş tiplerin kadınlıklarını kullanarak sırf maddi menfaatler için erkeklere kendilerini sunmalarına ne demeli? Ya da meşhur olmak adına soyunmayı meziyet bilenlere ne demeli? Kadının cinsel obje olarak kullanılması konusunda toplumsal eylemler yapılırken kadınların kendilerini cinsel obje olarak ortalara at-

malarına ne diyeceğiz? Şimdi hangi erkeği veya hangi tarihsel ezilmişliği kendi rızası ile soyunanlar için yereceğiz? Evinde namusuyla oturarak çalışıp para kazanan onca kadın varken meşhur olmak için anadan üryan soyunan kadınları da burada savunacak değiliz. Kadın kimliğine bu kadar zarar verilmesine, bizzat kadının kendisi müsaade ederse biz de eleştireceğiz tabii. Hani sanat adına soyunanları da eleştiriyoruz ama hiç değilse bir şey adına soyunup ortaya çıkıyorlar. Fakat sırf gündem olabilmek için kendini halka arz edenlerden tiksinmiyor muyuz?

2011 Temmuz ayının başında hepinizin hatırlayacağı bir olaydan biraz söz etmek istiyorum. "Pampiş" lakaplı ses sanatçısı mı, yoksa film artisti mi, ne olduğunu bilemediğimiz bir kadın çıktı ve on yıl boyunca istediği gündemi yaratamayınca yapacağını yaptı. Ben bu kadına "ahlaksız" diyemedim, çünkü suç...

Namı diğer "Pampiş" daha doğrusu bir sosyal paylaşım sitesinde önce yarı çıplak, sonra nerdeyse tamamen çıplak resimlerini yayımlayan, kendini hangi sanat dalına koyduğunu kendisinin bile bilemediği o kadın...

Önce bu kadın kim bir bakalım:

On yıl önce hiç sesi olmadığı hâlde piyasaya bir müzik albümüyle çıkmış. Bu albümle birlikte soyunmuş, erotik pozlar vermiş, magazin dünyasında haber olabilmek için elinden geleni yapmış. Frikikler vermiş fakat maalesef bunca çabalarına rağmen öne çıkamamış, kenarlarda köşelerde kalmış bir kadın. Tüm bunlardan sonra yani açacağını açmış, vereceğini vermiş. Buna rağmen son yıllarda hiçbir şekilde gündeme gelemeyen bu kadın, bir akşam otel odasında otururken "Hayranlarıma daha başka ne verebilirim?" diye düşünürken birden aklına o dâhice fikir gelmiş...

Tamamen iyi niyetli bir fikir...

Yatak odasında iç çamaşırlarıyla erotik resimlerini çekip topluma sunuyor ve bu da rağbet görünce artık bunu bir iş olarak yapmaya karar veriyor ve soyundukça soyunuyor... Katıldığı programda yaptıklarını ve on yıllık o içeriği belli olmayan kari-

yerini anlatırken Türk toplumunun ahlaki değerleri adına gözlerim doldu, bir kadın olarak utandım. Çıplak pozlarını topluma servis etmenin rahatlığı ve bunu kariyer olarak görmesine, ballandıra ballandıra anlatmasına kendi o kadar inanmış ki hâline üzüldüm. Gerçekten yakaladığı bu rüzgârın kendisini çok iyi yerlere götüreceğinin hesaplarını yapıyordu. Ve kendini eleştirenlere bir lafı yokmuş ama hakaret derecesinde konuşanlara çok kırgınmış. Kimsenin kimseye hakaret etmeye tabii ki hakkı yok ama kendisi şunu unutuyor;

"Burası Türkiye" arkadaş...

Zamanında dergilere erotik poz verenler bile bu yaptığının ayıp ve ahlak dışı olduğunu söylerken çıplaklığını topluma servis etmenin hangi ahlak anlayışına girdiğini söylerse çok memnun olacağız.

Hani biz sanat adına soyunanları eleştiriyoruz ama hiç değilse onlar; "Biz film çeviriyoruz, sanat yapıyoruz." diyorlar.

Ve bugünün çok ünlü isimleri de yıllar önce soyunup erotik pozlar verdiler. En azından onlar bir yerlere geldi. Kendilerini nasıl toparlayıp aile kadını oldular, öyle değil mi?

Peki sen ev hâlini, çıplaklığını millete göstermekle hangi sanatı icra ediyorsun?

Evet, sen gerçekten bir film çeviriyorsun ama biz senin o çevirdiğin filmin içeriğini çok iyi biliyoruz. "Pampiş" hikâyelerini de sen kendine yedir, biz yemeyiz. Bu senin yaptığın soyunma işinin normal insanlar arasındaki adını da herkes biliyor... Bu ne kepazelik, bu ne rezillik, bu ne hafifliktir ve bu ne biçim toplum psikolojisidir! Bu toplumun bazı kesimi bu yapılanlara göz yumarken hangi ahlaki değerleri esas alıyorlar acaba? Bu kadının bu resimlerini takip edenler ise kendilerini ne kadar ahlaklı sanıyorlar? Her yaştan insanın girdiği bu sitelerde kendini sere serpe sergileyen bu kadının, gençlerin ruhsal ve zihinsel gelişimine nasıl zarar verdiğini kimse hesap etmiyor mu? Ağızları sulanarak o resimlere bakanların ruhsal ve zihinsel durumlarını da çok merak ediyorum doğrusu.

Şimdi ben bu kadına ahlaksız desem ne olur?

Olmaz!

Diyemem, demiyorum çünkü suç ve insan hakları var...

Peki, ben bu kadına 'ahlaksız', yaptıklarına da 'ahlaksızlık' diyemiyorsam o zaman bu ülkedeki milyonlarca ahlaklı insana ne diyeceğim?

Milletin anasına, bacısına, karısına ne diyeceğiz?

Ya da "Bu kadının yaptığı şey ahlaksızlıktır ama insan hakları vardır, dilediğini yapar." mı diyebileceğiz?

Bunca insanın kaseti çıktı; "Özel hayata müdahale!" diye ortalık ayağa kalktı. Fakat özel hayatını, mahremiyetini topluma kendi isteği ile servis edenlere niye kimse müdahale etmiyor? Bu tip davranışlar ve eylemler insanlık adına, kadınlık değerleri adına işlenmiş bir suçtur. Toplumun ahlaki değerlerini hiçe sayarak bu kadar basitleşmek de bir suçtur. Hepsinden kötüsü bu işi neticede ticarete çevirmek için iyice çirkinleştirip menfaat sağlayan bir kadınsa bir kadın olarak böyle bir duruma tepki gösterınek de bizim en doğal hakkımızdır...

Evet, mademki ben bu kadının yaptıklarına "AHLAKSIZLIK" diyemiyorum; o hâlde buradan Türk Dil Kurumu başta olmak üzere "AHLAK" kelimesini tanımlayacak ne kadar kurum varsa onlara sesleniyorum. Lütfen siz, biz Türk milletine bu yapılan işin hangi ahlak değerleri içine girdiğini anlatın da biz de öğrenelim...

Evet, gerçekten birileri bize anlatsın ve bizler de öğrenelim, öyle değil mi? Bir kadın bu kadar basitleşip bir de çıkıp bunu meslek adı altında bu kadar rahatça anlatabiliyorsa erkeklerin bu kadına bakış açılarının ne kadar, nasıl, ne şekilde olabileceğini tahmin etmek çok zor olmaz.

Biri an'ı yaşar, öbürü "İşim bu." deyip topluma (çoluk çocuğun bile ulaşabildiği yerlerde) anadan üryan resimlerini yayımlar. Sonra da "Kadın cinsel obje olarak kullanılıyor." diyerek karşı çıkarlar. Vallahi kimse kusura bakmasın ama böyle kadınlar varken kadınlar daha çooook cinsel obje olarak kullanılırlar.

Zaten kullanılmaya açık tipleri kullananlara kimsenin de söyleyecek bir şeyi yok. Karşılıklı memnuniyet çerçevesi içinde bir alışveriş ama adı "iş", adı "an'ı yaşamak." Tabii bunların hepsi hikâye, işin içeriğinde tamamen şahsi menfaatler doğrultusunda ruhunu kaybetmişlik, inanç ve değerlerin çöküşü var, o kadar...

Kadınların çaresizliklerini, yıpranmışlıklarını, aciz oldukları durumları, gerçekten hayattan darbe yemişliklerini böyle çirkinliklerle karıştırmayalım lütfen. Kadın-erkek el birliği ile toplumun çöküşü için birer dinamit ateşliyorlar. Lezbiyenliği bile yeni kabul etmiş bir toplumken cinselliğin çarpıtılarak patlaması iyice ürkütücü bir hâl aldı. Bazı kadın tipleri de fedakârlığın anlamını iyice saptırıp Marie Antoinette'in dediği gibi "Ekmek yoksa pasta yesinler!" misali evlilik kurtarmak adına sığındıkları mazeretlere acaba kendileri gerçekten inanıyorlar mı, çok merak ediyorum...

Bundan seneler önce de bir doktor ağabeyimizin hem de çok iyi bir doktor ağabeyimizin karısı direkt beni beğendiğini söylemişti. Ve ben o gün onun aynı zamanda lezbiyen olduğunu öğrenmiştim. Kocası da gayet anlayışla bu durumu kabullenmiş bir Prof. Doktor. Tabii ki burada tüm doktorları aynı konuma koymuyorum; sadece kariyerli, meslek sahibi hem de kutsal bir mesleğe hizmet eden bir kişinin hayatındaki bir olgudan söz ediyorum. "Kendi seçimi" deyip "Saygı göstereceksin." diye diye toplum bu hâle gelmedi mi? Sözüm ona bu doktorun karısıyla münasebeti de eşitlikler üzerine kurulmuş ve karısının böyle bir tercihine eşitlik hakları adına saygı duyuyor. Eeee... Şimdilerde toplumda bu tip sapkınlıklara saygı duyulduğu için sıkıyorsa biz bir şey diyelim, öyle değil mi?

Evet, bir akşam bu doktor ağabeyimizin evinde yemekteyiz ve Allah için karısı çok güzel bir sofra hazırlamış. Çok hamarat ve aynı zamanda lezzetli yemekler yapan bir hanımdır kendisi... Ben de o gün etek giymiştim masada örtü olduğu için eteğimi çekiştirmek zorunda kalmamak güzel bir duyguydu. Yemek esnasında ben çatalımı yere düşürdüm ve tam eğilip masanın altından alacaktım ki doktorun hanımı "Dur ben alırım." dedi. Eteğim

dizlerimin dört parmak üstünde sıyrılmıştı ve masanın altına giren bir kadın olduğu için ben yine eteğimi çekiştirmedim. Her kadın aynı şekilde davranırdı. Hanım masanın altına girdi çatalı alırken bacaklarıma dokundu. Samimi bir ortam olduğu için gıdıklıyor, şaka yapıyor sandım ve güldüm. Hanım yerine oturdu ve birden çok saçma bir şekilde bana iltifat etti. Masada başka erkekler olduğu için açıkçası kıpkırmızı oldum ve şaşırdım. Yanımdaki diğer aile dostları, erkek misafir benim bozulduğumu anladı ve aile ile aralarındaki samimiyet çok fazla olduğu için hemen bana; "Şaşırma, Melda Hanım aynı zamanda kadınlardan hoşlanır!" dedi. Tabii ben yine büyük bir soğukkanlılıkla; "Ya, öyle mi? Tercih meselesi tabii!" diyerek konuyu geçiştirecekken Melda Hanım ısrarla iltifatlarına devam edip o kadar kişin ortasında dolaylı yollardan benimle bir ilişkiye girebileceğini ima etmeye başladı. Hani bir ara üstüme atlayacak diye korktum Allah sizi inandırsın. Hani gittiğime gideceğime pişman olmuştum. Ama yapacak bir şey yoktu, yemeği yiyip çıkacağız düşüncesiyle konuyu kapatmak için bir fırsat kolladım. Ve "Bu kadını susturma zamanı geldi." dedim ve ancak şu cevapla ağzını kapatabildim. Böyle iğrenç bir teklife nasıl kibarca bir cevap verilirse öyle bir cevap verdim: "Teşekkür ederim, ben tercihimden memnunum, bir gün fikrimi değiştirirsem ilk seni ararım." dedim ve sonra araya bayağı bir mesafe koydum. Sonraki mecburi karşılaşmalarımda kadının ciddi anlamda kocasıyla aralarında bir problem olduğunu anladım. Kadın kocasıyla aşık atacak diye kendini kaybetmiş de farkında değil. Ve işin asıl garip tarafı bir erkek buna nasıl göz yumar? "Hangi ruh yapısıyla böyle bir durumu kabullenir?" derken ben bu aile ile ilgili ikinci bir şok daha yaşadım:

Bu ailenin eşitlik kavramı karşısında hayretler içinde kalmamanız mümkün değil...

Aradan birkaç ay geçmişti. Bir davette yine bu doktor ve karısı Melda Hanım ile birlikteyiz. Aynı masada oturuyoruz ve davet şehir dışında olduğu için otelde kalıyoruz. Davet eden aile hepimizi aynı otele yerleştirdiği için hâliyle ben bu karı-koca ile aynı oteldeyim. Davet, gazino misali bir yerde oluyor ve davet

sahibi bu mekânın sadece bir kısmını kiralamış, diğer taraflarda hiç tanımadığımız tipler oturuyor. Davet süresince her şey normaldi ve sağ olsun Melda bana hiç sarkıntılık yapmadı. Belli ki gereken dersi almıştı. Davetin sonuna doğru Melda'nın kocası masaya sarışın genç ve güzel bir bayanla geldi, ben ve Melda ile tanıştırdı. Melda Hanım bu gelen kıza gayet sevecen samimi bir şekilde sarıldı, öptü, yanına oturttu. Şimdi siz böyle bir tanıştırmada gelen kişinin kim olduğunu zannedersiniz? Tabii ki bir tanıdık olduğunu, öyle değil mi? Eee, ben de öyle zannettim ve gerçekten de kız gayet ağırbaşlı bir şekilde masadaki yerini aldı. Neyse kalkma zamanı geldi ve biz kalktık. Otele transferimiz sağlanacaktı. Ben ve Melda Hanım aynı arabaya bindik. Aaaaa o da ne! Bu sarışın kadın da bizimle geliyor. Kendi kendime, herhâlde bu da bizimle aynı otelde kalıyor, dedim. Tabii otele geldiğimde asıl şoku yaşadım. Lobide "Haydi iyi geceler dedim ve sarışın hanıma siz kaçıncı kata çıkıyorsunuz?" dediğimde, kız direkt Melda ve kocasına baktı. Melda bana dönüp "O bizimle kalacak." dedi. Ardından bir kahkaha patlatıp bana; "Şaşırdın değil mi?" demez mi? Yüzümü çevirdim, öylece baktım ve "Ben artık sizde hiçbir şeye şaşırmıyorum." diyerek arkamı döndüm, odama çıktım. Ve o gece Melda, kocası ve o kız birlikte aynı odada neler yaptılar Allah bilir ama bu şartlarda neler yaptıklarını tahmin etmek çok zor değil. Ertesi gün bunlar hiçbir şey olmamış gibi kahvaltıya indiler ve Melda bana sessizce; "Bak, evliliğim ve kocam için neler yapıyorum!" demez mi? İyice delilendim ve "Lütfen Melda Hanım yeter ama. Bu yaptıklarınızla kurtardığınız evliliğin size ne faydası olacak Allah aşkına?" diyebildim. "Siz kendinizi ne hâle soktuğunuzu görmeyecek kadar körleşmişsiniz ve bu hayvani duygularınıza bir sığınak arıyorsunuz. Ne evliliğiniz ne kocanız ne de habire kocanızla ortaya attığınız eşitlik kavramları bu davranışların siperi olamaz. Yazıklar olsun, bir de toplum içinde sizi adam yerine sayıyorlar. Eşinize millet "Hocam" deyip saygı duyuyor, hastaları kendini teslim ediyor. Onun yanında soyunuyorlar. Acaba sizlerin böyle bir hayatı olduğunu bilseler ne yaparlardı? Kocanızı kaybetmemek için sapıklık, öyle

mi? Hangi ahlak kavramına sığıyor bu?" dediğimde ise "Ben senin gibi çalışmıyorum." dedi. Yani burada koca karısını sapıklığa teşvik ediyor ve kadın kocası için her şeyi yapıyor. Yani şimdi bu Melda Hanım gibi villasını, cipini ve hizmetçili bir hayatı kaçırmamak için bugün lezbiyenlik ve toplu ilişkileri kabullenen bir kadın, yarın bir gün kim bilir daha neleri kabullenecek...

Sorsanız yuvası için fedakârlık yapıyor...

Vah vah!

Ve aramızdaki bu konuşmalardan sonra Melda yüzüme garip garip baktı ve bana, "Ay ne kadar geri kafalısınız!" dedi...

Evet, ben bu durumda geri kafalı oldum, onlar ilerici... Melda ne güzel kocasıyla eşitliği yakalamış. Aynı kadınlardan zevk alma noktasına gelmeleri de ayrı bir başarı tabii. Baksanıza ne kadar güzel bir ortak nokta bulmuşlar karı koca olarak, helâl olsun vallahi... Bu ailenin bu yüzünü etraflarındaki birkaç kişi hariç, kimse bilmez. Ve aksine hastaları, ailece görüştükleri insanlar, gayet düzgün insanlardır. Hatta muhafazakâr diye tabir edilen kapalı kesimin doktoru olarak bilinirler. Tabii mecburi davetlerde bu insanlarla görüşmek zorunda kaldığım için bu hâllerini öğrenme fırsatım oldu. Fakat bu son üçü bir arada hâllerine şahit olduktan sonra görüşmeyi kestim. Çünkü bundan sonra şahit olacağım bölüm -karı-koca-başka bir kadın-dan daha iğrenç olabilirdi. Yani -karı-koca-başka bir erkek- olmayacağı ne malum?

İşte bir tarafta bazılarının eşitlik adına yaptıkları, diğer tarafta ise 'aklı başında' dediğimiz, toplum içinde itibar gören insanların eşitlik adına yaptıkları. Aslında bunların hepsi inanç zafiyetinden ve değer yargılarının çöküşünden meydana geliyor. İnsanların inanç kavramları o kadar yozlaştı ve değer yargılarını oluşturan temel kuralların merkezi olan din olgusunu o kadar unutup kendi hayatlarının doğruluğuna inanmaya başladılar ki artık ipin ucu kaçtı. Ne yani şimdi bir kadının erkekle eşit olmasının bedeli bu kadar pahalı mı?

İşte değişen erkekler değil; onlar zaten hep aynıydılar. Değiş-

şime uğrayan kadınlar ve bu değişen kadın tiplerinin erkeklerin önüne daha fazla malzeme koymalarıyla iyice alaşağı edilen ahlak kuralları.

Tarihler boyu midemizi bulandıran, erkeklerin çapkınlık maceralarına çanak tutan kadın tipleri toplum için büyük tehlikedir. Bu tip kadınların kendi doyumsuzluklarının yanında erkeklerin doyumsuzluklarına doyumsuzluk kattıkları bir gerçek...

Neden son zamanlarda boşanmalar arttı ve artık eskisi gibi eşler yuvayı kurtarınak için fazla çaba sarf etmiyor? Çünkü etrafta o kadar fazla kadın-erkek çeşidi var ki kimse boşta kalmıyor. Ve artık gönül eğlendirecek, cinsel ihtiyaçlarını giderecek ortamlar o kadar fazlalaştı ki erkekler evlenmeyi de düşünmüyorlar. Hâl böyle olunca boşanmalar da mücadele de azaldı. "Kimse boş kalmıyor." demiştik ya... Boş kalmamak, aslında sadece günü kurtarınak olarak hayatın içine geçmiş durumda, o kadar. Bazı kadınların bu kadar kolay elde edilebilmesi, erkeklerin kafalarında genel manada kadınların kolay elde edilecek bir varlık oldukları imajını oluşturdu. Yani biri olmazsa öbürü hatta ikisi- üçü bir arada. Kadınların bu anlamda çok dikkatli olmaları gerekiyor. Bazı kadınlar şunu da çok söyler oldu; "Bizim de ihtiyaçlarımız var, biz de genciz." Ve aynı erkeklerin yaptığı gibi gençliklerini ziyan etmemek adına ihtiyaçlarını gideriyorlar. Sonra da hiçbir şey olmamış gibi yaşıyorlar.

Kadınlarımızın okuması lazım, gelişmesi lazım, meslek sahibi, söz sahibi olması lazım. Fakat bunlara sahip olduktan sonra da kadınlarımızın şaşırınaması lazım. Bizim derdimiz zaten bu çirkinlikler değil miydi? Neden aynılarını yapıp iyice işimizi zorlaştırıyoruz acaba? Hâlbuki erkeklerin bu işi kadınlarla yaptıklarını düşününce onlara böyle fırsatlar verilmediğinde yani kadın cinsinden bu fırsatı bulamadıklarında daha evcimen olacakları ayrı bir gerçek. Hemen şimdi bağıranlarınızı duyuyorum: "Aman Sevda Hanım erkekler de yapmasınlar o zaman!" Tabii ki sevgili dostlar, tabii ki yapmasınlar. Ama neticede 'bunu yapan iki kişi; biri erkek, biri dişi' ise o zaman ne demiştik; "Sorunun içinde varsak çözümün de içinde olacağız. Çözümde yoksak o zaman

sadece sorunuz demektir." İşte bu yüzden erkeklere "Yapmayın." demekle bu işin altından kalkılsaydı zaten bugün bu konular çoktan kapanmış, gitmiş olurdu. Çünkü erkekler de bu işi bir kadınla yapıyorlar arkadaşlar. Yani sadece erkekleri suçlayarak ancak kendimizi rahatlatırız o kadar. Bunun dışında da bu konulara hiçbir çare bulunmaz.

Neydi mesele?

Kendi gerçeklerimiz, öyle değil mi?

Burada önemli olan kadının kendine verdiği değer, kadının değerlerine bağlılığı kadının erkek karşısındaki eşitliği ise o zaman kadının bedensel ve fiziksel olarak yaptığı eylemlerin eşitliğinden sadece ve sadece erkeklerin faydalanacağını bilmesi gerekir.

Tabii mantık kurallarına göre ortak yapılan eylemde bir kâr var ise kadın ve erkeğin birlikteliğinde de bir zevk varsa bunun adı karşılıklı kullanılma oluyor. Ama mantığın da durduğu ve değerler başta olmak üzere birçok kuralın öne çıktığı durumlar da var. Toplumun bir parçasıysanız, insansanız, aileyseniz, anneyseniz, babaysanız bunları bir kenara itip kalamazsınız; öylece istediğiniz gibi davranamazsınız.

Evet, ekonomik gücün ve toplumsal alışkanlıkların bazı kadınların üzerindeki olumsuz etkilerini biraz olsun anlatmış olduk. Bir de maalesef hep yakındığımız diğer bir konu olan kadının ekonomik gücünün olmaması nedeniyle erkeğin baskısına ve kendisini ezmesine mecburen sabır gösterdiği durumlar var. Ve bu durumu kabullenen kadınlarımız toplumumuzun acı gerçeklerinden birisidir. Bu kadınlar gerçek kader kurbanlarıdır.

Yine son yıllarda maddi imkânsızlıklardan dolayı erkeğin oyuncağı hâline gelen başka bir kadın tipi daha oluştu. Hani namusuyla kocasını (maddi imkânsızlıklardan dolayı) çeken kadınlara, bu diğer kadınların yanında şanslı bile diyebiliyoruz. Hani kötünün iyisi misali bakınca olaya, "Namusuyla ezilen kadın daha şanslı." diyor insan kendi kendine…

Biliyorsunuz, fuhuş eskiden ayıptı ve suçtu fakat şimdiler-

de o kadar normalleşmiş ki artık bir erkek ve bir kadının cinsel ilişkiye girmesi, yemek yemek gibi bir ihtiyaç hâline gelmiş. Yukarıda söz ettiğimiz eşitlik mantığında olan bazı tiplerin yaptığı gibi.

Geçen yaz, Bodrum'da arkadaşlarımla tatil yaptım. Arkadaşlarım oraların müdavimleri olduğu için ve daha da önemlisi arkadaşlarımızın bazıları "zengin ve erkek" oldukları için bayağı bir inceleme yapma fırsatım oldu.

"Aldatma konusunda hep erkekleri suçluyoruz." dedik ya; tabii ki suçlular da diyoruz. Fakat kadınların erkeklerin üzerine âdeta nasıl atladıklarını ve küçük zevk ve menfaatler için nasıl onlara kendilerini kullandırdıklarını gördükten sonra kadınlar adına üzülmemek elde değil. Bunları gör ve sonra git erkeklere kız... Daha da acı başka bir durum var!

Bu kendini erkeklerin kucağına atmış kızların çoğu normal, iyi aile diye tanımladığımız insanların çocukları. Aileleri kızlarını arkadaşları ile tatile yolladıklarını sanıyorlar ama kızları erkeklerle düşüp kalkıyorlar. Ve bu kızların çoğu tahsilli, okumuş kızlar. Kızlar birkaç gün bedava tatil yapmak, lüks gece kulüplerine gitmek, kaliteli yerlerde yemekler yemek için yaşlı-genç, güzel-çirkin demeden erkeklere kadınlıklarını veriyorlar. Ve işin cılkı öyle bir çıkmış ki artık erkekler bir kadınla da tatmin olmuyorlar; iki üç kadın ile birlikte günlerini gün ediyorlar. Aynı anda üç- dört sevgilisi olup ve bu sevgililerin birbirinden haberdar olduğunu bildiğim tanıdıklarım çok. Tabii ki onlara bu yaptıklarının doğru olmadığını söylüyorum ama sonuçta bu tip adamlara o kadar talep var ki... Ve erkekler de bu konularda çok hevesli oldukları için neticede yapacak bir şey yok; bize laf düşmüyor. Biz ancak gördüklerimizi yazıp çiziyoruz, o kadar. Vallahi biraz kabaca olacak ama yine de söyleyeceğim. Eskiden 'o....u' dendiğinde namussuz bir insan algılanırdı ama şu anda normal halk olarak tabir edilen ve öyle yaşayan kadınların yaptıklarını gördükten sonra bu kelime "kötü önemini" yitiriyor. Hatta insan kendi kendine diyor ki; "Namuslu takılıp her türlü haltı yapanların yanında, eskiden o....u diye tabir edilenler namuslu kalıyorlar."

Nasıl?

Kardeşim, hiç değilse hayat kadınları yani bu işi ticari anlamda yapanlar ortaya çıkıp; "Ben etimi satıyorum, bedeli de bu." diyorlar. Doğru mu? Kesinlikle değil ama en azından ortada yanlış yapılan işin içinde bir dürüst davranış gerçeği var. Diğerleri de resmen para için yapmıyor mu bu işi? Nakit almasalar da sonuçta bedava tatil yaptıklarında da maddi bir karşılık almış olmuyorlar mı? Sürekli ilişki içinde olan çiftlerden söz etmiyorum, burada sadece bir hafta sonu geçirmek için bir araya gelenlerden söz ediyorum.

Evet, Bodrum-Çeşme gibi zenginlerin fink attığı tatil beldelerinde, "üstü kapalı fuhuş" almış başını gitmiş. Ve genç kızlarımız öyle bir yoldan çıkmış ki nasıl toparlanırlar bilemiyorum. Normal hayatlarında da sor, hepsi senden-benden namuslular...

Ailelere çok büyük bir görev düşüyor. Çocuklarına güvenecekler ama takip edecekler. Çünkü maalesef maddi imkânlar ve ışıltılı hayatın çekiciliğine kapılan o kadar çok kızımız var ki. Ve hepsi çok güzel senaryolar yazarak ailelerini resmen ayakta uyutuyorlar. Vallahi Rusların bir sözü var; "Güven ama takip et!" Bu sözü yabana atmamak lazım...

Çocuklarımızı önce serbest bırakırız sonra da başlarına bir şey geldiğinde devleti-milleti suçlarız. Zaten bu serbestliği verdiğimizden bu yana çocuklarımız ziyan olmaya başlamadı mı? Millet kafa koparmıyor mu? Kızlarımız, oğullarımız tecavüze uğramıyor mu?

İşte bunların hepsini bir kenara koyup düşünmeliyiz...

Her aile şunu düşünmeli; kadın ve erkek, sevgili veya flört olarak bir arada olduğunda, aralarında duygusal bir şeyler oluşmasa da fiziksel bir şeylerin olmaması mümkün değil. Yakınlaşmayacaklarını düşünmek bence aptallık olur. O yüzden hiçbir anne-baba, "Ben kızıma-oğluma güveniyorum." diye ortaya çıkmasın. Çünkü gençlik demek, cahillik demek ve aileler kendi bilgileri dâhilinde çocuklarının sevgilileri olmasına müsaade ederlerse o cahil gençlerimiz de kendi bedenleri üzerinde birçok

şeye müsaade ederler. Duygularına hâkim olmaları çok zor ve karşılarındaki erkek onları lüks ortamlara soktuğunda o havaya kapılmamaları çok zor bir ihtimal.

Lükse alışmak kadar kötü bir şey yok. Bazı zamanlarda gece toplantılarında arkadaşlarım alkollü olduğu zaman arabalarını ben kullanırım. Onları tek tek evlerine bırakırım. Kimi zaman arkadaşlarımın lüks ciplerini ya da arabalarını bir gece bile kullandığımda kendi kendime; "Bu arabayı bir hafta kullansam kesin alışkanlık yapar." derim. Ve ardından zengin sevgililerinin verdiği imkânlardan vazgeçemeyen ve habire sevgili değiştirip hayatını aynı seviyede tutmaya çalışırken kendini kaybetmişleri düşünürüm.

Çok zordur gördüğünden kendi azınla yetinebilmek ya da çok zordur gözünün önünde daha iyisi varken alışmamak için nefsine sahip olmak. Evet, sevgili arkadaşlar acı ama gerçek olan bu; sevimsiz hâle gelmiş bir ülke olduk. Bir arkadaşın dediği gibi: "Plaja iniyoruz; kimin namuslu, kimin olmadığını artık anlayamıyoruz. Çünkü artık ortam o kadar bozuldu ki nerdeyse kime bakış atsak cevap veriyor ve artık kadınları "BİR ET PARÇASI" olarak görüyoruz." Bu gelinen nokta hem kadın hem de erkekler için aslında utanç verici bir durum ve örf-adet ve değerlerimizin çöküşünün bir göstergesidir.

Hele en kötüsü inanç zafiyetidir.

Ailelerin çocuklarını bu kadar serbest bırakmaları hiç doğru değil. Ailelerin çocuklarına dinî kuralları öğretmemeleri ya da sadece bayramlarda ya da Ramazan ayında ibadet yapmalarını öğretmeleri yanlış... Çünkü en büyük tedavi insanın inandıklarıdır. Siz neyi benimsemişseniz üzüntünüzü ve sevincinizi onlarla bastırırsınız. Yani şayet inançlarınız sağlamsa düzgün toplumsal kuralları benimsemişseniz üzüldüğünüzde kendinizi alkole vurmazsınız. Etrafınızdakilere zarar vermezsiniz ya da sevindiğinizde alkolün dibine vurmaz, kendinizi kaybetmezsiniz.

Benim evimin yanı kahvehane ve özellikle maç günleri gürültüden oturamıyoruz. Belediye kahvehaneye gerekli ses yalıtı-

mını yapmadan konut yerleşimi içinde ve duvarları yan binayla bitişik bir nizamda nasıl ruhsat verıniş, hayretler içindeyiz. İki yıldır bu gürültüden dolayı belediye-kaymakamlık arasında mekik dokudum ve sonunda kazandım, kahve kapatıldı. İşte o günlerde bu gürültüyü anlatmak için karakol ve zabıtaya gittiğimde şunları demiştim:

- Yahu kardeşim gol olsa ayrı bir dert, olmasa ayrı bir dert...

İlgili kişi; "Nasıl yani?" dedi. "Nasıl olacak!" dedim. "Gol oldu mu, sevinçten bağırtıdan zıplama seslerinden evimizde duramıyoruz. Olmadığında ise, hakeme, oyuncuya ana avrat küfür seslerinden evimizde yüzümüz kızarıyor."

İşte arkadaşlar sevinç ve üzüntü duyguları da aynı bunun gibi bir şeydir ve şayet kontrol altına almazsanız kendinize, etrafınıza zarar verir. Aynı özel hayatımızda yaptıklarımız gibi. İnanç duygusu işte bu yüzden önemlidir.

Evet, inançlarınız sağlam değilse ahlakınız da düzgün olmaz. Bunu sakın unutmayın lütfen. Çünkü inançlar önemli ölçüde ahlakı belirler. Zaten ahlaklı olmak için de doğru düzgün şeylere inanmak gerekir.

Gelişmişlik, modernlik bu kadar ucuz olmamalı ve uygunsuz hareketlere mâl edilmemelidir. Kızlarımızın, kadınlarımızın maddi imkânsızlıkları nedeniyle ulaşamadıklarına ulaşmak için kendilerinden ödün verıneleri muazzam bir aile terbiyesi eksikliğinin ve inanç eksikliğinin göstergesidir. Kim ne derse desin, ailelerin çocuklarını daha korumacı yetiştirınesi gerekir. Sadece kız çocuklarını değil erkek çocuklarını da aynı şekilde yetiştirmeleri gerekir. Kız ve erkek çocuklarının aralarındaki mesafeler o kadar kapandı ki kendi aralarındaki konuşmaları bir dinleseniz yüzünüz kızarır. Fakat gerçekten öncelikle aile, sonrasında okul eğitiminde ahlaki değerlerin daha fazla ön plana çıkarılması gerektiğini düşünüyorum.

Görınüyor muyuz kızlarını yarışma programlarına kendi elleriyle götüren aileleri? Kendi elleriyle yarışmada açık giysi kıyafetleri giydirip bir de üstüne alkışlayanları... Televizyon di-

zilerinde ilkokul, ortaokul ve lise çağlarındaki gençlere sevgili kavramının nasıl yerleştirildiğini... Şarkı yarışmalarında çocuklara nasıl kıyafetler giydirip, onları nasıl bir hayal dünyasına iterek, çocukların hayat görüşlerinin nasıl değiştirildiği ortada.

Eskiden çocuklar hemşire, doktor ve pilot olacağını hayal ederdi. Şimdi şarkıcı ve oyuncu olma hayalleri kuruyorlar. Ve bu hayalleri kurarken sanki bir de çok para kazanacaklar ya da çok şöhretli olacaklarını sanıyorlar. Fakat maalesef içlerinden kalıcı olanı yok. Çünkü sadece yapımcıların para kazanmaları için onların istediği kadar gündemde kalabiliyorlar, sonrasında kimse kapılarını bile çalmıyor. Böyle durumlara rıza gösteren anneler ve babalar, daha sonra çocuğunun her türlü aşırılığını yavaş yavaş kabullenmiyor mu? Maalesef kabulleniyor ve neticesinde işte örneklerde anlattığımız gibi kadınlarımız-kızlarımız, küçük-büyük menfaatler uğruna erkeklerin elinde oyuncak oluyorlar.

Şimdi bazı kadınlar erkeklerle girdikleri ilişkiler için "Ben de erkeği kullandım." derler. Dediğimiz gibi mantıken doğru. Neticede her iki taraf da birbirini kullanmış olur. Ama en modern erkeğe bile sorduğunuzda ya da en modern bir aileye sorduğunuzda namussuz olan, basit olan kadındır. Aslında dinî ve ahlaki olarak her iki taraf da namussuz ve ahlaksızdır. Bu böyledir ve dediğimiz gibi ayetle de sabittir. Lakin bizim nerede yaşadığımız da önemlidir. Ve neticede erkeği kullanan kadının adı çıkar ama kadını kullanan erkek gider, kendine fıstık gibi hatta hiç el değmemiş bir aile kızı alır.

Yani baylar bayanlar her şey güzel başlar, erkek kadından istediğini alana kadar ona melek muamelesi yapar. Ama iş yuva kurmaya geldiğinde el değmemişini arar ve bir şekilde de bulur. Durum böyleyse o zaman karşılıklı kullanılmanın faydası erkeğe, zararı kadına ise o zaman hangi eşitlik adına hangi mücadele, hangi menfaatler uğruna bu kadar zarar ziyan?

Evet, kadın kimliği bu kadar hassas bir konumdayken çok adaletli olmasa da erkeklerin dünyasında kendini daha fazla korumak zorunda olan, değerlerini daha fazla önemsemek zorunda olan kadındır. Kadın ister zengin, ister fakir, ister kültürlü olsun,

isterse de cahil... sonuçlar, durumu değiştirmiyorsa hatta durumu daha da biz kadınlar aleyhine çeviriyorsa o hâlde ne bu şiddet bu celâl? Neden bu kadar hoplayıp zıplıyoruz ve erkeklerin ekmeklerine sürülen yağın üzerine bir de bal kaymak ekliyoruz.

İki kere iki dört; olayın içine cinsellik girdi mi yine en büyük zararı gören kadındır. En modern toplumlarda bile bu böyledir, değil ki bizim gibi ülkelerde... Bakın en bariz örneğini geçen yıl siyasette yaşamadık mı? CHP Eski Genel Başkanı Deniz Baykal'ın Nesrin Baytok ile çıkan kasetleri Baykal'ı koltuğundan etti ama Baykal hâlâ Meclis'te ve hâlâ milletvekili. Fakat Nesrin Baytok silindi gitti...

Bu konuya şöyle bir göz atalım...

Malumunuz o günlerde seyir hâlindeydik. Baykal ve Baytok'un aşk maceraları ülkenin en önemli meselesi hâline gelmişti. Önemliydi de... Fakat seçimlerde CHP "o savundukları kadını" ortadan kaldırırken bir erkeği temize çıkartmanın gayreti içine girdiler ve bunu da başardılar. İddialara göre parti bu olay patladığında Nesrin Baytok'tan istifa etmesini istemiş. Baytok ise kendilerine; "Ben buralara 20 senede geldim, asla istifa etmem." demiş.

Çok iyi demiş...

Bakınız, Baytok'un yaptığının ahlak dışı bir olay olduğu konusunu hâlâ savunuyorum ve öyle de. Ama işin bir de diğer boyutu var;

Bu olayda her iki kişi; yani, Baykal ve Baytok eşlerini aldatmış ve aynı suçu işlemişken neden sadece Baykal'ı kurtarmaya, temize çıkarmaya çalışıyorlar. Laiklik bu mu? Hani laiklikte kadın-erkek ayrımı yoktu? Ama klasik yöresel âdetleri bu olayda da uygulayan yine laik yani eğitimli kesim, öyle değil mi? Bu haltı her ikisi de işlediğine göre o zaman her ikisi de vekillikten istifa etmeli, öyle değil mi? Ben Nesrin Baytok'u savunmuyorum fakat neden Baykal kayırılıyor? Bakın işte "namus" yine sadece kadının üstüne yükleniyor.

Biz bunları neden rahatça yazıyoruz?

Çünkü Baykal ve Baytok bu ilişkiyi yalanlamadılar ve Baykal aksine konuşmasında onayladı.

Bu ne demek?

"Evet, böyle bir ilişki yaşandı." demek.

Zaten böyle bir ilişki yaşanmasaydı buluttan nem kapan Baykal, istifayı bir tarafa bırakın doğru soluğu İnsan Hakları Mahkemesi'nde alırdı. Ve hangi kadın ve o kadının kocası yaşanmamış bir olayı yani üzerlerine atılmış bir iftirayı evlerinden sessizce seyrederdi?

Kimse...

Aslı olmasa Baytok ve eşi kameraların karşısında her haklı insan gibi öfkelerini kusarlardı. Bu olaydaki görüntülerin montaj olduğu da savunuldu. Fakat erkek de kadın da aileleri de ilişkiyi tutumlarıyla kabullenmişler.

Ne güzel, aileler de sonuna kadar desteklediler...

Daha ne konuşuyorsunuz?

Evet, bu olayda o zamanlar CHP'nin bu görüntülerden çok daha büyük bir problemi vardı;

"Nesrin Baytok"

Bu kadın meclisten ve partiden gitmediği sürece bu olayın aldatma ve ahlaki kısmı hep konuşulacaktı. Deniz Baykal da bundan hep yara almaya devam edecekti ve tabii parti de. Bu yüzden CHP'nin o günlerde en büyük sorunu Nesrin Baytok'tu. Kadın da haklı; buralara gelmek için yirmi yılını vermiş ve bu yıllarda nelerini feda etmiş, baksanıza... Niye şimdi çekip gitsin? Hem de Baykal'ı aklayıp kendini aşağılayarak. Eh işte, "erkeğin elinin kiriydi" ama kadın yapınca ne oldu?

Yazmak bile istemiyorum...

Evet, laikliğin arkasına her seferinde sığınanlar neden o hep eğitimsiz denilen insanların yaptığını yapıyorlar? Sonuçta normal halk-sanatçı-yazarı ve çizeri onu bunu yapar ama bir siyasetçi, bir vekil istediğini yapamaz. Yaparsa da ister kadın olsun ister erkek, her ikisi de Meclis'e yakışmaz. Bu yüzden ilerici, modern,

çağdaş, laik ve her şeyi çok bilen CHP, erkeği kurtarmak için kadını gömmeye çalıştı ve başardı da.

Ve tabii 2011 genel seçimlerinde beklenen oldu. Baykal yine milletvekili seçildi ama Baytok ortada yok hatta göz önünden gitti. Yaptıkları ayıptı ama sonuçta böyle bir durumda ortadan kaldırılan yine kadın oldu. Güneydoğu'da cahil denilen halkın töre cinayetiyle bunun arasındaki tek fark; birinin kanlı, diğerinin kansız olarak kadının ortadan kaldırılmasıdır. Namusu kirlenen kadın oldu ama erkek salına salına "namusu ve şerefi" üstüne mecliste yemin etti. Yani erkeğin namusu yerinde kaldı, o modernliği savunan kitlede bile kadın, erkeğin elinin kiriymiş, denildi. Nerede o her şeye atlayan CHP'li kadın milletvekilleri? Neden Baykal'ın yaptıklarından dolayı Meclis dışı kalması için çırpınmadılar? Hemcinslerinin dışlanmasına neden müsaade etiler?

Kısacası kadınlar bir işe girerken çok iyi düşünmeliler... En samimi ilişkilerde bile iş menfaatlere geldiğinde yine olan kadına oluyor. İş, siyaset ve sosyal statü hiç fark etmez, neticede en büyük yaraları kadınlar alıyorlar. Bu örneklerde anlattığımız kadın tipleri nedeniyle erkek hegemonyası katbekat daha fazla pirim yapmaktadır. Vallahi hiç kusura bakmasın biz erkeklerle eşitliği aklımızla, fikrimizle, işimizle, gücümüzle yakalamaya çalışalım. Erkeklerin yaptıklarıyla yakalanmaya çalışılan eşitlik kocaman bir aptallıktan ibarettir, lütfen bunu unutmayın.

Nefsî duygularımızın maneviyatımızın önüne geçmesine müsaade etmemeliyiz. Hayat kimse için kolay değildir ama hayatı kolay hâle getirmek için kendimizi kolay hâle getirmemeliyiz. Sonuçta davranışlarımızla toplum önünde bastırılmışlığımızın şeklini belirlemiş oluyoruz. Burada önemli olan maddi, manevi, sosyal, toplumsal olarak bizim duygularımızı kontrol etmemizdir. Maddi ve manevi bazı menfaatler uğruna duygularımızın kontrolüne girersek işte o zaman tehlikenin en büyüğü ile karşı karşıya kalmış oluyoruz. Kimi zaman geri dönüşü olmayan olayların içinde kendimizi bulabiliyoruz.

Ne gerek var, öyle değil mi?

Öyleyse, biz erkeklerin yaptıklarıyla aşık atmayı bırakacağız. Ve biz kadınlar değer yargılarımızı her zaman her şeyin önünde tutarak tuttuğumuzu koparacağız. Geçici ve sanal şah şahalar yerine kalıcı parıltıların yolunuzun üzerinde daha fazla ışık verdiğini sık sık göreceğinizden emin olun.

Kadınlar ve erkekler hakkında böyle olumsuz örnekler verdikten sonra ve özellikle kadınlar hakkında çirkin örneklerden sonra bazılarınızın kızdığını görür gibi oluyorum. Lakin gerçekleri görmezden gelmek demek sorunları ertelemek demektir.

Biz neden olumsuz örnekleri anlatıyoruz? Çünkü kişisel başarının temel kuralı başkalarının yanlışlarından doğruyu öğrenmektir. Lakin bunca yanlışı yapacak ne vaktimiz var ne de bunca yanlışı yapalım. Biz de başkalarının yanlışlarından ders almak için yazıyoruz. Yoksa kimseyle bir zorumuz yok, öyle değil mi? Hatta amacımız kadın kimliğinin hem etraftan hem de kendi tarafından daha az zarar görmesi. Yaşam sürecinde zarar görmemek mümkün değildir fakat bu zararları en aza indirgemek en akıllıca olanıdır. Bu arada şunu özellikle belirtmek istiyorum asla kimseyi de kınadığımız yok. Ancak doğrular adına yorumlarız, o kadar.

Davranışlarımız bizim hayat kalitemizi belirler her zaman. Kadın ya da erkek ne zaman inandığı gibi değil de yaşadığı gibi inanmaya başlıyor, işte o zaman bu anlattığımız çirkin örnekler ortaya çıkıyor. Kadın kadınlığını kirletirken erkek erkekliğinin daha da önemlisi insanlığının kirlendiğinin farkına bile varmadan kendince bir inanç şekli oluşturmaya başlıyor. Burada kimseye din dersi verecek değiliz, zaten böyle bir yetkimiz de yok. Ama şunu üstüne basa basa söylüyoruz. Gerek aldatan erkekler gerek aldatan kadınlar gerek kırsalda ezilen-üstüne kuma alınan kadınlarımız ya da töre cinayetine kurban giden kızlarımız veya şehirde kibarca katledilenler; bu olayların hepsinin temelinde inanç zafiyeti vardır.

Günümüzde insanlar dinin gereklerini Kur'an-ı Kerim'e göre değil tamamen kendi kişisel ya da toplumsal alışkanlıklarına göre yorumlayarak uygulamaya geçiyor. Dinin istediği anlamda yaşam kalitesini sağlayamayanlar, kendilerince oluşturdukları

bir yaşama doğruymuş gibi inanmaya başlıyorlar. Sonra da erkeğin elinin kiri olan bir namussuzluk, sadece kadına yakıştırılan bir namussuzluk olarak topluma mâl ediliyor. Şimdi erkekler havaya zıplayacak; "Vay bunu nasıl der?" diye ama öyle; hiçbiri kusura bakmasın. Müslüman olan ve "Ben Müslüman'ım." diyen her erkek şunu bilmeli ki zina yapan bir kadın namussuz oluyorsa zina yapan bir erkek de namussuz oluyor. Neden olmasın ki? Kur'an bunu ayetle tasdik ediyor. Hiç öyle ellerini yıkamakla ya da tövbe edip tekrar yapmamakla işin içinden sıyrılamazlar. Ancak her bencil bakış açısında olduğu gibi kendilerini rahatlatırlar, o kadar. İşte bu inanç zaafiyeti; insanı diğer bir insan üzerinde yapacağı haksızlık ve eziyete veya kendi üzerinde yapacağı basit davranışlara, diğer bir adıyla zinaya, başka bir adıyla ahlaksız davranışlara teşvik ediyor. Çünkü kişi yaptıklarına inanmaya başlayıp asıl doğruları görmezden geliyor. Neden? Çünkü asıl doğrular işine gelmiyor. Asıl doğrular yaşam tarzını kısıtlayacağı için onları çürütecek sebepler üretmeye başlıyor. Nasıl ki bir kadın; "Ben de gencim, benim de ihtiyaçlarım var." diyerek erkeklerle yatıp kalkıyorsa ve erkekler de; "Elimizin kiri, bu bizim için namus davası değil." deyip kadınlarla düşüp kalkıyorsa ve bunların neticesinde ortaya çıkan seviyesiz yaşam tarzlarına hoşgörüyle bakmaya başlıyorlarsa işte tüm bu davranışlarına geçerli birer sebep bulduklarını sanıyorlar.

Bakınız kadın o kadar önemli hassas ve o kadar mukaddes bir canlıdır ki; Allah kadına doğurganlık özelliğini de vererek toplumun oluşmasını sağlayan en önemli varlık olarak yaratmıştır. Sonuçta toplumun yarısı kadınlardan oluşuyor ve diğer yarısını da kadınlar doğuruyor ve kadınlar eğitmiyor mu? Evet, durum böyle. Kadın yaradılış özelliği itibarı ile çok özel ve biz diyoruz ki bu özellikleri doğru kullanalım. Allah'ın bizi bu kadar özel yaratmış olmasına şükür etmek yerine neden verdiği özellikleri kendimizi çirkinleştirmek adına kullanalım?

Hemen her konuda kullanıldığını asırlardır iddia eden ve çoğu zaman da imkânsızlıklardan dolayı böyle olduğunu kabul etmiş kadınların bilerek ve isteyerek kendilerini kullandırmalarına karşıyız biz. Toplumun yozlaşmaya başladığı şu günlerde,

annelik olgusunu bile satışa çıkaran kadınların olduğunu kim inkâr edebilir ki? Cinsellik dedik, cinsel obje dedik ama annelik duygusunu bile satabilecek kadar küçülmek nedir? Birileri bu gidişata dur demezse ilerleyen senelerde kim kimin çocuğu belli olmayacak ve belki de kardeş kardeşle evlenecek! Aman ya Rabbim, düşünmesi bile korkunç ama maalesef dediğimiz gibi birileri "Dur!" demezse bunların zamanı gelecek ve maalesef olacak. İşte bu anlattıklarımıza örnek size; yeni bir sektör daha doğdu.

Taşıyıcı annelik!

"Pelin" takma adı ile kadının birisi televizyona çıkmış ve yaptığını savunuyor. Yani bu Pelin taşıyıcı anne olmuş ve karşılığında da 25.000 TL almış. Kadını bir tarafa bırakın, kocası da bu işin içinde hatta bu işi ahlaki olarak savunuyor.

Türkiye'de bu yasak ama yurt dışında yapıldığını hepimiz biliyoruz.

İşte bu Pelin ve kocası da çocukları olmayan bir aile ile anlaşarak 25.000 TL karşılığı taşıyıcı anneliği kabul etmişler. Ve artık kimin yumurtaları bilmem ama Pelin'i yurt dışında hamile bırakacak işlemi gerçekleştirmişler ve çocuk dünyaya gelmiş. Şimdi bu Pelin takma adlı kadın kafasına peruğu, gözlerine kocaman gözlükleri takmış, çıkmış sabah programına. Sunucu soruyor: "Bu çocuğu verirken hiç mi bir şey hissetmedin ve dokuz ay senin içinde büyürken o zaman da mı bir şeyler hissetmedin?"

Kadın: "Hayır hiçbir şey hissetmedim. Aksine çocuğun annesi daha heyecanlıydı!"

"Çocuğun annesi."

Yani çocukla hiçbir şekilde biyolojik bağı olmayan kadından söz ediyor. Pelin'in kocası telefona bağlanıyor ve yaptıkları işi kendi mevcut çocuklarının gelecekleri için yaptıklarını ve bir daha yapabileceklerini söylüyor. Yani bir çocuklarını öbür çocukları için satıyorlar. Ne kadar normal, öyle değil mi?

Sunucu soruyor: "Beyefendi, siz bunu hangi ahlak anlayışına sığdırıyorsunuz? Siz bir erkek olarak ailenize bakamadınız da karınızı kullanarak nasıl böyle bir işi içinize sindirdiniz?"

Adam cevap veriyor: "Herkesin bir ahlak anlayışı var, bizim yaptığımız kötü bir şey değil."

Hemen stüdyodaki din adamı devreye giriyor ve cevabı veriyor:

"İyi o zaman; hırsızın, katilin de bir ahlak anlayışı var. Onlar da kendi anlayışlarına göre haklı, öyle mi?"

İşte böyle devam ediyor...

Arkadaşlar, geldiğimiz nokta bu ve bundan sonra geleceğimizi düşünmek bile istemiyorum. Zaten problem de bu... Herkesin bir ahlak, herkesin bir din anlayışı oluşmaya başladı. Ne güzel vallahi, herkesin kendi yaşam tarzına göre ısmarlama bir ahlak anlayışı var.

Bir süre önce bu konuyu bir doktor arkadaşımla konuşurken bana aynen şunları demişti:

"Sevda, bundan on yıl sonra bir sınıfta okuyan otuz çocuktan beşi kardeş olacak ama bundan haberleri olmayacak." İşte, sadece bizler değil çoğu insan, ileride kardeş kardeş ile evlenecek korkusunu taşıyor.

Oh ne güzel, hepimiz her şeyi o kadar doğal karşılamaya başladık ki bunun adına da "ÖZGÜRLÜK" deyince her şey mübah olmaya başladı. Daha doğrusu her zaman ifade etmeye çalıştığım gibi kişisel AHLAK anlayışı, kişisel DİN anlayışı derken özümüzü ve değerlerimizi kaybettik, gitti.

Tarihler boyu kadın fuhuş için satılmıştır. Ama artık teknoloji o kadar ilerledi ki bazı kadınların kendileri ve kocaları artık analığı satmaya, bir bebeğe para karşılığında can vermeye başladılar. Şimdi o sattığı bebek, kendi öz kardeşiyle evlenme riskiyle toplumun içerisinde dolaşacak. Bunları yazarken bile sıkıntı ve tiksinti duyuyorum. Her şeyden önce bu kadın ve bu adam, insani duygularını ve temel değerlerini kaybetmişlerdir. Bir kadın karnında dokuz ay bir bebekle yaşayacak ve hiçbir şey hissetmeyecek, öyle mi?

Bu bir insan olamaz...

Ve bir erkek karısının rahmine hiç bilmediği insanların yumurtalarını koyduracak, karısına bu çocuğu doğurtacak ve daha sonra da ADAM diye, İNSAN diye ortada dolaşacak, öyle mi?

Bu bir insan olamaz hatta biraz ileri gideceğim ama bu bir HAYVAN bile olmaz. Bu yapılan işin ahlaki ve dinî hiçbir açıklaması yok.

Bazı aileler de kendi aralarında çocuğu olmayan kardeşine bir çocuk doğurup veriyorlar. Ve aileler hep bir arada yaşıyorlar bu yapılan iş sadece manevi boyutlarda yapılıyor, maddi hiçbir beklentileri olmuyor. Ama tabii bu dinen ne kadar doğru olur, onun yorumunu din adamlarına bırakmak lazım. Çocuğun kime verildiğine göre ve çocuğun kız veya erkek olmasına göre mahrem durumu önem kazanıyor. Bunlar derin konular, hiç girmeyelim.

İşte kitabına uydurulmuş, BİR DEĞER- BİR VİCDAN- BİR AHLAK- BİR İNANÇ…

İmkânlar genişledi, insanlar da genişledi. Bakalım daha ne kadar genişleyip o genişliğin içerisinde kendimizi kaybedecek ve hepten inançlarımızı ve ahlakımızı yitireceğiz.

Kıssadan hisse; bundan yirmi yıl sonra evleneceklere kesin DNA testi yapılması gerekecek ve bence de yapılması lazım… Bence şimdiden önlem alarak evlenme işlemlerine böyle bir maddeyi de eklesinler.

Bu yapılanları savunacak bir kişi eğer varsa hiç kusura bakmayın ama "O da insanlıktan nasibini almamış birisidir." derim.

Ne güzel, cümle âlem eşek gibi çalışıyor ama birileri çıkıp rahat bir hayat yaşamak için karısının rahmini satıyor. Ve bir kadın da kimin yumurtasından olursa olsun, kendi doğurduğu için %100 annesi olduğu çocuğu satıyor.

Takdir sizlerin…

Bu tip insanlara ancak ve ancak eskilerin tabiri ile "Ar damarları çatlamış!" denir. Yok yok, pardon. Bir damarın çatlaması için o damarın yerinde olması lazım. Bu tiplerin ancak ve ancak ar damarlarının alınmış olması lazım arkadaşlar…

Bir de hamile kadınların göbeklerini açıp ortalıkta dolaşma meseleleri var. Önce sanatçılar bunu yapmaya başladı. Göbeklerini açıp poz verdiler ve hâlen verınekteler. Bunlar nasıl anneler, merak ediyorum. İnsan en değerli varlığını ve kendi mahremiyetini böyle özel bir durumu nasıl kendi reklamı adına basına dağıtır? Ve gelelim norınal halka, onlar da enteresanlık veya hani o modernlik-başkalık adına göbeklerini açıp içinde o günahsız yavruyla resmen sokaklarda hamilelik şovu yapıyorlar.

Çok sevdiğim bir ablam İstanbul'un lüks bir semtinde oturuyor. Bir gün cama çıktığında önünden göbeğini göğüs altına kadar açmış, nerdeyse doğurdu doğuracak hamile bir kadını görünce kendisini tutamayarak kadına; "E be evladım, yazık değil mi o karnındaki sabiye? Ne anlıyorsunuz böyle dolaşmaktan?" deyiverıniş. Ama tabii kime söylüyor, kadın hiç oralı olmadan yoluna devam etmiş. Gerçekten hamile bir kadının göbeğini açıp dolaşmasına nasıl bir anlam yüklenebileceğini hâlâ anlamış değiliz. Bunlar da enteresan anlayışlara sahip kadın tipleri. Hamilelik, kadının elindeki en önemli silahlardan birisidir. Ve tabii kadınların klasik hamile kalıp erkeği evlenmeye mecbur etme numaralarına değinmeden de geçemeyeceğiz. Bu numara, tarihler boyu yapılır ve tarihler boyu da tutardı ama şimdi erkekler bu numarayı yemiyorlar, biliyorsunuz. Hele erkek zenginse bir şekilde kızı ikna edip çocuğu aldırtıyor. Hatta tanıdığım bir erkek arkadaşıma böyle bir numara yapılmıştı. Kıza 80.000 TL'ye bir ev aldı, kız gözleri yaşlı yaşlı ağlayarak çocuğu aldırdı. Tabii evin tapusunu eline aldıktan sonra bu çocuk alma işi gerçekleşti. Yani gözyaşları ne kadar inandırıcı değil mi? Tabii son yıllarda erkeklerin her istediği ilişkiyi yaşama şansını bulmaları nedeniyle artık erkekler evlenmek istemedikleri için kadınlar da ancak hamile kalarak ilişkiyi yürütme, evliliğe götürıne çabasına girdiler. Ama şimdi de erkekler, kadın hamile de kalsa evlenmeden çocuğu nüfusuna alıyorlar. Biliyorsunuz, bu sanat dünyasında çok moda. Birçok tanınmış isim evlenmeden çocuk sahibi oldu. Veya birçok tanınmış isim hamile kalıp sonra evlendi. Ortalık evlilik dışı çocuktan geçilmiyor. "Fazla modernleştik." diyoruz ya, işte bundan dolayı

bizde artık her şey mübah ve işin garibi dünün sert katı anneleri bu duruma razı bir hâl içine girdiler. Ayrıca bir de evliliği tehlikeye giren kadınların hamile kalıp evliliği kurtarma durumları var. Eşler arasında ilişki çözümlenmez bir hâl aldığı durumlarda yani erkek artık boşandı boşanacak gibi olduğunda kadınların en bilinen numaraları sözüm ona "farkında olmadan" dedikleri ve üç ay hiç anlayamadıkları hamile kalmalarıdır. Bir kadın üç ay hamile kaldığını nasıl anlamaz? Hele şimdiki imkân ve gelişmiş tıp ile... Bazı kadınlar bu numarayı yaparlar ve en etkili yöntemdir. Yani kocası karısını bırakmaz, evlilik devam eder fakat kocasını hepten kaybeder. Adam boşanamadığı için evine döner veya kalır ama dışarıda da istediğini yapar. Kurtarılan evlilik midir, yoksa olanaklar mıdır, orasını sizlere bırakıyorum. Yani kadının doğurganlık özelliği elindeki en büyük silahıdır. Bir kadın hırsı uğruna hiç istenmeyen bir çocuğu bile doğurmaktan çekinmiyor. "Boşanmak üzere olan bir kadın ya da erkek neden eşiyle cinsel ilişkiye girer?" sorusu aklımıza geliyor.

Bakmayın siz, erkeklerin hep bir saf tarafı vardır, onlar çocuk gibilerdir. Kadın doğum kontrolü yapıyorum dediğinde inanırlar. Hele kadın çocuklarının annesiyse son ana kadar onunla cinsel ilişkiye de girebilirler. Hani bu duygunun mantıklı bir adı yok ama erkekler böyleler maalesef. İşte bu zaafları nedeniyle de gerek sevgililerinin gerekse kimi zaman boşanmak üzere oldukları karılarının hamile kalma tuzağına kolayca düşerler.

Vallahi yazarken içim daralmaya başladı sevgili arkadaşlar. Ne bu ya, toplumun geldiği hâle bakın; gerçekten resmen ar damarları alınmış insan tipleri oluşmaya başladı.

- Evli erkekler, "Bekârım." diyerek kız peşinde koşarlar.

- Kerli ferli iş adamları internete -çıplak resimlerini koyarak- kendilerini tatmin ederler.

- Kadınlar internette kendilerini pazarlarlar.

- Tatile gitmek, artık birilerini bulmak için bir fırsat olarak değerlendiriliyor.

- Yaşlı başlı adamların yanında 18'lik kızlar...

- Veya tam tersi; yaşlı başlı kadınların yanında gencecik erkekler...

- Taşıyıcı annelik diye kanından canından olan bebeği satanlar...

- Artık fuhuş bedava ve bedava olduğu için namusu kirletmiyor galiba? Parayla yapanlar o....u, bedava yapanlar aile kızı...

- Karşılıklı yaşanan ilişkiler, paylaşılan hayatlar, artık saygı duyulması gereken ilişkiler konumunda...

İşte gerçekten "ar damarı" dediğimiz, o manevi duyguların toplandığı yere bayağı bir şeyler oldu. Ve acaba bazı insanlar bu kadar keşmekeşliğe, bu kadar rahatlığa inanabilmek için gidip "ar damarlarını" aldırıyorlar mı? Vallahi olur mu olur, çünkü bu anlattıklarımız ve anlatamadığımız birçok olay karşısında insanın beyni duruyor ve "Olabilir." diyor.

Geçen yıl ölen eski Türkiye güzellerinden Aslı Baş'ın babası ne dedi? "En büyük hatam, kızımı kendi başına bırakmam oldu." Fakat tabii biz çok modern bir ülke olduk ya; kızlarımızı erkek çocuklarımızı kendi hâllerine bırakacağız, kafalarına göre takılacaklar. İşin garibi, gayri ahlaki davrananlara her türlü hak var!

Öğretmen, doktor, avukat, her şey olabiliyorlar ve bu tip insanların bir meslek sahibi olup da yetiştirecekleri çocukların hâllerini merak ediyorum. Fakat diğer taraftan sırf başında bir örtü var diye "Ancak lise mezunu olabilirsin." denilen kızlarımız var. Kadının geri kalması için bu kadar mücadele edilmesine bir anlam veremiyorum. Başını örten insanlara müdahale etmek de kadın haklarını hatta insan haklarını ihlâl etmektir. Devletin okula sokmama hakkı varsa vatandaşın da kızını okula göndermeme hakkı var. İki taraf da haklarını kullanıp kadın kimliğini ezerek cahil bırakıyorlardı. Devletin artık bu hatasını düzelttiğini görmek ümitlerimizi yeşertiyor. Allah doğru işler üzerindeki insanlara bakın nasıl başarılar veriyor.

Modernlik her türlü aşırılığa müsait bir olgu hâline geldi; tabii iğne bazı kesimlerin kendisine batmadığı sürece. Aynı Nesrin Baytok olayında olduğu gibi iğne kendilerine batınca hemen kadını ortadan kaldırdılar ama erkeği değil...

Abartı kendini kaybetmiş bir hakikattir, arkadaşlar. Ve biz bu modern toplum işini bayağı bir abarttık gibime geliyor ve asıl önemli olan bu modernleşme içinde kadının daha fazla kullanılmasıdır. Ve kadınların daha fazla alaşağı edilmesi söz konusuyken neden kadınlarımızın bazıları bu kadar rahat olabiliyorlar? "Aileler bu konularda önlem almalılar." diyoruz ama onlar da bir garip. Kızlarına daha küçük yaşlarda açılmayı- saçılmayı-süslenmeyi bir meziyet olarak öğretiyorlar. Kızlarına bilgi-eğitim aşılayacakları yaşlarda süs püs peşinde koşuşturuyorlar hatta kendileri buna önayak oluyorlar... Şu mezuniyet balolarına hazırlanan kızları kuaförde gördüğümde gözlerim fal taşı gibi açılmıştı. Lise mezunu kızların giydikleri o açık kıyafetleri, o makyajları, o saçları, bugün bu yaşımda ben yaptıramam. Hadi beni bırakın, bir anne-baba o yaştaki kızını nasıl o hâle sokar, bunu anlamak mümkün değil. Ama anne kendi eliyle kızını çarşıya götürüyor, o elbiseleri alıyor. Daha yeni serpilmeye başlamış kızını yarı çıplak bir hâlde sahne sanatçısı gibi süsleyip diploma törenine yolluyor. Sonra da "Vay kızıma baktılar, sarkıntılık yaptılar." öyle mi? Bakın bunlar sadece varlıklı ailelerde olmuyor, bunlar normal klasik aile dediğimiz ailelerde olmaya başladı. Bu çocuklar ileriki yaşlarında nelerle tatmin olacaklar? Tabii ki ileriki yaşlarda da evlilik dışı çocuk doğurmayı gayet normal görecek bir hâle gelmeleri çok doğal... Gerek televizyon dizileriyle gerekse sosyal hayatın içinde aile birliğini bozacak geleneksel Türk örf adetlerini unutturmak için her şey yapılıyor. O yüzden anne ve babaların çocukları üzerinde etkin olmaları çok önemli. Özellikle "Çocuklar Duymasın" adındaki diziye aşırı tepkiliyim. Çünkü verdiği mesajlar gerçekten bizim aile yapımızı yozlaştırıcı şekliyle dikkat çekiyor ve bu yüzden ben, bu dizi için şunları yazmak istedim...

"Çocuklar Duymasın" mı? "Yoksa Çocukları Azdıralım" mı?"

Hani "Yaprak Dökümü, Aşk-ı Memnu" gibi dizilerde ahlaksızlık diz boyu giderken şimdi de böyle "aile dizisi" olarak topluma lanse edilen dizilerde çocuklarımızı yoldan çıkaracak, aile

birliğinin yapısını değiştirecek mesajlar verilmeye başlandı. Malum dizide "Taş Fırın Erkeği" olarak bilinen, tabuları olan, evin babası "Haluk", ailesi tarafından geri kafalı olarak görülen ve sürekli eleştirilen bir rolde. Evin annesi ise sürekli babaya karşı çıkarak güya "Devir değişti." diyerek babaya her şeyi kabul ettiren bir rolde. Dizi, çocuklar küçükken daha sevimliydi, komikti. Verdiği o irrite mesajlara rağmen izlenmesi çekilebiliyordu. Şimdi çocuklar büyüdü; Havuç, yani evin oğlu ve kızı 18 yaşlarını doldurunca işler iyice cıvıklaştı. Dizinin ilk bölümlerinde Ramazan münasebetiyle iftar sofrası kurup ölen büyükanneye seneyi devriye duaları okutarak vatandaşa yıkama- yağlama yaptılar... Vatandaş ne kadar yedi, orası muamma... Şimdilerde ise dizide Taş Fırın Erkeği Haluk'a kabul ettirmeye çalıştıkları, bana göre Türk örf ve adetlerini yıpratıcı, yozlaştırıcı, zarar verici nitelikte. Kızın bir sevgilisi var ve anne bunu babaya normal bir şey gibi kabul ettirdi. Babanın her tepkisinde annenin tavırları gayet normal. Babaya karşı tepki; "Ne olacak Haluk, o artık genç bir kız, tabii sevgilisi olacak!" der ve babayı kızın sevgilisiyle tanışmaya ikna eder. Baba, anneye sinirli- tedirgin ve endişeli bir biçimde sorar; "Acaba bu çocuk kızımı öpüyor mudur?" Anne gayet rahat cevap verir; "Ne bileyim Haluk." Baba aynı endişeyle sorar; "Acaba dudaklarından mı öpüyor?" Anne yine gayet rahat cevap verir; "Ay! Ne bileyim Haluk, bırak uyuyayım artık." Bu arada kız yemek sofrasında, anne babasının yanında habire sevgilisiyle mesajlaşır ama aile buna hiç tepki göstermez; çünkü DURUM GAYET NORMAL(!) Sonra kız çocukla kavga eder ve çocuk elinde çiçeklerle kızın evine özür dilemeye gelir. Ve aynı anne ve baba, sevgilisinin kızından özür dilemesi için mutfakta görüşmesine müsaade eder, çünkü DURUM GAYET NORMAL(!) Arada babanın kapıya kulağını dayayıp konuşulanları dinlemesini koymuşlar ama buna yine evin annesi karşı çıkar; "Ne kadar ayıp Haluk onların özel hayatı!" der, çünkü DURUM GAYET NORMAL(!) Sonra evin oğlu yani nam-ı diğer "Havuç" eve sarhoş gelir. Her zamanki gibi anne bu olayın da üstünü örtbas eder, çünkü DURUM GAYET NORMAL(!) Havuç evden ayrılıp iki

arkadaşıyla ayrı eve geçmek ister, baba yine karşı çıkar ama anne on sekiz yaşını dolduran bir gencin ayrı eve çıkabileceğini söyler, çünkü BU DURUM DA GAYET NORMAL(!)

Ve sonuç: Havuç ayrı eve çıkar, evin kızı uzun bir sevgili hayatından sonra çocukla evlenir...

Yaprak Dökümü adındaki dizide de baba her şeye karşı çıkardı ama anne her seferinde "Aman Ali Rıza Bey ne olacak?" diyerek babaya her şeyi kabul ettirmişti ama bütün çocukları ziyan olmuştu... Böyle kötü örnekler teşkil eden daha o kadar çok şey var ki anlatmakla bitmez. Burada endişe verici bir gidişatın, topluma güzel aile portresiyle sindirilmeye çalışıldığının acaba kaç kişi farkında? Kaç kişi böyle dizilerin toplumu yavaş yavaş yozlaştırdığını anlayabiliyor acaba? Kaçımız bu gidişata "Hayır." diyebiliyoruz?

Yavaş yavaş manevi değerlerden uzaklaştırılarak kendi kendimizi nasıl bir tehlike içine attığımızın kimse farkında değil galiba.

Bu diziler reyting rekorları kırıyor ve dizi karakterlerinin yaptıklarını kim bilir kaç aile örnek alıyor!

Tabii ki devir değişti ve bazı rahatlıklar olacak ama bu kadar kolay ve bu kadar çabuk olmasına bizim toplumumuz hazır değil.

Eskiden gençler bu kadar serbest değildi ama başlarına da bu kadar çok felaket gelmiyordu. Şimdi son yıllarda gençlerimize verilen bu serbestlikten sonra başlarına gelen felaketler daha fazla artmadı mı? İşte tüm bu ANORMALLİKLER artık NORMAL olarak kabul ettirilmeye başlanmıştır. Bundan on yıl sonrasında Türkiye'nin hâlini düşünmek bile istemiyorum. Böyle diziler bizi önce güldürür ama sonra ağlatır; çünkü bu dizileri seyreden çocuklar seyrettiklerinden sonra ancak ve ancak azarlar.

İşte aile kavramının ne kadar önemli olduğunu bir kez daha vurgulamak istiyorum. Gerçekten bu şekliyle toplum önüne serilmekte olan şeylerin önüne ne kadar geçebilirsek o kadar kâr.

Kadın olarak kadınlığımızı, erkek olarak erkekliğimizi korumak zorundayız. Biz kadınlık kimliğimizi koruyalım, değerini

bilelim, kimselere kullandırmayalım derken aslında olayı bireysel değil çoğulcu düşünüyoruz. Gelecek nesillerin sağlığı için gerekli bunlar.

Sonuç olarak aslında herkes, herkesin ne yaptığının farkında. Ve herkes kişisel menfaatlerini, zaaflarını milletle aşık atmayı, kolay yaşama heveslerini ön plana alarak kimseye bir şey diyemiyor. Kendi yaptıkları da dâhil etrafında yapılanlara göz yumuyorlar.

Değer yargılarının bu kadar unutulması inanç zafiyetinden kaynaklanıyorsa o hâlde ne yapılması gerekir? Yeni nesle inanç adına buna din veya toplumsal kurallar ve ahlaki değerler adına ne derseniz deyin, bu unsurların adına bir şeyler verilmeli.

Çok güzel bir Kızılderili hikâyesi vardır;

Yaşlı Kızılderili yanındaki çocuklara şöyle dedi: "İçimde bir savaş var. Korkunç bir savaş. İki kurt arasında.

Bu kurtlardan birisi; korkuyu, öfkeyi, kıskançlığı, üzüntüyü, pişmanlığı, açgözlülüğü, kibri, kendine acımayı, suçluluğu, küskünlüğü, aşağılık duygusunu, yalanları, yapmacık gururu, üstünlük taslamayı ve egoyu temsil ediyor. Diğeri ise zevki, huzuru, sevgiyi, umudu paylaşmayı, cömertliği, dinginliği, alçakgönüllülüğü, nezaketi, yardımseverliliği, dostluğu, anlayışı, merhameti ve inancı temsil ediyor.

Aynı savaş sizin içinizde de sürüyor ve diğer tüm insanların içinde de...

Çocuklar anlatılanları anlamak için bir dakika düşündüler ve içlerinden biri büyük babasına, "Hangi kurt kazanacak?" diye sordu.

Yaşlı Cherokee kısaca cevapladı: "Beslediğiniz kurt."

İşte insanlar da kadın-erkek ayırt etmeksizin içinde ne beslediklerini çok iyi bilmeleri gerekir. Neticede doğru doğrudur, yanlış da yanlış, öyle değil mi?

Burada özellikle "inanç" olgusuna yer vermek istedim; çünkü insanı birçok şeyden koruyan, insanın birçok şeyi yapmasını engelleyen şey inançtır. İllaki dinî inanç olacak diye bir şey yok

ama şunu da unutmamak gerekir; toplumsal kurallar ve değerler, her dinin kendi koyduğu temel kuralların içinden alınmış ve topluma mâl edilmiştir. Yani neticede insan ateist de olabilir ama toplumsal değerlere inancı vardır. Ve bu doğrultuda sahip olduğu bu inanç duygusu onu kötülük yapmaktan uzak tutar. Bir diğeri ise dinine bağlıdır, onu da bu dinî inancı kötülüklerden uzak tutar. İnsan o kadar güçlü bir varlıktır ki onun gücünü inançlarından başka çok az şey kısıtlar. Başta inançlarıdır insanı kısıtlayan. İyi veya kötü anlamda hiç fark etmez. Sahip olduğu inanç ne ise yani yaşlı Kızılderili'nin dediği gibi "İçinde hangi kurdu büyütürse o kurt diğerini yer." İnançları ne ise onu yaşar.

Kısaca burada asıl önemli olan doğru inançları saptırmadan, kendine uydurmadan yaşamaktır. Kadın ya da erkek gerek dinî gerekse toplumsal değerlere riayet etse inanın bana ne aldatma olur ne tecavüz olur ne töre cinayetleri. Bu yüzden inanç dediğimiz olguya gerektiği kadar önem vermemiz gerekiyor. Kimine göre yapılan iş günah sayılsa da kimine göre yanlış, kimine göre haram. Bırakalım kimileri günah olduğu için kötü davranışlarından vazgeçsin. Kimleri ahlaksızlık olduğu için yapmasın. Biz bakış açısı ile değil bakış açılarının sonuçlarının doğruluğu uyumu ile uğraşmalıyız. Evet, insanı çoğu şeyden engelleyen en büyük olgu inançsa o zaman doğru dürüst inanalım. Lütfen kendi maddi manevi değerlerimiz doğrultusunda kadın- erkek hoşça vakit geçirmek, daha lüks yaşamak adına inançlarımızdan ödün vermeyelim…

Çünkü neticede, olan hep kadına ve kadın kimliğine oluyor. Zarar gören kadın oluyor, erkek kadına ilişki sırasında "Canım, cicim." deyip arkasından umursamıyor. Erkek gününü gün etmiş, kadın ise kendini ziyan etmiş oluyor.

Her insanın yeteri kadar nedeni varsa olumlu ve olumsuz her şeyi yapabilir. Ve bizim de (kadın ya da erkek) ama özellikle bir kadın olarak en gerekli nedenimiz; inançlarımız ve kendimiz olmalıdır.

Tabii ki seveceğiz hatta belki de yanlış bir insana âşık olmak gibi bir gaflette bile bulunabiliriz. Bunlar başımıza gelebilir fakat

yapılacak şey hatalardan geri dönmeyi başarabilmektir. Evet, biz Türkiye toplumunda yaşıyoruz, çoğu olaylara çifte standartlarla bakıyoruz. Yapılması gereken; yapılan eylemin içeriğine iyice bakmaktır. Ve dediğimiz gibi yanlış adama bile âşık olmuş olsak yol yakınken geri dönme cesaretini göstermeliyiz. Önemli olan aynı hatayı üst üste yapmamak ya da yapılan hataların arkasına maddi veya manevi menfaatler için sığınıp kadınlığımızı düşürmemektir. Kadın kimliğinin ne kadar güçlü olduğunu tarihler biliyor. Ama eğer kadın kendini koruyamazsa ve gerek kariyer adı altında gerekse muhtaçlık adı altında gerekse kendini kaybetmişlik adı altında basit-seviyesiz olayların ve ilişkilerin içine sokarsa emin olun ki bir süre sonra kendisine saygısı kalmadığını anlar ve ağır depresyonlara girer. Burada vurgulamak istediğimiz kadının kadınlığına sahip çıkmasından ibarettir. Kim değerine sahip çıkmazsa başkalarından da hiçbir değer beklememelidir.

Özgüven demek; her istediğini yapabilme hakkını kendinde görmek değildir. Gerçek özgüven neyi nasıl yapacağını; ne zaman, nerede, ne kadar yapacağını veya yapmayacağını bilebilmektir.

Erkeksen aldatma!

Kadınsan aldanma!

BOŞAN DESEM NE OLACAKTI?

Öyle yaşanmışlar ve öyle durumlar vardır ki "Boşan." deseniz her şey daha da berbat olur.

Bir okurum e-mail atmıştı ve benden kendisine yardım etmemi istedi. Kocasıyla severek evlendiklerini, iki erkek çocukları olduğunu, on yedi senedir evli olduklarını ama son beş yıldır kocasının ondan ayrılmak istediğini belirtmiş ve kocasının başka bir kadınla ilişkisi olduğunu, çocuklarıyla ilgilenmediğini yazmıştı. Maddi durumları iyi ama adam kadını öylece bırakıp ayrılmak istiyor. Kadının bir hayat standardı var. Çocuklarının da aynı standartları oluşmuş. Rahat yaşamaya alışmışlar, para sıkıntısı çekmemişler. Çevresindekiler kadına; "Boşa, seni rezil etti; gururlu davran." gibi tavsiyelerde bulunuyormuş. Fakat Allah'tan kadın gururun karın doyurmadığını biliyor. Yaşı otuz sekiz, elinde bir mesleği yok. Kendi ailesinin durumu o kadar parlak değil. Öyle böyle adam eve gelmese de para yolluyor, çocukları okuyor, onlara bakıyor. Adam sadece söz ile "Ben size bakarım." diyor ama kadına hiçbir güvence vermeden boşanmak istiyor. Zaten evliyken kendisini aldatan adamın hukuken ayrıldığında kadına bakacağına siz ihtimal veriyor musunuz? Ben vermiyorum. Bu durumda siz, şimdi bu kadına "Boşan." der miydiniz? "Gururunu kırdı, seni aldattı, seni istemiyor." der misiniz?

Ben demem. Diyemem doğrusu…

Şimdi o birçok kitapta yazılanların hangisini örnek alıp uygulasın bu kadın? "Otuz sekiz yaşından sonra meslek sahibi olunmaz." demiyorum ama bu hiç de kolay değil. Ve bu süre içinde mevcut hayatını devam ettirecek kadar parayı nasıl kazanacak. Veya kocasının sadece söz ile verdiği destek ne kadar devam edecek? Kocasının bir başkasıyla evlenmesiyle birlikte kadının hiçbir garantisi kalmayacak. Neticede bir de sonuçta kocasının mirasçısı olan kendi çocuklarının eline kalma durumu var. Çocuklar iyi ve anneye düşkün olabilirler fakat sonradan ne olacakları ne malum? Bunların hepsi yazarken veya söylerken hoş olmasa da bu kadının düşünmesi gereken şeyler değil mi? Türkiye'de değil dünyadaki çoğu kadının yaptığı gibi o da kocasına; "Canın cehenneme! Ne yaparsan yap, ben çocuklarımla burada böyle yaşarım; sen öldüğünde de mirasın bize kalır." diyerek yaşamaya devam eder.

Şimdi bu kadınları kınayalım mı?

Bu kadınlara acıyalım mı?

Ne yapalım?

İnsan çaresiz kalınca maalesef her duruma razı olabiliyor. Bence bu kadınlara hayatlarını yürütmek, evlatlarını mağdur etmemek adına saygı duymalıyız. Sonuçta bu kadının kaderini, ailesi ve sonrasında kocası belirlemiş oluyor. Ve madem öyle böyle çaresiz bir durumda, en fazla acı çekecek kendisi olsa da bu sefer de başkalarının kaderini belirlemek zorunda kalıyor. Aslında bu durumda adamı anlamak mümkün değil ve şu sorular aklıma geliyor;

"Bu adam, bu kadar mı parayı seviyor? Çocuklarının annesine bir şey vermek istemiyor?

"Yoksa bu adam çocuklarının annesinden bu kadar mı nefret ediyor ki hiçbir şey vermek istemiyor?

"Bu adam ne kadar vicdansızdır ki ne kadar sevmese ve nefret etse de hayatın on yedi yılını öyle veya böyle ona vermiş çocuklarının annesine böyle davranıyor?

"Ya da bu adam yoksa çocuklarının annesini hâlâ mı seviyor? Böyle bir durum yaratarak onu elinde tutuyor?

"Veya en kötü ihtimal de bu yazacaklarımdır. Adam gününü gün ediyor ve bu şartlarda karısının onu boşamayacağını bildiği için havasını alıp geri döneceği ve karısının da önünde sonunda her kadın gibi kendisini kabul edeceğinden emin olarak hayatını mı yaşıyor?

"Yani gerek çocuklarının annesini gerekse onunla şu anda evlenme hayalleri içinde olan diğer kadını aldatarak kendine menfaat mi sağlıyor?

Yazık ki ipler kimin elindeyse insanları istediği gibi oynatan o oluyor. İşte şartlar ne kadar ağır olursa olsun kadın bu yükü taşır. Ruhunda fırtınalar kopsa da o, sakin denizlerin sessizliğini korur. İçindeki acıyı bastırabilmek için evlatlarına sarılır. Kadın böyle durumlarda yoldan çıkmaz, Allah'a sarılır, dualara sarılır.

Ve bu acıyla yaşamasını öğrenir...

Bir tarafta kadınlığını satan kadınlar, kocasını kaybetmemek için sapıklık yapanlar...

Yaşlı adamlarla düşüp kalkan genç kızlar rahat yaşama hevesindeyken böyle bir kadının da kocasından boşanmamasına kimse bir şey dememeli.

Zaten kadın kocası tarafından öyle bir kırılmış ki bazı imkânlar verilse bir gün bile duracak da değil ama ne yapsın? O da bir yerde kendi rahatı için durup bekleyecek. Kaldı ki kocasından hiç hak etmediği hâlde istediği nafakayı-malı mülkü alamayacağı için ya da ölünce kocasının mirası kalır düşüncesiyle yıllarca boşanmayan kadınlar varken mecburiyetten böyle bir dışlanmaya maruz kalmış kadına ancak ve ancak açıkçası; "Boşanma, bekle, dur!" denir...

Ve bir gün bu adam bu kadına dönüp gelebilir de. Genellikle evliyken karılarını aldatanlar karılarına sonradan dönerler. Ama karısıyla hayatını ayırınış, boşanamayan adam kolay kolay dönmez. Ancak büyük bir olay olursa dönebilir, o da ancak formaliteden bir dönüş oluyor. Fakat karısıyla hayatını yaşarken aldatanlarda geri dönüş birkaç yıl sonra gerçekleşebiliyor. Bunun nedeni de adamın hevesleri uğruna evini terk etmesidir. Yani erkekler hevesini ve havasını alıp gönlünü eyleyip geri dönerler...

Evet, bu tip bir erkek böyle bir kadına dönerse bu kadın tipi ne yapacak?

"Hayır, istemiyorum!" mu diyecek?

Yine evlatlarının hatırına kırılan gururunu biraz daha kırarak bir aile olmayı kabul eder.

Kız-oğlan evlenecek; ele güne rezil olmayalım hâllerinin derdine düşer.

Bunlar kötü şeyler mi?

Hem evet hem hayır demek durumundayım.

Kadın çaresizce başını eğdiren o adamı yine adam diye, koca diye yanında taşır.

Çok yeni yaşanmış bir olay daha anlatmak istiyorum:

Aile çok zengin ve gerçekten çok iyi imkânlara sahip. Bir gün kadın, kocasının kendisini yabancı uyruklu bir kadınla aldattığını hatta o kadınla ayrı bir hayat kurduğunu öğreniyor. Tabii herkes şoke oldu bu duruma; çünkü dışarıdan hiç kimsenin fark edemediği bu birliktelik dört yıldır devam ediyormuş. Durum meydana çıkınca kadın kocasından boşanmak istiyor. Kadının aynı zamanda kocasının şirketinde hissesi olduğu için ve ailesinden de geliri olduğu için bu kararı alması çok abes değil. Her ne kadar yirmi yıllık bir evlilik ve üç çocuk varsa çocuklar yetişmiş olsalar da kadın burada tavrını koyup ayrılmayı tercih ediyor. Yani kocasını geri kazanma mücadelesine değecek bir şey olmadığını görüyor.

Bu kadının tavrına "Evet" diyorum...

Sadece yanında bir koca taşımak için ve çocukları babasından ayrı kalmasın diye her şeyden önemlisi kocası başkasıyla bir düzen kurmuşsa neden o adamla dursun ki? Ve hayatını aynı standartlarda devam ettirebilecekse böyle bir rezilliğin altında neden ezilsin ki? Burada akıllara gelecek bir soru şu;

Her şey maddiyattan ibaret mi?

Yalnız şunu unutmamak lazım; kırk beş yaşına gelmiş ve aldatılmış bir kadın, o saatten sonra duygularından çok mantığının

sesine kulak verir. Bunu da kimse kınayamaz. Aldatılan, başkasına tercih edilen bir kadın, -kimse yadırgamasın- rezil olan o kocayı yanında taşıması yetmezmiş gibi bir de onu ihya etmemesi çok doğal. Hatta böyle bir durumda kocasının ekmeğine yağ sürmüş oluyor. Adamı bırakıyor, onun tercihine saygı duyuyor ve adam da gidip yeni tercihiyle yeni bir hayat yaşıyor.

Evet, kadın ayrıldı ve bu ayrılık süresinde adam çocuklarıyla ilgileniyor. Kadın, kendisini aldatan adamla çocukları için gayet mesafeli bir şekilde görüşerek saygınlığını koruyor. Tabii bu arada kadın her ne kadar varlıklı, güngörmüş olsa da klasik bir Türk kadını olarak kendini çocuklarına adayarak "hayatına başka bir erkek alma düşüncesi bile olmadan" devam ediyor. Zaten kadının ailesi aşiret denilebilecek bir yapıda olduğu için böyle bir duruma asla müsaade etmez. Kadın sevgili kavramını bırakın, ikinci bir evlilik düşüncesi ile gitse aile bireyleri kıyameti koparırlar. Zaten kadının da böyle bir düşüncesi yok, olamaz. Çünkü o atasından anasından ne görmüşse o…

İşte hayatları böyle devam ederken adamın yeni eşinden bir kız çocuğu dünyaya geliyor. Evet, şimdi hayatlarına yeni bir varlık girdi ve artık kadının -kendi doğurmuş olmasa da- çocuklarının bir kardeşi olmuştu. Neticede her konuşmamızda gayet vicdanlı ve merhametli bir şekilde bu konuya yaklaşırdı. Doğan çocuğun bir günahı olmadığını, neticede çocuklarıyla aynı soyadını taşıyacağını ve kardeşleri olduğunu söylemiştir. Ve çocuklarını yeni doğmuş kardeşlerine karşı şartlandırmadan sevgiyle yaklaşmalarını sağlamıştır. Tabii burada adamın da tutumunu inkâr etmemek lazım. Her ne kadar karısını aldatmış olsa da sonrasında boşanmanın olumsuzluklarını çocuklarına yaşatmadı. Çocuklarının annesine zaten ortaya çıkan başka bir ilişki ile fazlasıyla zarar verdiği için o konuda da hiç konuşmayarak ve ortak aile dostları ve çevresine yeni eşi ile girmeyerek belki de mahcubiyetini sessizce göstermiş oldu. Burada bu adamı koruduğum fikrine kapılmayın lütfen. "En azından böyle bir durumda birbirine girip inatlaşmak, çirkefçe davranmak yerine "kötünün iyisi" diyerek yollarına devam etmiş olmaları da takdir edilmelidir." diyorum.

Tabii bu tutumlar sergilenirken karşıdaki yeni eşin de -kendi vicdan azabı mıdır, yoksa adamın yeni eşine bu konudaki tavrı mıdır ya da kadının kendi iyiliğinden midir- olayları karıştırınaması ayrıca şaşılacak bir durum... Sebebi her neyse, boşanma sonrası gerçekleşen tutumlar en azından çocukların üzerinde boşanmanın etkilerini azaltmıştır. Ama tabii özellikle kız çocukları annelerinden boşandığı için değil annelerini aldatarak boşanma noktasında bir konuma getirdiği için babalarını affetmediler. Ama erkek çocuğu bu konuda kınar gibi olmadı hiçbir zaman. Erkek çocukları; etraflarında erkeklerin çokça yaptıkları bu durumu babalarının da yapmalarını garipsemediler ama tabii duruma kızdılar. Her ne kadar kızsalar da yine çok kısa zamanda babalarıyla (bu durum sanki çok normalmiş gibi) görüşmeye başladılar.

İşte kız ve erkek çocuk arasındaki fark bu. Kız çocuk tavır alır, erkek çocuk tavrı benimser; çünkü babası da bir erkek, kendisi de bir erkektir. İleride kendisi de böyle bir hareketi yapma hakkına sahip olduğunu düşündüğü için babayı kollar. Zaten ben çok bilirim babasıyla hovardalığa gidip annesine sezdirmeyen erkek çocuklarını. Ya da babasının sevgilisinden haberdar olup babasının annesini aldatmasına göz yuman erkek çocuklarını. Ne yapsın çocuk, o da bu zihniyetle kendisini yetiştiren annesine, babasının yaptığı kalleşliği normal görüyor. Çünkü annesi de onu erkek olduğu için sokağa salmış, namus kavramını yanlış benimsetmiş, "erkeğin elinin kiri" zihniyetiyle topluma katmış. Çocuk da bu zihniyetle; "Annem evimizin direği, o namus abidesi, onun kılına zarar gelmesin ama babam annemi boynuzlasa da olur." Hatta "Boynuzlasa ne olur!" düşüncesiyle babasıyla birlikte ellerini kirletirler, sonrasında bir güzel yıkarlar, olur biter.

Tabii el temizlenir; peki ya pislenen ruhlar ne olacak?

Evet, küçük kardeş dünyaya geldi ve diğer başka anneden olan kardeşler ona kucak açtılar. Her şey böyle devam ederken hiç akıllara gelmeyecek o olay oldu. Adamın uğruna karısını aldattığı kadın, bir sabah kahvaltı yaparken kalp krizi geçirip genç yaşında ölmez mi? Herkes yine şokta; kimsenin tahmin bile edemeyeceği bir son... Sonuçta her şey kader ve özellikle ölüm

zamanı ve saati en büyük kaderdir. Yani belki insan hayatında birçok şeyi değiştirebilir ama ölüm zamanı tamamen Allah'ın inisiyatifinde bir durumdur. Kısacası o kadının ömrü o kadarmış ve o kadar yaşadı. Ama tabii bu ölümün ardından mahalleli, hısım, akraba, eş, dost anında yine o klasik yorumlara başladı:

"Tabii, kadının ahı tuttu!"

Hani belki aldatılan her kadın gibi mutlaka bizim arkadaş da beddua etmiştir. Belki kocası bu kadından boşansaydı mutlu olurdu, hoşuna da giderdi ama ölümüne bir istekte bulunduğunu sanmıyorum. Yani o dönem o kadar farklı yorumlar yapıldı ki sanki ilahi adalet tecelli etmişçesine bu ölüm için neredeyse bir tarafına kına yakanlar olmadı değil. Fakat nasıl ki bu yeni eşin öleceğini kimse tahmin edemediği gibi bu ölümün neler getireceğini de kimse tahmin edemedi. Cenaze kalktı. Çocuklar babalarının yanında yer aldı. Kadın yabancı olduğu için ailesinin isteği üzerine cenaze ülkesine gitti. Adam iki yaşında küçük bir kız çocuğu ile baş başa kaldı. Çocuğun aklı anne baba kavramını henüz algılamaya başlamışken manevi bağlılıkları henüz oluşmaya başlamışken birden "anne" dediği ama annenin ne anlama geldiğini kavrayamadığı dönemde hayatında büyük bir boşluk oluştu.

Peki, şimdi ne olacaktı?

Adam bu çocukla nasıl bir hayat kuracaktı?

Ne oldu biliyor musunuz?

Çok derinini bilmiyorum ama gerek ailenin ortak kararı gerekse adamın bu yaşadıklarını bir ibret olarak kabul edip pişmanlığı neticesinde adam, hikâyedeki kahramanımıza tekrar bir araya gelmek teklifiyle gitti. Kadın ilk etapta sessiz kaldı ve "Olmaz!" dedi fakat sonrasında "Olur!" dedi.

Şimdi ilk tutunduğu tavırdan sonra bu tavrını eleştirenleriniz olacaktır. Ben kendisine "Neden kabul ettin?" diye sorduğumda bana verdiği cevap şu oldu: "Sevda, bu adam yaşlandı artık ve başına böyle bir olay geldi. Bu çocukla ortada kaldı ve şimdi mecburen bir düzen kurmak zorunda kalacak. Yeni bir kadın, yeni bir düzen ve bunlar yaşanırken yine benim çocuklarım stres

içinde olacaklar, yıpranacaklar. Ayrıca ne malum yeni evleneceği kadının huysuz ve çirkef olmayacağı? Gerçekçi olalım Sevda, hayal dünyasında yaşamaya gerek yok ve ben bu kadar gelgitten yoruldum, sıkıldım. Gerçek şu ki benim çocuklarımın babası zengin ve yakışıklı bir adam, hiç de boş kalmaz. Bekâr biriyle evlense bekâr olan çocuk isteyecek. Zaten ortada iki ayrı anneden doğmuş çocuklar var. Hadi boşanmış biriyle evlense onun ilk evliliğinden çocukları olacak ki bu çok daha fazla sıkıntılı bir durum. Benim çocuklarla aralarında mutlaka sorun olur, kıskançlık olur. Benim çocuklarım öz babalarıyla aynı evde yaşamayacaklar ama kendi çocukları olmadığı hâlde onlar bir arada olacak. Daha bir sürü problem beraberinde gelecek. Bu küçük kız henüz iki yaşında, doktorlarla konuştum; 'En fazla altı ayda bu çocuk seni benimser ve ileride seni hep öz annesi olarak bilir.' dedi. Yani zaten bu durumda benim çocuklarımın bu küçük kızla bir problemleri yok. Benim de şu saatten sonra başka biriyle evlenmek gibi bir niyetim yok. O hâlde hepimiz için en fazla da benim çocuklarımın geleceği için bunu kabul ettim." dedi.

Evet, şimdi boşandığı eşiyle barıştı, tekrar evlendiler. Kadın, o kendinin doğurmadığı ve hiçbir günahı olmayan iki yaşındaki küçük kıza kendi evladı gibi bakıyor. Hatta kendi nüfusuna aldığı o bebekle öz annesi gibi ilgileniyor. Şimdilik bir problem yok ama kocasıyla ilişkilerini az buçuk sorduğumda bana dediği tek şey; "Bazı şeyler asla eskisi gibi değil ve asla da olmayacak!" Sanıyorum bu cevap hepimiz için yeterli bir cevap olmuştur.

Evet, bu kadın şehirde doğmuş, büyümüş; varlıklı, sonradan görme değil ama neticede bir Türk kadını. Kadın olarak da son noktada yine fedakârlığını yapmış olan kadın kimliği. Yani o da her hâlükârda kadın ve gelenek-görenek-alışkanlıklar; adı her neyse kaderi olmuş. En başında çocuklarının geleceği için kendini aldatan bir adamla yaşamayı reddetmiş olsa da sonrasında şartlar değişince yine o adamla yaşamayı kabul eden aynı kadın. İşte şartlar değişince verilen kararlar da değişebiliyor. Hani demiştim ya "Kırk yaşında veya kırk yaş üstünde verilen kararlar duygusallığın dışında daha çok ve genellikle mantıksal

kârlardır." Ayrıca şartlar kadını yapacağı fedakârlığın şeklini belirlemeye itiyor. Tabii böyle bir olayın tam aksi olsaydı ne olurdu? Kadın kocasını aldatsaydı ya da kadın kocasından normal bir şekilde ayrılarak başkasıyla evlenip bir çocuk sahibi olsaydı ve kocası ölüp kucağında bebeğiyle eski kocasına gidip, "Yine bir aile olalım," deseydi ne olurdu? Birinci durumda; kocasını aldatsaydı muhtemelen kocası, kocasının ailesi ya da kendi ailesi tarafından hayatına son verilebilirdi. İkinci durumda; boşandı, başkasıyla evlendi ve bir çocukla eski kocasına döndü. Çoğu erkeğin yapacağı gibi reddedilirdi. Asla kocası onu geri kabul etmezdi, hele hele bir de elinde bir çocukla...

İlk anlattığım hikâyedeki kadına "Boşan." demedim, zaten o da boşanmadı ve hâlâ aldatılarak yaşamaya devam ediyor. Daha doğrusu artık bunun adı aldatılmak değil... Aldatılmadan, gerçekleri bilerek ayırdığı hayatıyla daha fazla aldanmamak için bu şartlarda yaşamını sürdürmek. İşte bunlar toplumumuzun gerçekleri, hiçbirisi abartı değil, hepsi gerçek birer hikâyedir.

İşte bu noktada bu zamana kadar olanları değil bundan sonra neler olacağı hakkında yazmalı ve yorumlar yapmalıyız.

Bizleri ve benim gibi birçok yazarın yazılarını yeni neslin okuyup uygulaması daha önemli. Bu iki hikâyedeki kadın ve onlar gibi olanların şartlarını değiştirmek adına yazacak fazla bir şeyleri yok. Onlar ancak mevcut durumda kendilerini koruma altına alabilecek durum değişikliği yapabilirler. Asıl bu olayların, bu kabullenişlerin, bu çirkefliğin önüne geçebilmek için bizim önümüzdeki neslin bu konularda bilinçlenmesi ve bir şeyler yapması gerekir.

Şimdinin anneleri ve anne adayları kız çocuklarını yetiştirme ile erkek çocuklarını yetiştirme şekillerine daha fazla özen göstererek kadın kimliğini iyi ve güzel günler görebileceği geleceğe doğru götürebilirler.

Lamı cimi yok, bunun başka yolu da yok...

Eğitim... Eğitim... Eğitim...

Ama öncelikle aile içi eğitim...

Siz çocuğunuzu aile içinde nasıl yetiştirirseniz o kurallarla yaşar. İsterse en iyi üniversitelere gitsin, evde ne görürse onları resimler hafızasına... Sosyal hayata karıştığı zaman ise çok azı aileden aldığı huy ve davranışları değiştirirler.

Sonuçta insanlar hayatlarını alışkanlıklarıyla yönlendirmek durumundadırlar. Alışkanlıkları değiştirmekse güç iştir. İşte bu yüzden çocuklarımızı kız-erkek demeden aynı ahlak kuralları ve toplum bilinciyle yetiştirmeliyiz.

AHHHHHHHH ŞU ERKEKLER

VE

AHHHHHHH ŞU KADINLAR...

Türkiye'nin bayağı tanınmış bir iş adamıyla ufak bir sohbetimizde ondan aldıklarımı sizlere anlatmak istiyorum.

Bu kişi tam olarak hayatın çemberinden geçmiş, hovardalığını yapmış ve belki çok ama çok canlar yakmış. Öyle hareketli bir hayat yaşamış ki hovardalıklarını anlatırken sanki bir sanatçıyı dinliyor gibi hissediyorsunuz kendinizi. Her ne kadar yaptıklarını tasvip etmese de o hüzünlü-mahcup cümlelerin altında bir gurur duyma ifadesi kendini bayağı bir belli ediyor. Herhâlde en çok da karısının canını yakmış olacak ki bugün hayatta olmayan karısını anlatırken ağlamaya başlıyor. Ona sorsanız sevdiğinden ağlıyor. Ama bana göre canını yaktığı kadının ardından vicdan azabı duyuyor. Karşımdaki yetmiş yaşlarında ama gayet dinç ve bakımlı, tam bir zampara, hovarda erkek emeklisi bir amca. Paraysa para, çevreyse çevre, kadınsa kadın, uçaksa uçak... Sanatçısı, sıradan kadını hepsiyle yaşamış, yemiş, içmiş; ona sorsanız şimdi uslanmış. Ama işin gerçeği artık yaşından ve o yaşanmışlıktan sonra meydana gelen bir doyumdan ibaret yerinde oturma hâlindeydi amcam. Tabii yaşı ne olursa olsun erkek olduğu için o böyle demiyor. "Uslandım." diyerek kendini âdeta ödüllendiriyor. Ne diyelim amcama "Öyle olsun." deyip geçiyoruz. Yaşadığı hayat tam bir Türk filmi havasında, emin olun. Bana karısını anlatırken hayalimde o vefalı, o çilekeş kadını canlandırdım. "Bu rahmetli kadından etrafımızda ne kadar çok var,.." demeden geçemedim...

Amcam şöyle başladı:

"Beni karım adam etti. O olmasaydı ben bugün hiçbir şeydim. Şimdi yatım var, özel uçağım var ama karım yok. Her gece içerdim, eve sarhoş gelirdim, o beni kaldırıp yatırırdı. Hovardalık yapardım, o hep beni kapıda beklerdi. Her zaman beni en iyi şekilde temsil etti, ailemi taşıdı, çocukları da o adam etti. Bana kalsaydı bu çocukların hepsi vasıfsız, baba parası yiyen çocuklar olurlardı. Allah rahmet eylesin." derken ve bunları anlatırken hüngür hüngür ağlıyordu. Karşıdan gören; karısının arkasından toparlanamamış, hâlâ yasını tutan biri sanır! Tabii bunları yazarken asla bu amcamı küçümsemiyorum. O yaşında hâlâ çocuk gibi durumuna kılıf uydurması onu sevimli bir hâle getiriyordu.

"Eee, ne oldu hanıma?" diye sordum…

"Kanser oldu ve ben tam üç sene Amerika'da ona kendim baktım ama kurtaramadık." dedi ve bunları da ağlayarak anlatıyordu.

"Eee, hem kadını anlatırken ağlıyorsun hem de kadına hayatı zehir etmişsin. Yani kadını biraz sen kanser etmişsin!" dedim.

Ve devam ettim:

"Peki, kaç yıl oldu öleli?"

"Dört."

"Tekrar evlendiniz mi?"

Durdu ve "Evet" dedi…

"İşte erkekler bu." dedim kendisine.

Ve amcam büyük bir samimiyetle bana dönerek şunları söyledi:

"Evet kızım, erkekler böyle. Ben ölseydim, karım evlenmezdi. Tamam, erkeğin de bakıma ihtiyacı var ama erkeklerin hiçbir dediğine inanma." dedi.

Şimdi işte yine, her anlamda, her şartta, her hâlükârda bir kadın örneği…

Kadın sevgiyi ruhunun derinliklerinde yaşar ve o sevgiyle

sadakatinden hiç ödün vermez. İşte bu yüzdendir ki kadınlarımız çilekeştir ve erkeklerin her durumuna katlanırlar, göğüs gererler.

Bu amcam şimdilerde kendine, kendinden on beş yaş genç - bu yaş farkı normal yaş sınırlarında sayılır- iyi bir eş bulmuş ve ona nasıl iyi davranıyor anlatamam size. İlk karısına yaptığı eziyetlerden aldığı derslerin mükâfatını şimdiki eşine yaşatıyor. Hâlbuki asıl mükâfat ilk eşe aitti ama ona ne oldu?

Dert sahibi oldu ve öldü...

Artık şu saatten sonra bu kadına iyi desen ne olur, demesen ne olur? Rahmetliye çektirdiğin eziyetlerden pişman olsan ne olur, olmasan ne olur? Lakin her şey bu kadar ucuz da değil. Bu işin bir de ilahi adalet ve ilahi mükâfat kısmı var, öyle değil mi?

Tabii ki ikinci eşin bu olanlarda hiçbir sorumluluğu yok, onun da nasibi böyleymiş. Yalnız bu amcama "Allah öbür tarafta yardım etsin." demekten başka bir şey diyemeyiz.

Bir kadın olarak "Acaba..." diyorum, "Güzel bir evlilik için ununu eleyip eleğini duvara asmışlarla mı evlenmeli?"

Böyle de kafamız karışıyor, o hâlde evlenmek için yaşlılığı mı bekleyeceğiz, ömrümüz yalnız mı geçecek? Ya da kendimizden çok yaşlı biriyle mi evleneceğiz, isteyerek veya istemeyerek? Yaşlı deyince de aklınıza yanlış bir kavram gelmesin, çok yaşlılardan söz ediyorum. Yani, bana göre eşler arasında makul yaş sınırı normal olarak on- on beş yaş arası olmalı. Fakat bazı insanların olduğu yaştan daha olgun bir yapıya sahip oldukları ya da oldukları yaştan fiziksel ve duygusal olarak çok daha fazla genç bir ruh yapısına sahip oldukları da önemli bir gerçek. Ve bu gerçeği görmezlikten gelerek eşler arasındaki yaş farkı aralığını belli bir standarda koyamayız, bu da yanlış olur.

Bana göre ve sorduğum birçok kişiden aldığım yanıtlara göre bazı durumlarda kadının erkekten yirmi yaş kadar küçük olması normal. Çünkü kadınların bazıları yaşlarından çok olgun ve çok sakin oluyorlar. Kendileri yaşlarında veya beş on yaş kendilerinden büyük erkeklerle iletişimde zorlanıyorlar. Kendisin-

den yaşça büyük bir erkekle beraberliğinde kendini daha mutlu buluyor.

Benim annem ve babam arasında da yirmi iki yaş fark vardı ve annem bu durumdan hiç şikâyetçi değildi. Babam daha aktif, daha tez canlı bir insandı. Annemse daha sakin, daha ağırdı ve babam ile aralarındaki yaş farkı bu kişilik farklılıklarını hep dengelemiştir. Hatta anneme çok sormuşumdur; "Anne, bu yaş farkından dolayı hiç sıkıntı çektin mi?" Annem her seferinde (kimi zaman bu soruları babama kızgın olduğu zamanlarda da sorardım) bana, "Aman yok vallahi, babanın hızına ancak yetişiyorum." derdi. Babam hastalandığında ve üç ay yatakta yatmak zorunda kaldığında, annemin bir gün şöyle dediğini hatırlıyorum "Ya ben, babanla aynı yaşta veya ondan beş yaş küçük olsaydım; daha yaşlı olacaktım ve babana o zaman nasıl bakacaktım?"

İşte ben "Kendi anne babamda bu yaş farkının negatif taraflarını hiç görmedim." diyebilirim. Hatta babam ölürken annemin ellerini tutup anneme; "Hakkını helâl et!" derken ikisinin gözlerindeki birikmiş sevgi ve saygıyı bugün gibi hatırlıyorum. Tabii bu durumun benim ailemde böyle olması demek toplumun böyle yaş farklı evliliklere tamamen açık olması anlamına gelmiyor. Hatta böyle durumlar istisna olduğu için yaş aralığı çok olan evliliklere karar verirken çok iyi düşünmek gerekir.

Sık görülmese de istisna durumlarda ve gerçekten sevgi, saygı ve karşılıklı kişilik uyumuna dayalı evlilikleri arada makul sayılacak yaş farkıyla desteklemek gerekiyor. Öyle aktif ve enerji dolu, yaşını almış ama hayattan kopmamış, hâlâ faal ve hâlâ verimli insan var ki onlara "Hayır! Dur! Sen kendinden yirmi yaş küçüğünle evlenemezsin!" diyemezsiniz.

Tabii, biz toplum olarak hep erkeğin kadından büyük olması gerektiğine ve hep de öyle olduğuna alışık olduğumuz için işin hep erkeğin kadından daha büyük olma tarafını tartışırız. Fakat bir önceki bölümlerde söz ettiğimiz gibi son yıllarda özellikle sanatçılar arasında kadınlar da kendilerinden on-on beş hatta yirmi yaş küçük erkeklerle evlenmeye başladılar. Halk diye tabir ettiğimiz toplumda kadının erkekten daha yaşlı olması pek

görünen bir şey değildir. En fazla kocasından beş-yedi yaş büyük kadınlara şahit olmuşuzdur. Bu yaş aralığından daha fazlası yok denecek kadar azdır. Son yıllarda özellikle sanat dünyasında kadının erkekten çok yaş farkı olan evlilikleriyle yeni bir konu gündeme geldi.

Tabii ki yapılan her evliliğe saygı duyuyoruz. Kimseye karışma hakkımız yok ama işin bir de diğer tarafı var. O taraftan baktığımızda yine yazdıklarımız üzerinden yola çıkarak bazı gerçekleri görmezden gelemeyiz. O gerçekler arasındaki en büyük gerçek ise erkeğin yaşlansa dahi kendine, kendinden çok daha genç bir eş bulması gerçeğidir. Burada çok olmamakla birlikte göz önünde yaşanan kadının erkekten çok fazla yaşça büyük olması, ilerleyen senelerde aralarında büyük tartışmalara yol açacağıdır.

Gerçekleri görmezden gelemeyiz. Kadın yaşlandıkça her ne kadar şimdilerde estetik cerrahi ile gençleşebilme imkânı varsa da sonuçta yerçekimine kimse engel olamıyor. Ve bu yerçekimine cerrahinin dahi karşı koyamadığı zamanlar ve durumlar olduğu da ayrı bir gerçek. Yani ne yaparsanız yapın belli yaşlarda erkek ve kadının başta el üstleri olmak üzere vücudunun birçok yerinde yaşın getirdiği olumsuz etkenler kendini gösteriyor. Ve işte bu yaşın belirtilerini gösterdiği dönemlerde bu olumsuzluklar yani yaşlanma dediğimiz olgu erkek için hiçbir zaman dezavantaj olmuyor ama kadın için maalesef öyle değil.

Bunlar toplumsal yargılarımızdır. Böyle düşünüldüğü ve toplum içinde böyle itibar gördüğü için ve doğru olduğu için bunları yazmıyorum. Sadece hani "Kendi gerçeklerimizi ortaya koyarak bir sonuca ulaşabiliriz." diyoruz ya, biz de bu gerçekleri görmezden gelemeyiz.

Evet, kadının erkekten yaşça çok küçük olması toplumsal alışkanlığımızdır. Erkeğin yaşı ne olursa olsun gerek maddi gerek manevi kendinden yaşça çok küçük bir kadınla kolayca beraber olabiliyor. Hatta kadınların yukarıda anlattığım sevgi ve saygıdan dolayı kendinden yaşça büyük bir erkekle evlenmeleri haricindeki samimi durumlardan farklı olarak kadınlar maddi

manevi menfaatleri için kendinden çok yaşlı erkeklerle birlikte olabiliyorlar. Bütün bunları ortaya koyduğumuzda erkeğin kadından daha avantajlı olduğunu görmek çok kolay... Bana göre erkeğin kadından en fazla +/- beş yaş küçük veya büyük olması lazım. Sonraki rakamlar ileride bayağı problem çıkarır.

Erkeğin kadından daha büyük olduğu evlilikler ile kadının erkekten daha büyük olduğu evliklere baktığınızda erkeğin yaşça daha büyük olduğu evliliklerin daha kalıcı olduğunu, kadının erkekten yaşça büyük olduğu evliliklerin bir süre sonra bittiğini görüyoruz.

Köyde veya şehirde böyle evlilikler hep bir tartışma konusudur. Hadi köyde kadının söz hakkı yoktur, "Kadın orada eziliyor." diyoruz ve dedesi yaşında bir adamla başlık parası karşılığında evlendiriliyor. Ama şehirlerde olmuyormuş gibi de davranamayız. Zaten benim en kızdığım ve en fazla karşı koyduğum durum da bunlar. Kırsaldaki insan yapınca gericilik oluyor, onlar cahil oluyor, eğitimsizliğin neticesi oluyor. Bu insanları toplumun bazı kesimleri kınıyor, dışlıyor, küçümsüyor fakat şehirdekiler aynısını yapınca sadece haber oluyor.

Tamam anladık, kırsaldaki zaten cahil ve eğitimsizse yaptığının sorumluluğu onları eğitmeyenlere eğitim fırsatı ve imkânı vermeyenlere aittir. Yani bana göre kırsaldaki töre cinayetinden tutun, dedesi yaşındaki adamla evlendirilenlerin berdel olayının yani bildiğiniz gibi her türlü olumsuzluğun en önemli sebebi bu yörelerde yaşayan insanlara eğitim gitmemesidir. O yörelerin gelişmesi için devlet ve milletin o bölgelere iş- istihdam sağlaması lazım ve insanlar ikinci derecede suçludurlar. Fakat şehirdeki okumuş, şehir görmüş insanların aynı şekilde davranmalarının tek sorumlusu bizzat kendileridir.

Toplumsal, geleneksel alışkanlıklar veya imkânsızlıkların dışında içinde menfaat olan ve buram buram samimiyetsizlik kokan ilişkileri de sonuna kadar eleştiririz.

Çok yakın zamanda ülke gündemini meşgul eden böyle bir olayı hep birlikte yaşadık. Zengin, daha doğrusu bu evliliği yaptığında çok zengin olan, şimdi ise "Sadece emekli maaşıma kal-

dım." diyen iş adamı Halis Toprak yetmiş bir yaşına rağmen on yedi yaşında bir genç kızla evlendi. Bu durumda tabii çocukları başta olmak üzere toplumca karşı çıktık ama sonuç değişmedi; evlendiler. Sonralarda boşanmak için uğraştılar.

Aynı Halis Ağa seneler önce on çocuğunun anasını boşayıp kendinden otuz yaş küçük başka bir hanımla evlenmişti. Bizim ağa yaşlı, tabiri caiz ise bir ayağı çukurda ama on yedi yaşında bir çocukla evlenmekten de hiç geri kalmıyor. Evlendiği genç kıza çocuk diyorum, çünkü kızın anne ve babası nikâh için rıza vermişti. Nasıl bir anne babadır bu iki kişi; on yedi yaşındaki tazecik kızlarını yetmiş bir yaşındaki adama bir de kendi rızalarıyla verirler. Kimse bu evliliğe aşk evliliği demesin, zaten açık ve seçik, bariz bir şekilde evliliğin sadece ve sadece kız tarafı için maddi menfaatler doğrultusunda gerçekleştiği ortada. Halis Ağa için ise bu evlilik ne anlama geliyor Allah aşkına? Nasıl nefistir bu? Nasıl bir ruh hâli? Bu yaşta bir adam on yedi yaşında bir kıza sarkıntılık yapsa "sapık" derler ama bu yaşta bir kızın bu kadar yaşlı bir adamla evlenmesine bir "Dur!" diyen yok! Ben öncelikle bir anne ve bir vatandaş olarak bu kızın anne ve babasına "Yazıklar olsun!" diyorum. Kendinden elli beş yaş büyük bir adama kızını resmen ne yapmış oldular acaba?

Bu sorunun cevabını size bırakıyorum…

O yaştaki bir adamın, yaşı nedeniyle şahitliği bile kabul edilemezken ve bazı durumlarda hastane raporu istenirken nasıl oluyor da bu kadar çarpık bir evliliğe kanunlar izin veriyor?

- Nerde insan hakları dernekleri?

- Nerede çocuk haklarını savunanlar?

- Hatta nerede o sokaktaki hayvanları koruyanlar?

- Niye böyle bir durum için yürüyüş yapmadılar?

- Neden tepki vermediler?

Tabii ki kanunen uygun bir durum ama işin bir de insani boyutu var.

- Neden kimse işin insani boyutuyla ilgilenmiyor?

Kırsaldaki adam aynısını yaptığında "cahil-eğitimsiz-sapık" oluyor da şehirdeki zengin Halis Ağa yaptığında neden kimse üstüne bir laf söylemiyor? Bence bu gibi şeyler bu kadar ucuz olmamalı ve kanunların böyle durumlarda sınırlayıcı kuralları olması gerekir. Birilerinin bunlara "DUR" demesi gerekmiyor mu sizce de?

Kızın anne ve babasında ne tür bir vicdan, ahlak ve Allah korkusu var acaba? İnanın kafam almıyor ve insan evladını nasıl böyle bir hayata elleriyle yollar? Çok geniş bir yürekleri olması gerekir herhâlde. Zaten bu evlilik olaylı bir şekilde bitti ve evliliğin içeriği de başından beri belliydi ama para her şeyi yaptırabiliyor. Bu anne-baba gibi daha birçok örnek vardır hepimizin etrafında ve kimseler de böyle durumlara müdahale edemez. Anne ve baba, bu Halis Toprak evliliğinde olduğu gibi kızlarını böyle yaşlı bir adamla evlendirerek kendilerinin ve kızlarının hayatlarını garanti altına almış oluyorlar. Tabii şimdi Halis Toprak beş parasız kaldığını söylüyor ama ne kadar doğru, orasını bilemeyiz. Bu anne baba şunu unutmamalı ki Halis Ağa'nın çocukları çok bilgili ve eğitimliler. Ayrıca ticaretin içindeler. Öyle sanıyorum ki bu minik analıklarına hiçbir şey koklatmayacak tüm tedbirleri de almışlardır. Zaten bu evliliği yapan küçük kız ile yaptıran anne-baba kendi aralarında "Adamın bir ayağı çukurda, daha kaç sene yaşayacak?" diyerek ufak hesaplarının neticesinde olaya balıklama dalmışlardır. Evladını seven, koruyan, gözeten hangi anne baba böyle bir evliliğe onay verir? Samimi anne-babalar asla izin vermez hatta sonuna kadar mücadele ederler. Ayrıca yetmişlik bir kişinin kendinden elli beş yaş küçük bir kızla evlenmesini talep ettiğini duyan sıradan bir insan bile "Yok daha neler? Adam sapık mı ne?" der. Ama işin içinde maddiyat olunca evlat da değerler de unutuluyor demek ki.

Bu kadar mı cahiliz?

Demek ki bu kadar cahillerimiz var...

Ya da bazıları bu kadar mı akıllı? Sağlam bir yere kapağı atıp rahat bir hayat sürme peşindeler. Aslında bu akıllılık-cahillik falan değil, bunun adı düpedüz acizlik, o kadar.

İnsanlar işte bu kadar aciz olabiliyorlar. Acizlik insana her türlü saçmalığı yaptırır. Bazen cahil olmak aciz olmaktan daha lüks bir durumdur.

Buradaki karmaşayı kırsaldaki yaptığında garipseyenler, şehirdeki yaptığında seslerini çıkarmazlar. Ve tekrar tekrar soruyorum; bu Halis Toprak örneğinde olduğu gibi bir insan böyle bir evliliği neden yapar?

Neden olacak resmen azgınlıktan, doyumsuzluktan, kısa yoldan zengin olma hevesinden ve her şeyden önemlisi değer yargılarını yitirmekten dolayı yapar. Bir de Halis Ağa ekranlara çıkıp bu yaşında kendisinde bulunan cinsel güçten dolayı Allah'a şükür ediyor. Yahu adama gülmeye bile acıyorsunuz. Tamam, anladık, cinsel gücün var ama her tarafın cinsel güç olsa ne olur? Yürürken üç adımda yoruluyorsun, konuşurken tıkanıyorsun da o cinsel hayatta nasıl hareket edebiliyorsun ağam?

Bu tip adamlar cinsellikte sadece bir noktaya kilitlenirler ve sanki o noktalarındaki aktifliğin yanındaki için yeterli olduğunu sanırlar. Tabii yanındaki kadın da adamla evlenme zihniyeti malumunuz olduğu için bu yaşlı ve kendini bir noktaya kilitlemiş adama muhteşem olduğu duygusunu verir. Adam da kendini bir şey zanneder; hâlbuki zaten böyle bir evlilikte amaç cinsellik değildir hatta hiç cinsellik değildir. Küçük kızın yanındaki dedenin fiziksel imkânlarına çok meraklı olmadığını tahmin etmek için de profesör olmaya gerek yok, öyle değil mi? Hatta küçük kız "Bana dokunmayan dede bin yıl yaşasın." düşüncesinde de olabilir, öyle değil mi? Ne de olsa dedenin diğer imkânları küçük ve ailesi için daha cazip...

İşte daha önceleri 'kadının ezilmesi' diye adlandırılan 'kadının kimlik bastırılışı' diye ortaya konulan yaşlı bir erkekle evlendirilmesi durumu/acizliği, şimdi bizzat kadınların özellikle tercih ettiği bir durum oldu. Ve maalesef aileler de bunu destekler hâle geldi; çünkü artık kimse çalışıp hayatını kurtarmayı değil zengin bir koca hatta şimdilerde zengin bir kadın bulup hayatlarını kurtarmayı tercih ediyor. Tüm bu olanlar, kolaycılık ve neticesinde ortaya çıkan kibarca kanunen değer yargılarının satılığa çıkmasıdır.

Kadın yirmi, erkek kırk beş yaşındayken yapılmış bir evlikle, kadın kırk beş, erkek yetmiş yaşındayken yapılmış bir evlilikteki yaş farkı faktörü farklıdır. Her iki durumda da arada yirmi beş yaş var fakat önlerindeki yaşanacak yıllarda paylaşımların ne kadar fazla olup olmayacağı ilişkinin sıhhati açısından önemlidir.

Kadın yirmi-otuz yaşlarında, kırk beş-elli beş yaşlarındaki bir erkeğe gerçekten âşık olabilir. Bakın gerçekten âşık olabilir fakat otuz beş- kırk beş yaşlarındaki bir kadının kendinden yirmi beş-otuz yaş büyük bir erkeğe sadece ve sadece gerçekten âşık olabilmesi üzerinde biraz düşünmek lazım, değil mi? Ve kendinden yirmi beş - otuz yaş büyük erkeklerle ileriki yaşlarında evlenmiş kadınlar yani erkeğin yaşlılık döneminde onunla evlenmiş ya da ilişki yaşayan kadınlar bu yaş grubundaki zengin varlıklı erkekleri tercih ediyorlar. Kimse emekli Ahmet, Mehmet amcayla evlenmiyor. Zengin, varlıklı yaşlı erkekleri tercih ediyorlar.

Aslında alan memnun satan memnun. Erkek de ne aldığını, karşılığında ne vereceğini biliyor da insanlar olayı aşk gibi önemli bir duyguyla tanımlamaya çalışıyor sadece. Toplumun tüm kesimini katmıyorum; çünkü bu kadar fazla yaş farkıyla gerçekten âşık olup evlenenlerin oranı ancak %1'dir.

Herkes aynı şartlarda doğmuyor. Hayat kimine zor kimine kolay gelebiliyor ve hep yaptığımız yanlışlara kalkan olarak sahip olamadıklarımızı öne süreriz ve hep yanlışlara bir kılıf buluruz. Bu anlattıklarımızın kahramanlarına da sorun; onlar da size makul cevaplar verecektir. Ama sadece kendilerince makul cevaplar olur bunlar. Kendilerini asla suçlamazlar; çünkü toplum suçludur, devlet suçludur ama asla kendileri suçlu değildir. İşte bu yüzden bu insanlar vicdanları rahat uyurlar. Yalnız o rahat sandıkları şey vicdanları değil kendi nefsi duygularından oluşturdukları egolarıdır.

Evet, şimdi soruyorum:

Kadının erkekler veya toplum tarafından ezilmesi haricinde kadının bizzat kendini ezdirmediğini söyleyebilir misiniz? Ya da kadınların kendilerini böyle şartlar içine sokmalarının gelecek toplumlar için nelere mâl olacağını tahmin edebilir misiniz?

Açıkçası tahmin bile etmek istemiyorum…

Diğer bir taraftan ise bazılarının tabiriyle bir de akıllanan kadınımız var. Bazen düşünüyorum da bazı akıllanma hâlleri, aslında evliliğin o iyi günde kötü günde diye tabir edilen manevi durumunu nasıl da alaşağı ediyor.

Bazı kadınlarımız o kadar akıllanmışlar ya da ne kadar, neleri nelere bağlayarak bir evlilik yapmış olmalılar ki ilişki ya da evliliklerinde âdeta "Para varken yapışırlar, bitince kaçışırlar." durumundalar. Geçen yıllarda gündemi meşgul eden bir ünlünün kocasından ayrılma davası vardı. Ve ünlü olan kadın evlendiği zamanlarda gayet ünlü ve zengin olan bir iş adamı olan kocasından boşanma kararı almış. Tabii biz sadece bu ünlüyü değil ünlü veya ünsüz bazı kadınların davranışlarını inceledik. Gördük ki bazı kadınlar gerçekten kocaları maddi güçlerini kaybettiğinde kocalarını boşuyorlar. Tabii bu boşanmalar medyatik insanlarda olunca gündem oluyor ama normal halkın içinde de yaşanmayan olaylar değil. Her zaman erkekleri yerden yere vuruyoruz ve haklı tarafımız da çoktur. Tarihler boyu kadını cinsel obje olarak görmüş ve kullanmışlar. Fakat son dönemlerde kadınların bu kullanıma kendilerini alet ettiklerini inkâr da edemeyiz. Bu söylemlerimizden yola çıkarak bir de işin bu boyutuna bakalım dedik.

Haydi, eskiden kadınlar mağdurdu ve erkeklere muhtaçtılar. Geçim davasına sabrediyorlardı. Peki ya şimdilerde bazı kesimlerde böyle mi?

Hayır değil.

Meşhur olmak için oralarını buralarını açıp onun bunun sevgilisi olan kadınlarda bir mağduriyet göremiyorum. Namusuyla geçinmek, yaşayabilmek, ayakta kalabilmek için çok zengin olmadan değerlerinden ödün vermeyen o kadar çok insan var ki?

Haaa… Şimdi soyunmanın adı sanat oldu; o da başka…

Olsun… Saygımız sonsuz…

Fakat diğer somut bir gerçek şu: Örf ve âdetlerine bağlı hiç kimse kızının ne adına olursa olsun, soyunmasını istemez, kabul etmez.

Tabii her şeyin bir bedeli var ve dizi başına 15.000 ile 40.000 TL verirlerse, kişiyi yatağa da sokarlar, amuda da kaldırırlar, öpüştürürler de.

Yapan yapar, yapmayan yapmaz ama gerçek bu baylar bayanlar. Parayı veren düdüğünü istediği gibi çaldırır.

Evet, şimdi de gelelim şu kadınların kocalarından boşanma veya boşanmama davalarına. Maalesef üzülerek söylüyorum ki birçok kadın kocalarının paraları bitince kocalarından hemencecik soğuyuverirler. Nasıl bir aşktır ki nedense para varken hiç bitmez, para bitince bütün sihrini kaybeder. Çok enteresan, programlanmış robot misali duygular şartlara ve duruma göre şekil değiştiriyor. Ve tabii "İyi günde kötü günde" lafı sadece nikâh masasında kalır. Fakat aynı koca hâlâ zenginse ve karısını aldatmışsa ya da aynı koca hayatını ayırınışsa, çocuklarının annesiyle bir evde yaşamıyorsa, onunla hayatını tamamen ayırınış olsa bile nedense bu kadınlar o adamı boşamazlar. Tepelerine yapışır kalırlar ve adam artık bir ömür boyu nikâh kıyarak âdeta kendi tapusunu verdiği kadını sırtında taşır durur. Tabii ki çocuklarının annesine bakacak, taşıyacak ama neden parası olan adamlar yani zengin olan adamların başına gelir böyle şeyler? Böyle erkekler de resmî nikâhlı kadından hayatlarını ayırıp kendilerine yeni bir hayat kuruyorlar. Veya âdet, töre hastalık gibi sebeplerden dolayı çocuklarının annesinden resmen ayrılamayan birçok erkek yeni bir hayat kurabiliyor.

Resmiyette kalmış bir evliğin gerçek bir evlilik olmadığını artık hepimiz biliyoruz. Bizim çocuklarımız bu konuda şanslılar, onlar böyle âdet, töre vs... gibi durumların aşıldığı bir geleceği görecekler. Fakat günümüzde hâlen zorunluluklardan dolayı resmî nikâhını ilk kadında tutan o kadar çok erkek var ki. Kadınla duygusal ve fiziksel olarak hayatını ayırınış, sadece kâğıt üzerinde bir akdi olan çaresiz erkeklere laf söylemek yanlış olur. Kuma olayıyla bunu ayırınak gerekiyor.

KUMA demek, aynı anda birden çok kadınla duygusal ve fiziksel olarak yaşamaktır. Bir hayatı paylaşmak, bunu topluma lanse etmek, "Benim iki karım-üç karım var." demektir. Birden

çok kadınla hayat yaşamak, ten tene, can cana paylaşmak demektir... Yoksa adam boşanamıyor ya da boşayamıyor ve birlikte her türlü paylaşım bitmiş. Kadına haksızlık olduğu tarafları var ama zaten bu mecburiyetteki kadınlar resmen de boşansalar hayatlarına başka erkek almayacak yapıdaki kadınlardır. Yani şartlar her iki durumda da kadının hayatını değiştirmeyecektir. Bu konumdaki kadınlar zaten resmen kocaları görünen adamları artık kocaları gibi değil kardeşleri gibi görüyorlar. Töresel durumların açıklaması çok fazla olmuyor ancak bizim çocuklarımız bu törelere mahkûm olmayacaklar, biz bunu yazabiliyoruz...

Bence durup biraz düşünmek lazım, öyle değil mi?

Evet, şimdi yine "Para bitti; aşk bitti." durumuna gelelim.

Böyle durumlar sadece medyatik kişilerde olmuyor; söylediğim gibi normal halk içinde o kadar çok böyle eş var ki... Daha bugün bir arkadaşımla eski bir dostumuzu konuştuk. "Bay "X" ne yapıyor?" dedim. "Sorma, aynı. Karısıyla huzuru yok, ayrıldı ayrılacaklar." dedi.

Bu Bay "X" bundan dört sene evveline kadar zengin bir üst düzey yöneticiydi. Fakat sonra talihsizlikler sonucu iflas etti, bir de üstüne hasta oldu, artık çalışamıyor da... Ve o zamanlar "Kocam" deyip göz açtırmayan kadın, şimdilerde bu adamcağızı ne kıskanıyor ne de yokluğuna sabır gösteriyor.

Bay "X"in paralı ve itibarlı olduğu dönemleri hatırlıyorum da karısı, "Kocam da kocam." diyerek adamın etrafında fır dönerdi. Tabii şoförler, hizmetçiler, limitsiz alışverişler, tatiller, toplantılar, açılışlar ve davetler derken bir gün her şey tersine döndü. Adamcağız her şeyini kaybettiği gibi bir de karısının ailesinden yardım istemek zorunda kaldı. Bir miktar da yardım aldı ama karısının ailesi bir süre sonra elini ayağını çekti ve karısı da kocasından soğuyuverdi. Yahu kadın, hani "iyi günde, kötü günde" birlikte olacaktın. Adamın parasını yerken iyiydi ve adamın itibarı varken kocana âşıktın?

Ne oldu da birden soğudun?

Ne olacak? "

"Harç bitti; yapı paydos" misali ablam kendini geri çekti. Ve asıl acı olanı da bu kadına neden ayrılacağını sorduğumda bana, "Benim ailem neden ona baksın, bana ve çocuklarıma baksın bari o da kendi başının çaresine baksın." demesiydi. Yazık ki bazı kadınlar maalesef kocalarını sadece paraları varken seviyorlar. Ya da zengin kocalarını, kendilerini aldatsalar ve hayatlarını ayırsalar bile ya da ne yaparlarsa yapsınlar, asla boşamıyorlar.

Sorsan, "Kocamı seviyorum." derler.

Tabii ortada bir sevgi var ama bu sevgi neyin sevgisi, aslında apaçık ortada.

Altın yumurtlayan tavuk uğruna onur, gurur ve haysiyet ne varsa yerlerde ama tavuk yumurtadan kesildi mi hemen "Kış kış" demeyi iyi bilirler.

Bir arkadaş ortamında bir kadıncağız kocası tarafından altı ay önce terk edildiğini anlatıyordu. Hâlâ üzgün ve hâlâ kocasını seviyormuş ve kocasının kendisine yakınlaşmak istediğini ama yine kendisini üzme endişesi taşıdığından bir türlü bir karar veremediğini anlatıyordu. Kadın terk edilmesini tartışırken kimsenin ahı kimsede kalmıyor mevzularının tam ortasında kadın; "Evet öyle, zaten işleri de bozulmuş." demez mi? Yalnız kadın bunu tamamen kendisine yapılan haksızlık neticesinde kocasının başına gelen bir olumsuzluk olarak söyledi. Lakin ortamda bulunan diğer bir kadın ise hemen lafa girdi; "Kızım manyak mısın? Hazır adam seni terk etmiş, bırak gitsin. Ne barışması, bak zaten parası da bitmiş." deyiverdi. Ve bunu diyen kadın yüksekokul mezunu, iş güç sahibi ve normal bir insan, halktan birisiydi yani öyle ünlü ve medyatik değildi. Ben devreye girdim ve o kadına "Siz evli misiniz?" diye sordum. Kadın, "Evet evliyim, çok da mutluyum." deyince kadına tekrar geri dönüp şöyle bir cevap verdim: "O hâlde siz kendi işinize bakın, başkalarına akıl vermeyin. Arkadaşa verdiğiniz cevaba bakılırsa siz hâlâ mutluysanız hâlâ kocanız zengin olmalı ve evliliğe bakış açınız ne kadar güzel. Aynı bir ticari kurum gibi kâr ettiği sürece işletirsiniz, kâr yoksa zarar varsa kapatıp gidersiniz." dedim. Kadın hâliyle çok bozuldu ve toparlanıp kalktı, gitti. Ve bizim diğer arkadaş ise yine o saf ve

Bir kadın delice tartışıyorsa
o hala aşk için mücadele ediyordur.

Sessizliğe bürünmüş bir kadın zaten gitmiş demektir.
#sevdaturkusev

BEN BAŞKA BİRİNE ÂŞIK OLDUM...

Erkek olmak-kadın olmak... Aslında insan olmak diyoruz ya işte o insan olma noktasına gelemiyoruz galiba!

Hep *"Aldatan erkektir; aldatılan kadındır."* imajıyla yaşamışız senelerdir. Başlarda vurguladığımız gibi aldatılan kadın yine bir başka hemcinsiyle aldatılmıyor mu? Aslında erkek burada cinsel ve duygusal açlığıyla ve değerlerine- değer verdiklerine karşı zayıflıklarıyla bu ortamlara sebep oluyor.

Baştan beri okuduklarınızdan aklınıza şu da gelmiş olabilir:

"Yazar diğer kitaplarında erkekleri yerden yere vurmuştu, şimdi de kadınları mı yerden yere vuruyor?" diyebilirsiniz. Aslında ben her kitabımda her iki tarafı da yargılıyorum ama tabii ki kişi anlamak istediği gibi anladığı için bu sebeple yazılanlardan hep erkekleri kötülediğimiz zannedilmiş olabilir. Zaten bu keşmekeşliklerin yaşanmasının asıl sebebi de ne kadınların ne de erkeklerin kendi gerçeklerini görmemelerinden kaynaklanmıyor mu? Evet, bu sorunlar başımıza hep gerçekleri görmezden gelip her şeyin kendi istediğimiz gibi olmasını istememizden geliyor.

Kadın kadınlığını, erkek erkekliğini bilecek...

Her şeyden önce vicdanlı olacak ve karşısındaki kocası ya

da karısı olsun vicdanlı ve saygılı olacak. Ama biz insanlar sadece nefsimizi düşündüğümüz için kendi isteklerimiz için önümüze geleni ezip geçiyoruz.

Bakınız sizinle şimdi bir başka kadının dramını paylaşmak istiyorum. Burada iki kere mağdurluk söz konusudur. Bu anlatacaklarımı yaşamış olan bu kadın hâlen psikolojik tedavi görmekte... Yaşadıklarından dolayı çocuğu da saldırgan bir çocuk olarak hayatını sürdürürken bu kadın şimdi kendini unutmuş, sadece çocuğunu kurtarma çabasında...

Yıl 1992 ve muhteşem bir düğünle Faruk ve Sevgi evleniyorlar. Lise yıllarından bu tarafa süren aşklarını evlilikle sonuçlandırıyorlar. Her şey o kadar güzel ve mükemmel ki her ikisi de mutluluktan uçuyorlar. Faruk;

zengin bir ailenin çocuğu ve işlerin başına geçmiş, başarılı olmuş bir iş adamı. Sevgi ise üniversiteyi bitirmiş bir mimar, genç ve güzeller güzeli bir hanım. Tek aşkıyla evlendiğinden dolayı o kadar mutlu ve kocasına o kadar bağlı ki kocasının isteği üzerine çalışma hayatını da bırakarak evinin kadını olmayı kabul etmiş. Faruk Sevgi'ye o kadar düşkün ki gözünün içine bakıyor. Bu birbirine sadakatle bağlı iki genç artık kendilerine yeni bir hayat kurmuşlar, bir aile olmuşlardı. Boğazın en güzel yerlerinden birinde, lebiderya diye tabir edilen ve çok şık döşenmiş evlerinde, dostları ve yakın arkadaşlarıyla sık sık bir araya gelip aile olmanın tadını yaşıyorlardı. Her seferinde birbirlerine olan aşklarını söylemekten ayrı bir mutluluk duyuyorlardı. Faruk sık sık yurt dışına çıkıyor, iyi giden işlerini daha da iyi bir hâle getiriyor, günden güne servetine servet katıyordu. Karısının yani Sevgi'nin en sevdiği tarafı ise asla şımarık olmaması ve bu zenginliği hakkıyla taşımasıydı. Karı koca gayet mütevazı bir hayat yaşayarak hayatlarını sürdürüyorlardı. Ve bu kadar güzel giden bir evliliğe bir çocuk verme zamanı gelmişti. Sevgilerini, aşklarını bir bebekle pekiştirmek için çocuk yapma kararı aldılar. Fakat maalesef aylar geçmesine rağmen Sevgi bir türlü hamile kalamıyordu ve bir doktora gitmeye karar verdiler. Gereken tüm tetikler yapılıp bu iki çiftin çocuk sahibi olması için önlerinde hiçbir engel

olmadığı gerçeği onları bu konuda daha fazla sarsmıştı. Yıllar bu stres ve çocuk sahibi olma hayaliyle geçmeye devam etti ve evlendiklerinden tam dokuz yıl sonra çocuk sahibi olma konusunda ümitlerini kesmişken Sevgi hamile olduğunu öğrendi. Karı koca sevinçten ne yapacağını şaşırmıştı. İnanamıyorlardı, tekrar tekrar hamilelik testleri yaptırdılar. Faruk karısına toz kondurmuyordu. Samimi dostları onlarla birlikte sevinçten havalara uçmuştu. Çok samimi dostlarıyla bu mutluluğu paylaşırken Sevgi bir taraftan da kocası ve doğacak çocuğu ile kuracakları o güzel dünyayı hayal ediyordu. İşte her şey böyle mükemmel bir şekilde giderken bir gün bir telefonla bütün her şey altüst oldu ve hâlen de aynı altüst olmuşlukla devam etmekte.

Faruk her zamanki gibi iş seyahatlerinden birisine gitmişti. Sevgi artık hamileliğinin altıncı ayında, bebeği için alışveriş yapmakla meşguldü. Faruk Almanya'ya gideli üç gün olmuştu. Sevgi'nin hiçbir şeyden haberi olmaksızın kocasının dönüşünü heyecanla bekliyordu. Sevgi sabah erkenden evden çıkmış, bir arkadaşı ile kahvaltı etmiş, güzel bir gün geçirmiş ve arabasına binmiş, evinin yolunu tutmuştu. Son model arabasıyla otobanda radyodan gelen aşk şarkılarını dinleyerek huzur içinde evine doğru gidiyordu. O sırada cep telefonu çaldı. Arayan Faruk, yani kocasıydı. Her zamanki gibi sevecen bir tavırla telefonu açarak; "Aşkım ne haber?" diyerek söze başlayan Sevgi'nin o an, o gün hayatının dönüm noktasıydı aslında. O gün, o an Sevgi için artık hiçbir şey eskisi gibi olmayacaktı ve olmadı da.

Aralarında geçen konuşma aynen aşağıdaki gibi…

Sevgi: Aşkım ne haber?

Faruk: Merhaba Sevgi, nasılsın?

Sevgi: İyiyim aşkım da sana ne oldu? Sesin neden bir garip geliyor, ters bir şey mi oldu? Korkutma beni…

Faruk: Neredesin?

Sevgi: Araba kullanıyorum eve dönüyorum.

Faruk: Lütfen arabayı sağa çeker misin Sevgi?

Sevgi: Faruk, arabayı sağa çekerim de ne oluyor Allah aşkına?

Faruk: Lütfen Sevgi, dediğimi yap.

Şimdi böyle bir konuşmada, kocasını evden öperek uğurlamış hatta bir gece önce hamile olduğu hâlde kocasıyla birlikte olmuş bir kadının aklına ne gelir? Tabii ki mutlaka kötü bir şey olduğu gelir, öyle değil mi? Ya biri ölmüştür ya da işlerde bir terslik olmuştur. Faruk yani kocası da telefonda onunla konuştuğuna göre mutlaka aileden birisine bir şey olmuştur düşüncesi gelir. İşte Sevgi'nin de aklına bunlar gelmiş ama ne yazık ki aklına hiç gelmeyen şey başına gelmişti ve az sonra bunu öğrenecekti.

Faruk: Sevgi, sana bir şey diyeceğim ama bunun seninle hiçbir alakası yok. Yani senden kaynaklanan bir şey yok, sadece ben, ben yani, ben artık böyle olmasını istiyorum.

Sevgi: Ne oluyor, Faruk ne oluyor?

Faruk: Sevgi, ben bir başkasına âşık oldum.

Sevgi: Ne bu ya, böyle şaka mı olur Faruk? Hamileyim biliyorsun, hiç böyle şakaların sırası değil.

Faruk: Sevgi şaka değil, gerçekten ben başka bir kadına âşık oldum ve senden boşanmak istiyorum.

Bundan sonrasını Sevgi'nin ağzından yazmak istiyorum:

"Faruk bana başka bir kadına âşık olduğunu ve boşanmak istediğini söylediğinde sanki çok derin bir uçurumdan aşağıya düşmüş gibi oldum. Bütün vücudumun lime lime ayrıldığını ve ateşler içinde yandığını hissettim. Bunun gerçek olması mümkün değildi. Daha üç gün önce severek uğurlamıştım kocamı ve bugün bunlar nasıl olabiliyordu? Aynı evin içinde bana hiçbir şey hissettirmeden nasıl başka bir kadın olmuştu? Ve bu kadın kimdi? Kimdi bu kadın, bu kadar çabuk kocamın hayatına girmiş, bu kadar çabuk etkisi altına almış? Faruk birisini tanımadan yemeğe bile çıkmazdı. Nasıl olur da bir kadına hemen kapılabilirdi? Tüm vücudum hâlsiz kalmış, nerede bile olduğumun farkında değildim. Ağlamak istiyordum ama gözümden bir damla yaş bile gelmiyordu. Bağırmak istiyordum, bağıramıyordum. Karnı-

mın her tarafına kramplar, sancılar girmeye başlamıştı, ne yapacağımı bilemiyordum. Aklıma ilk gelen çok yakın arkadaşım Melda'yı aramak oldu. Melda ve kocası en samimi aile dostumuz ve arkadaşlarımızdı ve Melda ile her şeyimi paylaşırdım. Hemen Melda'yı aradım ama telefonu kapalıydı. Allah'ım ona da ulaşamamıştım ve böyle bir durumda ailemden kimseyi arayamazdım. Bu hâlimle karnımda altı aylık bebeğimle anneme babama bu durumu nasıl söyleyebilirdim? Otobanda arabamın içinde öylece kalakalmıştım; aradan ne kadar zaman geçti bilmiyordum. Sadece Faruk'un beni aradığında aydınlık olan hava kararmıştı ve yağmur yağmaya başlamıştı. Birden kulağıma radyodaki müzik sesi geldi. O ana kadar hiç ama hiçbir şeyi duymadığımın hatta varlığımdan bile haberim olmadığının farkına vardım. Kendimi o kadar yorgun hissediyordum ki oturduğum koltuğa pelte gibi yığılmış vaziyette, arabanın camlarına vurmakta olan yağmurun sesini dinliyordum. Telefonu yine elime aldım, Melda'yı aradım ama telefon yine kapalıydı. Allah'ım, neredesin Melda? Her şey bu kadar mı üst üste gelir ya Rabb'im? Yardım isteyecek kimse aklıma gelmiyordu. Arabanın camlarını araladım ve dışarıdan gelen temiz havayı içime derin derin çektim. Biraz olsun kendime gelmek iyi gelmişti. Yavaş yavaş kendimi toparlamaya başladım ve önce hâlâ çalmakta olan müziği kapadım. Sonra tam olarak nerede olduğumu anlamak için etrafa baktım. Her gün gidip geldiğim yolda kaybolmak ne garip gelmişti ama zaten ben kendi içimde kaybolmuştum. Eve çok kalmadığını anlayınca bir gayretle arabanın gazına yüklendim ve eve doğru gitmeye başladım. Eve gidene kadar aklımdan o kadar farklı şeyler geçti ama hiçbirini yapamadım. Hatta arabanın gaz pedalına sonuna kadar yüklenip karşıma çıkan ilk duvara çarpmayı bile hayal ettim. Ama diğer taraftan karnımda hareket etmekte olan kızımın bir günahı olmadığını düşünüp vazgeçiyordum. Telefonu alıp Faruk'u aramak istiyordum. Hâlâ bunların bir rüya olduğuna dua ediyor ve Faruk'u ararsam yine bana aynı şeyleri söyleyeceği korkusuyla onu aramaktan vazgeçiyordum. Evet, en iyisi eve gitmekti. Bu kadar karmaşa içinde nihayet eve geldim. Her gün isteyerek se-

verek geldiğim ev, o akşam o kadar soğuk ve yabancıydı ki. Hani cenaze evleri olur ya, işte aynı öyleydi o sıcacık sevgi dolu evim.

Salonun lambalarını yakmamla kapatmam bir oldu. Çünkü Faruk'un özene bezene çerçevesini yaptırdığı düğün fotoğrafımız şöminenin üstünde öylece bana bakıyordu. Lambaları hemen kapadım ve hızla yatak odasına gittim. Allah'ım bu nasıl bir psikoloji; her yer ama her yer Faruk'la dolu ve daha dün mükemmel olan hayatım bugün berbat bir hâl almıştı. Nasıl inanabilirdim bu olanlara. Bu olanların birden olması inanılacak bir şey değildi ama olmuştu. Faruk yani kocam, beni aramış ve artık başkasına âşık olduğunu söylemişti.

Başka bir kadın...

Kim bu başka kadın?

Ve Faruk nasıl bu kadar vicdansız olabilirdi? Yok, yok Faruk böyle birisi olamaz, olsa olsa benim kocama birisi büyü falan yapmış olmalıydı. Yoksa Faruk böyle vicdansız olamazdı. Aramızda elle tutulur hiçbir tartışma bile geçmemişti, her şey yolundaydı.

Bu düşünceler Faruk gelene kadar kafamı yedi durdu. Neyin nasıl olduğuna bir anlam vermeden Faruk'un gelmesini bekledim. Bana telefonda başka bir kadına âşık olduğunu söyledikten sonra bir daha telefon açmadı, ben de aramadım. O konuşmadan iki gün sonra Faruk geldi. Kapıyı her zamanki gibi çalmadı ve hatta her zamanki gibi yoldan geliyorum diye aramadı. Ben zaten İstanbul'a dönüş zamanını bildiğimden evde onu bekliyordum ve hâlâ bu durumu kimseyle paylaşmamıştım. Sadece günlerdir kendi kendimle ve karnımdaki yavrumuzla bu berbat hâli yaşamıştım. Kalbim nasıl da küt küt atıyordu ve kendi kendime "Allah'ım! Ne olur geldiğinde bütün bunların bir yalan olduğunu ya da bir hata olduğunu söylesin ve bana sarılsın." diye dualar ediyordum. O an her şeye razıydım. Başkasıyla bir ilişkisi olsa da bunu bitirmiş olsun ve ben aldatılmayı da kabullenecektim. Yeter ki düzenim bozulmasın, çocuğumla kimsesiz ve yalnız kalmayayım. Ben bu dualarla heyecandan karnıma sancılar girmiş

bir hâlde salonda oturmuş onu bekliyordum. O da az sonra kapıda göründü ve belli ki rahat değildi, sıkkın ve ne yapacağını bilmez bir hâli vardı. Salondan sızan lambadan orada olduğumu fark etmiş olacak ki direkt elindeki bavulunu hole bırakıp salona yöneldi ve içeri girip soğuk bir 'Merhaba' diyerek karşıma oturdu. Benim âdeta dilim tutulmuştu, hiç ama hiçbir şey diyemedim. Sadece yüzüne bakıyordum. Öylece yüzüne bakıyordum, "Neler oluyor?" der gibi yüzüne bakıyordum. Biraz sonra bana olanları anlatmaya başladı:

"Bak Sevgi, seni seviyorum biliyorsun ama ben başkasına âşık oldum. Seni kandırmak istemiyorum ve ayrılmak istiyorum."

Evet, bana sadece bu kadarını söyledi. Ve başka hiçbir açıklama yapmadı. Ben hâlâ ona öylece bakıyordum. Ne diyeceğimi bilmiyordum, tek bir şey öğrenmek istiyordum ve o soruyu sordum.

"Kim Faruk, kim bu âşık olduğun kadın?"

Faruk'ta hiç ses yok, sadece başını öne eğip öylece ayaklarını sallayıp duruyordu.

Tekrar sordum:

"Kim Faruk kim, kiiiiimmmm?"

Faruk sessizliğini sürdürürken günlerdir içimde büyüttüğüm o kocaman şey birden patlayıverdi. İki elim karnımın üzerinde, başımı öne eğip hüngür hüngür ağlamaya başladım. O kadar sessiz ağlıyordum ki neden sonra Faruk ağladığımı fark etti. Gözyaşlarımdan -büyümüş karnımın otururken yapmış olduğu tümseğin üstündeki gömleğim- sırılsıklam olmuştu. Yüzüm alev alev yanıyor ve hıçkırıklarım sanki içimdeki tüm organlarımı ezip geçiyordu. O hâlimi görünce Faruk "Yapma Sevgi." diyebildi. Ağzımdan çıkan tek söz şu oldu:

"Sus Faruk, sus. Ben sana ne kötülük yaptım da sen bana bu hâlimle bunları söyleyebildin. Hiç değilse çocuğumu doğurup kırkımın çıkmasını bekleseydin Faruk. Bu acele nedir, nedir bu telaşın? Bu kadar mı vefasızsın, bu kadar mı vicdansızsın? Kim bu kadın? Sana bunları yaptıracak kadar neyi var?

"Sevgi ne olur yapma, her şeyi zorlaştırma, karnındaki çocuğu düşün."

"Faruk, bu çocuk senin de çocuğun. Sen bu çocuğu düşündün mü? Bu çocuğu senelerdir bu kadar isterken birden hayatından çıkartabilecek kadar ne oldu?"

Faruk ısrarla hayatındaki kadını bana söylemiyordu. Açıkçası o hâlde, o durumda bu kadının kimliği hakkında hiçbir fikir yürütemiyordum. Sadece hayatımı altüst eden bu kadını merak ediyordum. O gece daha fazla konuşmadık ayrı odalarda yattık. Ve o geceden sonra hiçbir şey eskisi gibi olmadı. Faruk eve bir yabancı gibi gelip gitti. Tavırları direkt kırıcı değildi ama evde bir arkadaş hatta bir yabancı gibi hareket etmesi en büyük acıydı. Günler geçiyor ve Faruk gözlerime "Hadi ayrılalım." der gibi bakıyordu.

Bir akşam eve geldiğinde karşısına oturdum ve ona: 'Faruk bana bu kadını anlat ve ayrılalım.' dedim.

Faruk bir süre düşündükten sonra bana sessizce, "Bu kadını söylersem belki de hiç ayrılmazsın." dedi.

"Kim Faruk?"

Faruk yine bir süre sessiz kalıp ardından ağzından sessizce belli belirsiz bir "M" çıktı. Anlamadım ve "Ne dedin, kim?" dediğimde, bana söylediği isim beni bir daha yıkmıştı. Evet, bana tercih ettiği kadın Melda'ydı. O gün Faruk'un beni arayıp başka bir kadına âşık olduğunu söylediği gün, arayıp da ulaşamadığım en yakın arkadaşımızdı. Yani en yakın arkadaşımızın karısıydı. Evimize giren çıkan, tatillere gittiğimiz, her şeyimi paylaştığım Melda. Yaklaşık sekiz yıllık bir aile dostumuzdu Melda ve kocası. Bu ikinci şok birincisinden daha da ağır geldi. Yedi aylık hamile olduğum bebeğimle karnımda birden bir şeyler olmaya başlamıştı. Karnıma tarifsiz sancılar girerken canım çıkacak gibi olmuştu. Yerimde duramıyordum, çığlıklar atmaya başladım. Faruk Melda'nın adını duyduğumdan dolayı bağırmaya başladığımı ve sinir krizi geçirdiğimi sanmıştı, beni sakinleştirmek için yanıma geldi.

"Sus Sevgi, sus. Komşular duyacak, rezil olacağız." diyordu.

Aman Allah'ım hâlâ bana "Rezil olacağız." diyordu. Kendi yaptığı rezilliği nasıl da görmezlikten geliyordu. Ama benim çığlıklarım olanlardan değil karnımdaki bebeğin beni sıkıştırmasındandı. O beni hâlâ telkin etmeye çalışırken salonun orta yerine bacaklarımdan kanla karışık doğum suyum gelmişti bile. Faruk beni öyle görünce kaptığı gibi hastaneye götürdü ve bebeğim erken doğum ile dünyaya geldi. Yavrumu hemen kuvöze koydular, tüm aile başıma toplanmıştı. Onların hiçbir şeyden haberi yoktu ve hepsi büyük bir sevinçle Faruk ve beni tebrik ediyorlardı. Bendeki hâlsizliği ve üzgünlüğü erken doğuma bağlamışlar, durmadan beni teselli ediyorlardı. Hâlbuki bir bilseler benim hayatım berbat olmuş. "Allah analı babalı büyütsün." dedikleri kızımın hiçbir zaman hatırlayacağı bir aile düzeni bile olmayacaktı. Sırtını sıvazladıkları kocam artık benim kocam bile değildi. Ve ben artık dul bir kadındım. Kocası tarafından, en yakın aile dostlarının karısı tarafından aldatılmış, evi barkı yerle bir olmuş, aslında zavallı bir kadındım. Ben anne olmuştum ama hepsinin sevinçle algıladığı gibi ben mutlu bir anne değildim. Ben yıkık, perişan, darmadağın olmuş bir anneydim. Ve ben bunları kimseye anlatmaya bile cesaret edememiş ve bundan sonra nasıl anlatacağını da bilmeyen bir kadındım.

Offff... Bu hastaneden hiç çıkmak istemiyordum, çünkü hastaneden çıkınca Faruk hemen evden gidebilirdi. Bebek de doğmuştu. Artık beni bırakıp gidebilirdi. O anda bebeğimin, yavrumun kuvözden çıkmaması için dua ediyordum. Ne kadar kötü bir düşünceydi, ben ne hâle gelmiştim! Dokuz sene dualar edip beklediğim bebeğin hasta olmasını istiyordum. Bir annenin bebeği için hiç istemeyeceği bir şeyi ben nasıl oluyor da düşünebiliyordum. Ne çaresizlik! Allah'ım nasıl bir şey yaşatıyorsun bana, ben nasıl kaldıracağım bütün bunları?

Bebeğimiz iyileşti, ben toparlandım ve bebeğimizle birlikte hastaneden eve geldik. Ve hep düzelecek diye beklediğim Faruk hiçbir zaman düzelmedi. Aynı evin içinde, altı ay daha öylece

iki yabancı gibi yaşadık ve altı ayın sonunda Faruk eşyalarını topladı ve gitti…"

Evet, Sevgi'nin ağzından olanları dinledikten sonra şimdi bugüne geliyoruz ve son durumu size ben anlatıyorum.

Faruk Sevgi'den boşandı ve Sevgi'ye maddi olarak her şeyi sağladı. Ne nafakasını aksatıyor ne de çocuğunun ihtiyaçlarını. Melda da kocasından boşandı ve Faruk ile birlikte yaşamaya başladılar. Tabii bu olay ortak aile dostları arasında bir bomba etkisi yarattı. Faruk ve Melda iki arkadaş, aynı ortamlarda dostane toplantılarda işi bu hâle nasıl getirdiler, herkes çok merak etti. Çünkü kimse aralarında bir şey olduğunu fark etmedi. Ve Melda da evli bir kadındı, Melda'nın kocasının da Sevgi'den bir farkı yoktu. Onun durumu Sevgi'den daha da berbattı, karısı tarafından en yakın arkadaşıyla aldatılmış bir erkek.

Faruk ve Melda bir süre birlikte yaşadıktan sonra ayrıldılar ve Faruk şimdi başka bir kadınla birlikte. Sevgi'ye dönmek isteyen Faruk bunu ona hiçbir zaman söyleyemedi. Artık utancından mı yoksa vicdan azabı mı, orasını bilmiyoruz.

Sevgi'ye gelince; Sevgi senelerdir bu yaşadığı incinmenin etkisinden kurtulamadı. Hâlâ etrafına karşı güvensiz, kimi zaman saldırgan ve insanlardan uzak bir hayat yaşıyor. Kızı ise daha çok küçük olmasına rağmen anne karnında annesinin yaşadıklarından etkilenmiş olacak ki saldırgan ve huysuz bir çocuk. Sevgi kendi hâlini bir tarafa bıraktı ve sadece kızının psikolojisini kurtarmak için çabalıyor. Ve bir gün kızı büyüyüp ona; "Anne, babamla neden ayrıldınız?" sorusunu sorduğunda kendi kendine "Acaba gerçekleri söyleyebilecek miyim?" sorusunu da kendine sorup duruyor.

Faruk kızını çok seviyor ve çok ilgileniyor. Sevgi kimi zaman rahatsızlandığı için kızı, Sevgi'ye tepki gösteriyor. Ve kız hâliyle babasını daha az gördüğü için babasına daha düşkün ve Sevgi'nin huzursuz hâllerinden rahatsız olduğundan Sevgi'den çoğu zaman uzaklaşıyor. Acaba yarın öbür gün bu kıza gerçekleri söylemek gerekiyor mu? Annesinin bu psikolojisinin mima-

rının babası olduğunu, annesini en yakın arkadaşlarıyla aldattığını söylemeli miydi? Kızı, babasını bu kadar severken bunları duyduğunda acaba neler olacaktı? Bunlar Sevgi'nin kafasını kızı büyüyene kadar hep meşgul edecek ama kendi bozulan psikolojisini düşününce yıllarca babasına sevgiyle sarılmış bir çocuğa babasının bu yaptıklarını anlatarak onun da psikolojisini bozmak ne kadar doğru olurdu acaba?

Ne zor bir durum, öyle değil mi?

Söylerse evladı yıkılacak, söylemese kendi -bu olanlardan sonra- köşesinde her gün biraz daha eriyip bitecek.

Evet, Sevgi her kadın gibi bu başına gelen felaketi içinde saklayarak yaşayacak. İşte size bir klasik erkek tipi ve diğer taraftan iki farklı kadın tipi…

Erkekler burada her zamanki şahit olduğumuz gibi hiç düşünmeden, şartları hiç göz önüne almadan, 'Karım' dediği, sevdiği insana, acımasızca yaptıklarını söyleyebiliyor. Burada, erkeklerin böyle zamanlarda nasıl vicdansız olduklarını görebiliyoruz. Zaten erkekler kadınlar gibi değillerdir; onlar alelacele her şeyi bitirmek isterler. Hemen o anda yaşadıkları heves veya adı neyse aşk veya başka bir şey, işte o duygunun peşinden giderler. Karşısındaki sevgilisi veya karısı olsun hiç fark etmez; onlar hemen arkalarını döner giderler. Kadın kaderine razı olmaktan başka bir şey yapamaz. Tabii arada kocasına dünyayı zindan eden kadınlar da çıkıyor. Kocasını rezil edenler de var ama neticede adam yine evden gidiyor. Şayet ekonomik güç erkeğin elindeyse erkek bu sefer kadına elindekileri vermeyerek kendisine yaptıklarının intikamını alıyor. Yani erkek hem suçlu hem güçlüyken bir de mağdur kadını öylece ortada bırakabiliyor. Şimdilerde yeni kanunlar çıkmasına rağmen yine de böyle durumlarda bir taraftan esnek bir kısım bulup kitabına uydurmasını bilenler de var.

Sevgi, klasik bir şekilde kocası tarafından ihanete uğradı ama bu hikâyede en önemli şey, Sevgi'nin en yakın arkadaşı tarafından ihanete uğramasıdır. Zaten asıl bu aldatılmanın en ağır darbesi Sevgi için en yakın arkadaşının kocasını baştan çıkarmasıydı. Neticede erkekler aldatmayı yine başka bir kadınla yaptık-

ları için kadınların bu konuda erkeklere çanak tuttukları gerçeğini de bir kenara bırakamayız.

Kadınları küçümsemek veya "Kadınlar zaten tarihler boyu ezilmiş, aman onların yaptıklarını ortaya çıkarmayalım." mantığı ne kadar doğru? Aslında bu hikâyede ve binlerce hikâyede olduğu gibi başka kadınların hayatlarının altüst edilmesine yardımcı olmuş oluyoruz. İşte bu yüzden burada yargılanması gereken her iki cinstir. Kadın ve erkek bu işi birlikte yaparak çoğu zaman başka bir kadının, kimi zaman başka bir erkeğin hayatını altüst edebiliyorlar.

Sevgi'nin hikâyesinde olduğu gibi... Sevgi için artık hayat belki hiçbir zaman güzel olmayacak, çünkü o sadece aldatılmadı; o dışlandı. O bir kadının en özel anında yani hamileyken, karnında bir bebek taşırken ihanetin en acı tarafını yaşadı. Ve bu acıyı hayatı boyunca üzerinden atması mümkün olmayacak.

Evet, kocası maddi olarak onu hâlâ mağdur etmiyor ama asıl mağduriyet Sevgi'nin ruhunda, kafasının içinde ve bu yaşadıkları onun kafasının içini her zaman kemirip duruyor. Kocası, Melda ile de evlenmedi ama Sevgi'ye de artık nedendir bilmem, istese de dönmedi. Sevgi normal hayatında kimi zaman saçmalar, saldırgan olur, bazen de aşırıya kaçar. Biz arkadaşlarımızla "Sevgi'nin onca yaşadıklarından dolayı dengesiz davranmaya hakkı var." diyerek onu hep idare ederiz.

Bazı duygular vardır ki istediğiniz kadar tedavi olun ya da istediğiniz kadar eğitim alın, o duyguların üstesinden gelemezsiniz. Bunu hayatın bir gerçeği olarak kabul etmeniz gerekir. Burada "Olaylara olumsuz tarafından bakın." demiyorum. Fakat çok ama çok olumsuz bir duyguyu tamamen hayatınızdan çıkarmak da mümkün olmuyor. Mümkün olmadığında da ancak baş etmeyi öğreniyorsunuz. Hani "Zaman unutturmaz, uyuşturur." derler ya, işte o hesap, avunuyorsunuz.

"Kadın, kadının en büyük düşmanı." diyenlere de burada hak vermemek mümkün değil. Ve inanın bana aldatılan kadın kocasını beş suçluyorsa, kocasının kendisini aldattığı kadını bin

suçluyor. Tabii neticede arz talep meselesi; karşılıklı istekle gerçekleşen bir olay aldatmada yaşanan. Her iki taraf da aynı derecede suçlular. Lakin kadınlar böyle düşünmüyor ve açık söyleyeyim ben de bir kadın olarak kadınları erkeklerden biraz daha fazla suçlu buluyorum. Neden? Çünkü herkes kendini bilecek kardeşim. Her kadın kendine teklif edilenleri kabul etse ne olur? Hepimizin başına gelir, gelmiştir veya gelebilir. Fakat asıl olan kişinin kendisini taşıması değil mi? Evet, öyle. Kişi yani kadın kendini taşıdıktan sonra kimse zorla sahip olamaz. Ancak tecavüz edebilir, o kadar.

Ve tabii bu hikâyeden çıkartacağımız en önemli ders şu olmalı;

Aile içi görüşmelerinde, dostluklarda kadın-erkek mesafeleri çok önemli. Giyilen kıyafetten tutun da el şaklarına kadar her türlü şeye çok dikkat etmek gerekir. "Eskiden çok açık kıyafetleri sanatçılar giyerler." diye düşünür ve söylerdik, kendimize yakıştırmazdık. Şimdi sokaklarda bazı kadınları, bizler kadın olarak gördüğümüzde bile ağzımız açık kalıyor. Tabii ki herkes dilediğini giyinebilir ama aile içinde ölçülü olmanın da bir zararı olmaz. Genellikle böyle söylemleri yaptığımızda bize; "Bakmasınlar kardeşim" deniyor. Ama maalesef göz bu, bakıyor ve bizler kadın olarak bile bazı kadınların toplum içindeki giyinişlerine hayretle bakıyorsak erkekler haydi haydi bakarlar. Gerçekten normal yerleşim birimlerinde, alışveriş merkezlerinde, sokaklarda yani aile içinde çok ama çok açık giysi giyinmenin doğru olmadığını düşünüyorum. Bunun gericilikle falan alakası yok, çünkü insan insandır. Böyle kadın ve erkeğin çok sıkı fıkı olduğu ve ölçülerin çok aşıldığı aile ilişkilerinde, kadının ve erkeğin birbirine gözünün kayması hatta gönlünün kayması kaçınılmaz olabilir. Ne demişler "Komşunun bahçesindeki ot her zaman daha yeşildir." Bu kadın için de erkek için de aynıdır. Cinsel duyguları, özellikle erkekte harekete geçiren kadın vücuduysa o zaman hiç değilse ailece görüşmelerde ölçülü olmanın ne zararı olabilir ki?

Açıkçası buna geri kafalılık mı derler, artık ne derler bilemiyorum ama ölçülü, yerine göre giyim tarzının önemli ölçüde

gerekli olduğu kanaatindeyim. Tabii ki iş beyinde ve düşüncelerde biter. Kadın isterse çarşaf giysin, adamın niyeti başkaysa başkadır. Fakat temkinli olmakta fayda var. Yani birinin hiç aklında olmayanı aklına getirmenin de olabileceğini unutmayalım.

Yani netice:

Maalesef erkeklerin bu aldatma eylemine kadınlardan olumlu yanıt gelmese zaten ortada aldatılan başka kadınlar olmazdı, öyle değil mi?

Bazılarına sözümü ziyan etmem,

sadece uzaktan öylece bakarım.

#sevdaturkusev

Çirkeflik bu kadar moda olmuşken dürüst kalan herkese selam olsun.

#sevdaturkusev

KALMAK MI ZOR, GİTMEK Mİ?

Asıl konumuz; kadının ezilmişliği, kadının toplum içindeki bastırılmışlığı olduğu için normal bir kadının *-en başlarda değindiğimiz gibi-* namus kavramına, aile kavramına bakış açısından dolayı son noktayı koymakta hep zorlandığı da diğer bir gerçektir.

Kadın çok zor gider.

Erkek sadece gitmeyi düşünür, kadın ise giderken nasıl gideceğini düşünür.

Neden?

Neden mi? Çünkü kadın hangi konumda olursa olsun, ne kadar kuvvetli ve ayakları yere basan biri olsa da her zaman dediğim gibi maalesef kural şu;

Ayrılıklarda erkek hep yeniden başlar, kadın ise kaldığı yerden devam eder.

Evet, *"Acı ama gerçek."* demek yanlış olmaz ve ne yazık ki kabul etsek de etmesek de bu gerçek, kadınlığın kaderi. Bizim için yaşam zorlu bir süreç ve kimimiz bu süreci atlatıyoruz, kimimiz ise atlatamıyoruz. Zaten kadının gitmekten çok kalmayı tercih edip kaderine razı olması da bu gerçekten kaynaklanıyor.

Erkek, evlilikten ya da karısının yaptıklarından sıkıldığını çabuk belli eder ve çoğu zaman da acımasızca eleştirir. Cahil, egoist veya karısının kendisine maddi- manevi muhtaç olduğunu bilen bir erkek, kimi zaman hiç acımadan döver, söver ve aldatır. Ve kadın bunlara rağmen hep o sonu geciktirir, kimi zaman da o son hiç gelmez, bile bile kaderine razı olur ve yaşar. Bir gün gelip de o kararı vermek zorunda kaldığında hayat dursun, her şey donsun ister. Hani filmlerde görüntünün donması gibi kadın da hayatının o anda donmasını ister. Gitmek ve kalmak birbirine bu kadar yakınken o ne yapacağının hesabını yapmak istemez. En başlarda mutluluk hesapları yapmış ama bir şekilde bu hesaplar tutmamıştır. İllaki eziyet görmesine, aldatılmasına da gerek yok. Ayrılması için başka sebeplerin yani kişisel uyumsuzlukların olması hâlinde de kadın o son noktada gitmek ve kalmak arasında hayatı dondurmak ister.

Aynı benim evliliğimde olduğu gibi hayat dursun istemiştim. Eziyet, aldatma kısacası bir çirkinlik yoktu ama hiç uyum sağlayamadığınız bir insanla hayatın güzel geçmeyeceğini görüp evlilik ile kurduğunuz dünyadan, yuvanızdan vazgeçip her şeye yeniden başlamak çok ağır bir duygu.

Ayrılmayı istemek demek, ayrılığın acısını çekmeyeceksiniz anlamına gelmiyor. Bazen de dışarıdan her şey yolundaymış gibi gözüken evliklerin de bitmesi gerekebiliyor. İşte böyle zamanlarda insan olarak sevdiğiniz ama eş olarak yaşayamayacağınız birinden kopmak da zordur.

Yani neticede boşanmanın kendisi tatsız bir hadise olduğu için isteyerek bile ayrılsanız üzüleceksiniz; yani insansanız bu böyle.

Kadın çok zor gider; çünkü sevdiğinden, hayatından, canından ortaya koyduklarını ardında bırakmak onun için çok zordur. Bir de elinde bir veya birkaç çocukla yaşanmışlıkları bırakmak, canını çok ama çok acıtır. Hele ki istemeye istemeye gitmek zorunda kalmak, acının üzerine tuz basmak gibidir. Kimi zaman yerinden kalkıp kapıyı açıp gitmek en kolayı gibi görünse de o kadar kolay değildir bu kararı almak.

Tüm yaşanmışlıklar, anılar, acılar, gözyaşları yani her şeyi karşısında durup; "Hey! Sen nereye gidiyorsun, ne yaptığını sanıyorsun?" dediğinde bazen yerine çakılıp kalabiliyor ve gitmekten vazgeçebiliyor.

"Tüm her şeyi geride bırakıp gitmek, vazgeçmek; acılara anılara yenilmek midir?" sorusunu kafasının içinden kim bilir kaç kez geçirir. Ve kim bilir kaç kez bu sorunun cevabını farklı şekillerde kendisine verir. Kimi zamanlarda ise kalmanın gururuna karşı bir yenilgi olduğunu düşünerek kendini kalmaya ikna etmeye çalışır ve bu sorularla cebelleşir durur kadın.

Kadın elinde kalanlarla avunmayı düşündükçe biraz daha gitme sürecini uzatır. Elinde kalanlarla avunmayı denemeye devam eder ve her denemede gerçekten bir avuntudan ibaret olduğunu anlar. Bu denemelerden biraz daha bezer ve biraz daha yorulur. Aslında gitmeye mecbur kalmış kadının kalmak için bir ümit arayışıdır bu avuntular, bu denemeler. Kalmanın bir hata olduğunu gördüğünde ise "Bir daha asla gidemeyeceğim." korkusuna kapılır. Bazılarımız da bu korkuyla yaşar dururlar yani hiçbir zaman gidemezler. Hayatında hiç böyle bir gidiş yaşamamış olan kadının bu gitme cesaretini gösterınesi gerçekten zordur.

Ayrılıklarda gitmenin çok daha büyük cesaret olduğu düşünülen zamanlarda, aslında kalmanın ne kadar büyük cesaret olduğunu geçen yıllarda anlar kadın.

Kalmak, gitme duygusunu size veren o duygularla ve o acılarla yaşamaya devam etmektir aslında. Bu da kolay bir hayat olmuyor hâliyle; yani kalmanın bazı zamanlarda gitmekten daha fazla cesaret gerektirdiğini göremez kadın.

"Kalmak"; inanmadığı bir sürü olaya, insana, yaşanmışlığa, yaşanacaklara boyun eğmek anlamına gelir...

Ve kimi zamanda gitmek, korkmak demektir...

Ve "gitmek"; o da çok zor olan değil mi? Bir daha geri dönmemek üzere gitmek ya da geri dönmek zorunda kalabilmek, döndüğünde bazı şeyleri yerinde bulamamak... Hepsi ama hepsi gitmeye korkutur kadını.

Zamanında, "Ben onsuz yaşayamam." dediği insanı bırakmak zorunda kalması ya da o insanın artık onunla olmak istemediğini bilerek gitmek ile kalmak arasında gidip gelirken ne o kapıdan hiç çıkmış olmak ister ne de o kapının gerisinde kalmak ister.

Gitmek ve kalmak; tercihi ne olursa olsun o kararı hiç vermemiş olmak ister. Fakat işte ne kadar mücadele etse de birini seçmek zorundadır.

Sonuç olarak; kaldığımızda da gittiğimizde de acıyı çekeriz. Yalnız şunu unutmamak lazım;

İyice düşündüğümüzde gittiğimizde bizde kalanlardan, bizden gidenlerden, çektiğimiz acılardan daha büyük bir acı çekmeyiz... Bu kadar zorlu bir süreçtir kadının gitmesi. Bazılarının gitme şansları da olmaz, çünkü kocası ya akrabasıdır ya da kocasından boşanamaz ya da âdetler, töreler boşanmaya, ayrılmaya müsaade etmez. Çünkü koca evine gelinlikle giden kefenle çıkacaktır ve erkek ne yaparsa erkektir. Ya da kadın için çocuklarının hatırı vardır veya daha birçok duygusal sebepten dolayı hep o son geciktirilir ya da hiç gelmez.

Böyle çaresizlikleri düşündüğümüzde gitme ve kalma kararını verebilecek şansa sahip olmanın bile bazı zamanlarda büyük bir şans olduğunu söyleyebiliriz. En azından bir şansımız var, öyle değil mi?

Evet, bir kadın ne zaman ve neden gider?

Her şeyden önce bir kadın, erkek gibi gürültülü-patırtılı gitmez. Bir kadın sessiz sedasız gider. Kadın, erkek gibi "Bu iş yürümeyecek." düşüncesini erkeğin gözünün içine sokmaz. Ancak erkeğin bunu anlamasını beklemeyi tercih eder. Erkek ise kadın gibi değildir, o ilişkinin yürümeyeceğini kadının gözünün içine sokarcasına davranışlarıyla belli eder.

Erkekler ayrılma isteklerini, öncelikle gereksiz kavgalar başlatarak belli etmeye çalışırlar. Kavga çıktığında erkek genellikle kapıyı çarpar ve gider, çoğunlukla o gece eve gelmez. Ve bu eve gelmeyiş ertesi gün için ayrı bir tartışma konusu olur, bu da

erkeğin işine gelir. Veya ertesi gün kadın "Akşam neredeydin?" diye sorduğunda, erkek; "Sen hep böylesin zaten." diyerek kadının sorgulamasının onu kendisinden soğuttuğunu söyler. Hâlbuki kadın kapıyı vurup gitse o gece eve gelmese ve nerede olduğunu söylemese erkek tarafından geçerli bir ayrılık ya da öldürme, dövme- sövme sebebidir.

Kadınsa ayrılmak istese de erkeğini aşağılayacak ya da onu küçük düşürecek davranışta bulunmak istemez. Çok kadın tanırım kocası tarafından dışlanmış, ihmal edilmiş ve ayrılma noktasına gelmiş ama ne evde ne de toplum içinde kocasını asla rencide etmeden sonunu beklemiştir.

Erkek ayrılma sürecine girmişse hemen bu ayrılığın olmasını ister. Kadın ise ayrılığı da evliliği gibi doya doya yaşamak ister. İçine sindirmek ister. İçinde duyduğu acıyı zamanla bastırmak ister. Fakat erkekler genelde buna müsaade etmezler. Onlar hemen ortamı terk etmek isterler, çünkü erkek kadını bıraktıktan sonra yatağına, koynuna veya hayatına başka bir kadını hemen alıverir. Ama bir kadın bunu çoğu zaman ya hiç yapmaz ya da çok zor yapar.

Evet, işte kadınlar yani gerçek değerlere sahip olan kadınlar sessiz, sedasız ve kırıp dökmeden gitmeyi tercih ederler. Fakat bazı durumlarda erkek kadına sessiz sedasız gitmeyi bile çok görebilir. Erkek söylemiş olduğumuz gibi bir şeylerin bittiğini hem belli eder hem de sanki çok matah bir şeymiş gibi bağıra bağıra söyler. Erkek genellikle kafasına göre birini bulup başka bir tene dokunmadan, başka bir dala tutunmadan pek gidemez. Zaten en başından beri söylediğimiz gibi bu tutunacak dalı, dokunacak teni bulması da çok zor olmadığı için hep acele eder erkek. Bu, erkeğin yalnız kalmaktan korkmasından kaynaklanmaktadır. Zaten böyle bir adamda sevgiye dair hiçbir şey kalmamıştır. Ama kadın yine de her şeyin asilce bitmesi için mücadele eder, susar ve bekler. Kadında sevgi bitse de kadın o sevgisizlikle yaşamayı bilir.

Evet, kadınlar erkekler gibi gitmezler. İlişkilerini, evliliklerini yürütmek için çok emek verirler. Çünkü kadın erkek gibi

değildir; hemen bir daldan diğer dala konmaz. Alıştığı kokudan hemen vazgeçemez, kadının değer kavramı vardır, bedenini öyle hemencecik başkasıyla paylaşamaz. Başka bir adama ait olmayı öyle hemen kabullenemez. Birinin karısı olmayı, onunla yürümeyi o kadar benimsemiştir ki bir başkasının kadını olmayı hemen istemez. Kadının bu tavrı; kocasını çok sevmesi ve ondan vazgeçmek istememesi, onsuz yaşayamayacağı veya kocasından ayrılmak istememesinden kaynaklanmaz. Kadın ayrılığı kocasından daha kuvvetli karşılar ve aşar. Kadın kocasından aslında vazgeçmiştir ama o bir annedir, o bir hayatı bırakacaktır, yaşanmışlıkları ucuza kapatmak istemez. Kadın, bedenine sinmiş olan erkeğinin kokusunu başka bir kokuyla hemen değiştirmeyi kadınlık değerlerine yakıştırmaz. Kısacası kadın, aslında erkekten daha fazla gitmek ister, gitmeye daha fazla hazırdır... Ama tüm bu yaptıkları, sessizce bitirmek istemesi; sadece ve sadece kadının namuslu olmasından, doğru ve düzgün olmasından kaynaklanmaktadır.

Evet, kadın kısacası susarak gider, erkek ise haykırarak. Ama ne yazık ki haykırarak giden erkeklerin sonradan nasıl sessizce ağladıklarını çok iyi biliyoruz. Gururlarını yenemeyenler sessizce ağlar ve bencilce yaşamaya devam eder. Kadınsa verdiği mücadelenin ve sergilediği asaletin vicdan rahatlığı ile ayrılığın acısını hakkıyla ve şerefiyle yaşar. Haklılığı olan ve mücadelesini verıniş kadın-erkek, her kim olursa olsun ayrılığı daha kolay atlatır. Vicdanı rahat olanın acısını hafifletecek sebepleri çoğunluktadır.

Evet, doğru düzgün bir kadın sessizce gider. Belki bu gidişler kadının ezilmesidir ama maalesef kadın ilişkiye başlarken de sürdürürken de giderken de ezilir. Fakat sonuçlara baktığınızda; en sonunda kazanan taraf hep ezilen taraf olur.

Aslında ayrılıklarda bile sevmenin farkını anlamalıyız. Sevmek, insan hayatı için büyük bir imtihandır aslında. Şu küçücük vücut dediğimiz et parçasında kocaman bir dünyayı taşırız da fark etmeyiz. Kimi zaman bu dünyada depremler olur, felaketler olur, kar olur, tipi olur, yağmur olur ama mutlaka güneş açar, çiçek açar, serin ve tatlı, ılık bir rüzgâr eser. Çünkü kalbimiz o

kadar derin ve o kadar büyüktür ki bunların hepsini sıkıca kavrar, sarınalar ve yılmadan taşır. Kimi zaman kalbimizin içine sığmayacağını sandığımız o kadar çok olay olur ki... Bir bakarız ki hepsini sığdırınışız, çünkü kalp sevdiğinde her yükü taşır, her zorluğu göğüsler.

Sevgi değil midir insanı insan yapan?

Ayrılıklar bile sevgiyle son bulmalı, sevgiyle ayrılmalı yollarımız. Sevgiyi kalplerde bırakmalıyız ya da bize bırakılan sevgiye saygı gösterıneliyiz. Böyle olursa insan, insan olduğunu anlar. Bencilce, ukalaca, küstahça davranırsak adım adım uzaklaşırız sevgiden. Ve bu uzaklaşma yalnızlığa yaklaştırır insanları. Sevgiden uzaklaştıkça farkında olmadan tükenir insan, yaşlanır, ruhu yorgun düşer.

Giderken bile iki insan birbirini sevgiyle kucaklamalı. Belki ilerde birbirlerinin ellerini tutmak zorunda kaldıklarında mecburiyetten değil gönülden sıkıca kavrarlar ellerini, öyle değil mi?

İşte kadın böyle gitmek ister. Sessiz sedasız ve sevgiyle, ağlamanın tadına vararak, ağlayarak ama yine de yaşama-yaşadıklarına tutunarak gitmek ister.

En zor gidişlerdir severek gitmeler... Ama en asil, en kalıcı, vefa borcunu karşı tarafa yükleyerek gitmektir aynı zamanda.

Kadın sevdiği erkeği bırakıp gitmek zorunda kaldığı zaman en büyük acıları bile çekecek olsa o tertemiz sevgisinin daha fazla kirlenmemesi için gitmeyi başarır. Sevginin gücünün sadece bir arada olmak değil, kadınlığı söz konusu olunca sevgisinden değil sevdiğinden vazgeçerek yaşamayı da bilmek olduğunu bilir kadın.

Ve kadın gerçekleri görür, kararını verir, seçimini yapar ve bedelini de en asil bir biçimde öder. Hayat zaten seçtiğimiz kararlarla ve ödediğimiz bedellerle şekillenmiyor mu?

Erkek ise kırıp döküp giderken hiç düşünmez, sonrasında dönüp bir gün bu kırdıklarını toplamak zorunda kalacağını. Aslında kırdığı kendi hayatıdır, kendi varlığıdır. Sonrasında derine çatma, yapıştırılmış, tamir edilmiş bir hayatın içinde kaldığını

görür erkek. Evet, erkek ve kadının gidişleri böyledir sevgili dostlar...

Biri "sadece gider."

Diğeri "gerçekten hakkıyla gider."

Kimseye darılmıyoruz diye hiç kırılmadığımızı zannediyorlar. Suskunluğumuz asaletimizdendir!

#sevdaturkusev

Sevgiyle beslenen gönüller asla kötülük yapamaz...

#sevdaturkusev

KADINLAR AĞLARLAR MI, AĞLATILIRLAR MI?

Bunca sıkıntı, bunca çile, bunca ezilmişlik…

Bunları aşabilenler, aşamayanlar, arada heba olup gidenler, ayakta kalmayı başarabilenler ya da kaderine razı olup hayatını çocuklarına adayarak yaşamaya çalışanlar…

Bunun yanında bir de kendini kaybetmiş, temel değerlerini hiçe sayarak kadınlık kimliğini yıpratan, ayağa düşüren kadınlar…

Tabii ki biz ilk anlattığımız klasik değerlerine bağlı olan kadınların tarihsel ezilmişliklerini savunmak, diğerlerini yermek durumundayız. Çünkü kadınlık bu kadar kolay, bu kadar basit değil. Ve erkekler de her hâlükârda erkektir, biz de neticede her hâlükârda kadınız ve kadınlık gerçeklerimizi asla ve katiyen unutmadan hayata bakmalıyız.

Evet, kadınların gerek yapısal gerek biyolojik olarak o duygusal yapıları nedeniyle erkeklerden daha çabuk ağladıkları konusunda herkes hemfikirdir ve mutlaka da öyledir. Kadınların neden çabucak ağladıklarını sorgular dururlar erkekler hep… Kadınların ağlamalarını gereksiz bulurlar ama nedense kimse kadının neden ağladığı konusunda biraz kafa yormaz… Bunca kadın durup dururken ağlamıyordur herhâlde, öyle değil mi?

Kadınları ağlatmak çok zor değildir ama bunun sebebi ka-

dınların kolay ağlamaları da değildir. Gerçek sebep; kadınların ağlamaları için erkeklerden daha çok sebepleri olmasıdır. Bazen bir filme, bir şarkıya bile ağlayabilir kadınlar... O gözyaşları onların zayıf olduklarından değildir. O şarkı ve o filmde buldukları kendi gerçeklerinin yansımasıdır...

Ağlayan kadını küçümsemeyin ve ağlamayan kadını takdir etmeyin. Çünkü o ağlamadığını sandığınız her kadın kendi yalnızlığında, bazen karanlık bir odada, bazen arabasında, kimi zaman da bulduğu kuytu bir köşede ağlar.

Şayet bir kadın yürekten ağlıyorsa onu ağlatan demek ki onun kalbine, yüreğine temas etmiş demektir. Yazık ki ulaştığı o kalbe ve yüreğe değer verilmemiş olacak ki kadın ağlıyordur. Değer görmeyen, hak ettiği itibarı alamayan kadın için bu haksızlık kocaman bir yumruk gibi boğazına çöker; nefes alamaz, o anda o kadar çok acı çeker ki... Hatta "Ağlamayacağım." der. Ama işte o yük o kadar ağır gelir ki saf ve temiz yüreğine, dayanamaz ve gözyaşları akar. Bu gözyaşlarını kimse küçümsemesin, kimse yadırgamasın. Yürekten incinen kadının gözleri değil, yüreği ağlar...

Kadın aslında gidene ağlamaz; gidenin giderken bıraktığı yaralardır kadını ağlatan. Koparttığı yerdir ona acı veren, bıraktığı derin izlerdir ve o izlerin kalacağını bildiği için ağlar kadın... Yani kadın her şeyin hesabını yapar ve sonuçlara ağlar.

Şunu kimse unutmasın; yüreğiyle ağlayan kadının döktüğü her gözyaşı kadını daha bir kadın yapar ve her damlasında alacağı dersi alır kadın. Çoğu zaman yürekten ağlayan kadını "Ağlama! Ne gerek var bu kadar ağlamaya?" diye teselli ederler. Ama bilmezler ki yürekleri kırılmış, acıtılmış kadınlar ağlamazlarsa ölürler. İçlerinde birikmiş olan o zehri akıtmaktır ağlamak. Ağlayarak o yaralarını iyileştirirler.

Ve bir zaman sonra kadın kendine sarılmayı öğrenir ve artık ağlamayı da öğrenmiştir. Ve kadınlar mutlaka kendilerine sarılmayı öğrenmeliler yoksa ruhları anlattığımız bazı kadın tipleri gibi sapkın yollara sapar. İşte asıl ağlamazlarsa, kendilerini kay-

bederlerse, o zaman kadınlıklarını kaybederler. Sapkın ruhların yollarını kaybetmesi demek yeni acılar ve yeni hatalarla karşılaşmak demektir.

Ve gerçek kadın, asil kadın, anne kadın, evlat kadın yani insan gibi, kadın gibi kadın önünde sonunda kendine sarılmayı, kendine dönmeyi bilir.

İşte bu da kadınlığın en büyük erdemidir...

Çok ağlayan kadınların, çok şeylerden vazgeçenler olduklarını unutmayın. Her damla kadını biraz daha olgunlaştırır. Her damlanın olgunlaştırdığı o kadında "aşk" gerçeği de önemini yitirir, aşk kadının gözünde küçülür. Ve işte o değerini ve önemini yitirmiş aşk duygusu, kadından yeni bir kadın çıkmasına sebep olur. O başlarda gitmeye cesaret edemeyen, onca korkuyla cebelleşen kadından başka bir kadın çıkıverir.

Güçlü, dayanıklı, mağrur ama aşka inancı olmayan...

Ve sonra toplum, "Neden bu kadar fazla bekâr kadın var?" diye sorgular. Kariyer için ya da özgür olmak için bekâr olduklarını sanırlar ama öyle değildir. Çoğunun inancı kalmadığı için, zamanında yüreklerine çok ıstırap çektirildiği için, verdikleri değerin karşılığını alamadıkları için tekrar bir şeyler yaşamaya korkarlar. Onlar artık kendilerine sarılmayı, kendilerine dayanmayı, yıkılıp yeniden kalkmayı öğrenmişlerdir.

İnandıkları doğrular onları ağlattığı için onlar artık gözyaşlarını saklamayı da öğrenirler. Yine ağlarlar ama bu sefer gizli ağlamayı tercih ederler.

Etrafınızda yürekten ağlayan bir kadın varsa o olgunlaşıyor demektir. Sakın onu hor görmeyin, bırakın ağlasın. Siz de onu teselli etmek yerine yatırın göğsünüze ve saçlarını okşayın. O ağlayabildiği kadar ağlasın, haykırabildiği kadar haykırsın.

O artık gerçekleri kabullenmeye başlamıştır ve ağlayan kadınlar önünde sonunda kendilerine sarılırlar... Ve her acının ve her acı için döktükleri gözyaşlarının içlerinde bir çiçeği büyüttüğünü fark ederler. Ve işte o zaman kadınlar kendilerine dönmeye başlarlar ve bunun hayatın gerçeği olduğunu anlarlar. Kendileri-

ne dönmekte daha fazla geç kalmamaları gerektiğini görerek bu acıların bu gözyaşlarının mutlaka tadının da bir yerlerden çıkacağını anlarlar. İşte bu yüzden bırakın bazı zamanlar da ağlasın kadınlar.

Evet, kadınlar çabuk ağlarlar. Erkekler bundan şikâyet ederler lakin asıl mesele erkeklerin yürekten ağlayan kadınları anlayamamalarıdır. Gözleriyle ağlayan, sahte gözyaşları döken kadınlar için kalemimi hiç yormayacağım. Onlar için bir tek kelime bile yazmayacağım. Benim derdim yürekten, yüreğiyle ağlayan kadınlar ve onların yaşadıklarıdır.

Ve sevgili dostlar; erkek olan da yürekten ağlayan kadının, yüreğiyle gözyaşı döken kadının önünde saygıyla eğilmeyi bilir.

VELHASIL KELAM,

"HER HÂLÜKÂRDA KADINSAK"

Öyle veya böyle kadınız ve kadınlığın kitabını yazmak için her kadın kendi mücadelesini veriyor. Kadınlığı ne kadar yazarsak yazalım, tarif etmek o kadar da kolay ve mümkün değil. Bizler birer kadın olarak üstümüze düşen görevleri yapmaya devam ederek doğru düzgün bir hayatı kendimize layık görmenin çabasını vermeliyiz. Her kadının kendi hayatı kendince bir hikâyedir ve her kadın kendi kitabını yazar aslında.

"Kadın olmak demek, küçük bir et parçasında kocaman bir yürek taşımaktır, bir dağ gibi olmaktır." demiştik. İşte bir dağdır kadın ve bu dağ başını kimi zaman karlar kaplar, kimi zaman sert rüzgârlar eser, kimi zaman fırtınalar zorlar. Fakat kadının yüreği tüm zorluklara karşı durmayı becerir, başarır.

Kadın sevmeye heveslidir ve kendisini sevene de aldığından fazlasını verecek kadar yüreğinde sevgi büyütür. Sevginin gücüne inanarak var olmuştur kadın ve kadın bir parça sevgiyle daha bir kocaman olur.

En soğuk akşamlarda, en soğuk kışlarda o soğuyan ellerini her zaman ısıtmasını bilir. Yeter ki bir parça sevgi bulsun yanı başında.

Kadın olmak demek sadece güzel elbiseler, güzel takılar,

güzel imkânlar, güzel arabalar, evler ve eşyalar değil; bunların içinde bir hanım olabilmektir.

Güzel olmayı aklıyla bütünleştirebilen kadın, gerçek anlamda kadındır. Sadece güzel kadın olmak için değil aklıyla, fikriyle, zikriyle, tutumuyla abartılı olmadan güzel olmayı başaran kadın, kadındır.

Güzel kadın olmak için her yerini açıp dikkat çekmek için kendinden ödün verip çirkinleşmek değildir kadın olmak. Kadının ortaya koyacağı en güzel tarafları ruhu ve samimiyetidir.

Kadın etrafındakilerin elini tutuğunda onlara, 'Ben buradayım.' güvenini verebilmeyi başardığında kendini anlar.

Günlük ilişkilere girip çıtır-çerez olmak yerine; 'Ya ömürlük ya da hiç' değerini kendisine verebilen kadın, gerçekten kadındır... Erkeklerin yıllardır ona yaptıklarını yapmanın meziyet olmadığını bilen kadın, kadındır...

Kadın olmak sadece çocuk doğurmak değil, o çocuğa gerçekten analık yapabilmek, onu eğitebilmek demektir. Çocuğunu daha karnındayken teşhir etmek bir kadın için ne kadar doğrudur? Annelik sadece doğurmak demek değil; onu korumak, gözetmektir. Çocuğun bir anne için ne anlama geldiğini anlayabilen kadının yüreği hiçbir zaman, hiçbir zorluk karşısında yıkılmaz, hep dik durur...

Her kadının ve her erkeğin bir duruşu olmalı... "Özgüven sahibiyim." diye her istediğini istediği şekilde yaparak geçici sevinç çığlıkları atmak yerine sessiz gülümsemelerin, kalıcı mutluluğunu yaşayabilmelidir kadın.

Biz kadınlar olarak çektiklerimizi tarihe mâl etmek ve geri çekilmek yerine kendimizi geliştirerek haklı kadınlık mücadelesini vermeliyiz. Neticede ne kadar acı çeksek de ne kadar ezilmiş olsak da sonuçta dünya var oldukça kız çocukları doğacak ve kadın olacaklar. Bize yapılan bu haksızlıkları eleştirerek sadece o günü kurtarmak yerine kadınlığın gerçek manada hak ettiklerini nasıl karşı taraftan istiyorsak aynı şekilde kadınlığın gerekliliğini kendi üzerimizde de uygulamalıyız ki kendimizi daha iyi savunabilelim.

Biz kadınlar, kadınlığın mahremiyetini ve özelliklerini savurganca harcadığımızda karşı tarafın eline ve hep onların lehine kozlar vermiş oluruz. En basit örneği ile "Alan memnun satan memnun." lafını karşı tarafın ağzına, toplumun ağzına vermemeliyiz.

Kadının yaşı ne olursa olsun; kimi zaman erken büyümüş, kimi zaman kadınlığına geç kalmış, kimi zaman kadınlığını ertelemiş ve tüm bunlara rağmen en büyük sığınağı olan o içindeki çocuğu muhafaza edebilmiş, bunu başarabilmişse daha güçlü olmuştur.

Evet, her zaman söylüyoruz... Lütfen ama lütfen kimse içindeki o çocuğu öldürmesin. Şefkati, utangaçlığı, hayalleri, ümitleri, utandığında kızaran yanakları var ya... İşte o masum çocuğu asla kaybetmesin, hep korusun.

Her kadının içinde bir çiçeğin narinliğiyle ve mis kokusuyla raks eden melekler vardır. Bu melekler kadının güçlü, savaşçı, sabırlı ruhunu desteklerler. Kadın her hâlükârda her durumda sevdiklerine göğsünü siper etmekten çekinmez. Sevdiklerinin canına can katar, güç verir, destek verir ve bunları da "ah" bile demeden yapar.

Zaman zaman anlaşılmaz olduğu bir gerçektir. O kadar sabrı gösterip yanındakilere "gık" demeden sabır gösterirken birdenbire bir gün çekip gittiğinde, o güne kadar o kadının farkında olmayanın yüreğine bir ateş bırakır ve öyle gider. İşte kadının bu kadar gizemli olması belki de bu kadar haksızlıklar karşısında sabırlı olmasından kaynaklanıyordur. Hiç kimse konumu ne olursa olsun hiçbir kadını yabana atmasın, çünkü tüm kadınlar çok ince bir zekâya sahiptir.

Ve sizler... Kadını anlamaya çalışmayanlar ve her seferinde; "Kadınları anlamak zordur." diyenler;

-Neden kadının ruhunu okşamayı denemezsiniz ki?

-Arada bir sevgi sözcükleri söylemezsiniz?

-Kadın para kazanabilir, kendi ayakları üzerinde durabilir ama yanında biri olduğunu hissetmek ister, neden bunu hissettirmezsiniz?

Unutmayın ki "Her mum sarayda da olsa yakılmayı bekler." ve kadın da bekler. Ve her erkek kadının bir melek olmasını ister. Ama meleklerin yaşaması için cennete ihtiyaçları vardır. Cennetini vermediğiniz bir kadından nasıl melek olmasını beklersiniz ki?

İstediği sadece güvendir. Ve neden siz onlara güven vermek için hep özgür olmak istediğinizi söylersiniz? Azıcık romantizm, azıcık duygusallık verseniz ne olur? O kadın tepenize mi çıkacak sanırsınız?

Ah, siz kadını canından bezdirip yanından kaçıranlar; zamanında o kadının kulaklarına sessizce "Seni seviyorum." demez sonra iş işten geçtikten sonra sevdiğinizi yüksek sesle söylersiniz?

Kadına yaşam veren, sevgidir; neden bunu ona söylemek için hep geç kalırsınız? Bir kadını tanımanın en güzel yolu sevgiden geçer. Arada bir ruhuna dokunmak, onun sevgisine güç katar.

Kadın doğayı temsil eder. Kadın anadır, doğurandır, insana kendi bedeninde can verendir. Ölümle burun buruna dünyaya getirdiği o insanı topluma kazandırandır. Kadınsız olmayacak nesilleri düşünmek lazım, kadınsız doğmayacak çocukları düşünmek lazım ve kadının ne olduğunu daha iyi anlamak lazım.

Kadın seksi, güzel, cazibeli olabilir ama o bir et parçasının içinde candır, sadece bir et parçası değildir.

Ve kadın asla unutmayandır. Yüreğinin bir yerine her acıyı, her ezilmişliği, her haksızlığı saklar, unutmaz. Çektiği acıların içindeki çiçeği büyüttüğü bir kadının asaleti her zaman anlaşılır ve o asalet gözleri kamaştırır.

Uzun sözün kısası; kadın, kadın olmalı arkadaş...

Evet sevgili dostlar, bizler kadınız ve o içimizde hiç öldürmediğimiz çocukla birlikte başımıza gelenlerin üstesinden gelmeyi bileceğiz. Hayatta neyi başarırsak başaralım, belki de dünyayı bile yönetebiliriz ama asla ve katiyen içimizdeki çocuktan vazgeçmeyelim. O bizi ayakta tutacaktır ve kendimize yaslanmamızı sağlayacaktır. Bu dünya deli bir yoldur ve bizler Cenab-ı

Allah'ın vermiş olduğu güç ve inançla bu deli yolda durmadan, yorulmadan yürümeye devam edeceğiz.

Zaman durmuyor akıyor ve bu dünyanın bir sonu olduğunu insanlar unuturcasına zulüm ediyorsa, onlar bilir. Bizler en güzel rüyalarımızla, en güzel hayallerimizle kendi kışlarımızı baharlara çevireceğiz. Kimi zaman başımız dönse ve sendelesek bile içimizdeki o çocuk bize mutlaka bir el atacaktır.

Ve bir gün olacak, bizler hak ettiğimiz o aydınlık günlere kavuşacağız. Tabii kadınlık onurumuzu ve gururumuzu, kadınlık maneviyatını incitmeden, yormadan, hırpalamadan…

Çok çilekeşimiz var; dövülmüşlerimiz, sövülmüşlerimiz, ezilmişlerimiz, öldürülmüşlerimiz, çocuklukları ve kadınlıkları ellerinden alınmışlarımız, çocuk gelinlerimiz var. Fakat bunları bizlere yapanlar şunu gözden kaçırıyorlar; biz olduğumuz için bunların hepsi var. Ve her varoluşun bir sebebi olduğunu kimse unutmasın. Biz olmasak siz olmazdınız, bunlar olmazdı.

Ve şimdi bizler kadınlığımızı gerçekten yaşamak için bu deli dünyanın deli yolunda daha sert ve emin adımla yürümeye devam edeceğiz.

Kadınlık bir duruş biçimidir.

Her kaybettiğinde, her yıkıldığında ayakta kalma cesaretidir.

Yangınların içinden kavrulan yanlarıyla çıkabilme biçimidir.

Duaların gücüyle, sevginin erdemiyle ellerini semaya açtığında gözyaşlarıyla her zaman şükretme asaletidir.

Evet, bir kadın;

Kadın gibi kadın, insan gibi kadın olmalı.

Ve madem her hâlükârda erkek erkektir;

O hâlde biz de her hâlükârda kadınız, o hâlde varız.

İçimdeki çocuk ve ben:

- Ah anne…
- Ben hiç büyümedim biliyor musun?
- Hep o küçük kız çocuğuyum ben…
- Kucağımda bebeğim…
- Uçları aşınmış siyah rugan ayakkabılarımla…
- Babamın kucağında oturduğum o kız çocuğum hâlâ.
- Bunu sen bilmiyorsun!
- Kimseler bilmiyor…
- Sadece ben biliyorum.
- Ben o çocuğu herkesten sakladım;
- Üzmesinler, kırmasınlar diye…
- Sakladım durdum senelerce sadece kendi içimde.
- Her sıkıldığımda, her üzüldüğümde, hemencecik geliverir yanıma…
- Şımarık, şımarık sırıtır suratıma.
- Teselli eder beni usulca…
- Kimselerin duyamadığı kahkahalar atar kulağıma…
- Gıdıklar, güldürür beni.

- "Hadi takma kafana ben varım yanında." dercesine…
- Öper kocaman kocaman, yanaklarımdan…
- Ahhh…
- Sen bile bilmiyorsun anne neler yaşadığımı…
- İçimde neler sakladığımı…
- İçimdeki yaralarımı, kanayan taraflarımı…
- Sen bile bilmiyorsun anne…
- Hiç sana söylemedim beni çok üzdüklerini…
- Hiç ağlamadım senin yanında sen de üzülme diye…
- Sana fark ettirmedim içimdeki yangınlarımı…
- Yanarken, kavrulan duygularımı sana hiç göstermedim.
- Sırf sen de üzülme diye anne…
- Hep o vardı yanımda, hep ona yaslandım ona ağladım…
- Hep o sildi gözyaşlarımı…
- O sardı kanayan yaralarımı…
- Hep o bana sarıldı kimselerin göremediği karanlıklarda…
- Ve hep o tuttu elimden sıkıca…
- O uçları aşınmış, siyah rugan ayakkabılarıyla…
- Elinde bebeği…
- Babasının kucağında oturan o küçük kız çocuğu…
- Hep o vardı yanımda…
- Ne kadar yoruldum anlatamam sana…
- Ne kadar yorgunum…
- Bazen ayaklarım kesiliyor ama durmuyorum…
- Öyle anlar geliyor ki isyan etmek istiyorum…
- Ama susuyorum…

- Biliyor musun anne, herkes beni dimdik, çok güçlü biliyor, kocaman görüyor…

- Başarılar insanı bir şey yapınca insan biraz da korkuyor…

- Ama biraz da öyleyim galiba anne…

- Ben çok şeyler başardım böyle güçlü dururken…

- O kadar itilip kakılmalara göğüs gerdim inançla yolumda yürürken...

- Hep o kız çocuğu oldum; birileri beni ağlatırken…

- Hiç büyümedim anne; insanlar beni üzmeye, ezmeye çalışırken…

- Hep güldü yüzüm, içim; içten içe acırken.

- Kimine göre sert, duygusuzum ben…

- Bazıları da biraz ukala derler…

- Kimisi çekemez de kıskanır, karalar beni…

- Çoğuna göre de sevimliyim…

- Ama insan olana da iyiyim be anne.

- Ben hiç büyümeyeceğim anne, haberin olsun…

- Hiç çıkartmayacağım; uçları aşınmış siyah rugan ayakkabılarımı…

-Hiç inmeyeceğim; babamın kucağından…

-Bırakmayacağım bebeğimi elimden…

- Ben hiç 'kocaman' olmayacağım anne…

- Haberin olsun…

- Anne, sen de beni hep o küçük hâlimle hatırla…

- Hep küçücük ellerimi hayal et…

- Çilli suratımı okşa…

- İki tutam cılız saçlarıma yine kurdeleler takmaya çalış…

- Bırak yine kayıp düşsünler saçlarımdan…
- Ne olur hep sen beni o hâlimle hatırla anne…
- Cılız saçlı, afacan bir kız çocuğu…
- Benim çocukluğum, benim sığınağım, benim yalnızlığım…
- Sen bilmiyorsun anne…
- Yıkılan taraflarımı onarırken neler yaşadığımı…
- Yaşlanırken çocukluğuma kendimi ne kadar zor taşıdığımı…
- Üşüdüğüm zamanlarda yastığıma sarılıp nasıl ağladığımı…
- Kimsesiz, çaresiz zamanlarımda tek başına çırpınışlarımı…
- Hiçbirini bilmiyorsun anne…
- Sana hiç söylemedim…
- Sırf sen de üzülme diye anne…
- Bir bilsen nasıl çabaladım, nasıl zorlandım…
- İnsanlardan içimdeki o çocuğu saklarken…
- İnsanlar onu üzmesin, kırınasın diye nasıl zorlandım…
- Çocukluğumu gizli gizli içimde yaşarken…
- Ve anne…
- Bana göre hayat bundan ibaret…
- Sadece çocuk olmak gerekiyor…
- Yaşam denen fırtınada savrulurken…
- Ancak çocuk olunca yaralar çabuk iyileşiyor anne…
- Neden büyüyeceğim ki ben
- Hâlâ bugün bile herkes bir yara açmaya çalışırken…

- İşte, dedim ya sana anne…

- Ben hiç büyümeyeceğim…

- Sen beni hep o hâlimle hatırla…

- Ya ben seni uğurlarım kucağımda anne…

- Ya sen beni uğurlarsın kucağında sonsuz yolculuğumuza…

- Ben senin kucağında kalırsam anne…

- Lütfen koy, başucuma koy bebeğimi…

- Uçları aşınmış, siyah rugan ayakkabılarımı…

- Babamın gri gözlerinden benim için akıttığı gözyaşlarını…

- Ve bir çırpıda, hiçbir şey anlamadan gelip geçen gençliğimi…

- Lütfen başucuma koy anne, sakın unutma…

Özbekistan Taşkent 2006…

Kadınlar bir ressamdır!

7 renk olan erkeklerden rengarenk bir hayat boyarlar.

Her rengin her tonuyla bir duygu, bir sevgi, bir aşk, kısaca bir dünya çizerler.

Akıllı bir erkek kendini kadının renkli dünyasına kocaman kalbine bırakır ve "Harikalar Dünyası'na" doğru bir yolculuğa çıkar.

Bir erkek için, böyle bir kadını bulmak büyük bir şanstır...

#sevdaturkusev